

FORD

SUPERMODELS

OF THE WORLD™

STEPPING OUT

DI AMBANG KETENARAN

Hanya Katrina akan segera berubah!

B. B. CALHOUN

Siêu mẫu Katerina tỏa sáng

Calhoun

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

FORD

SUPERMODELS

OF THE WORLD™

STEPPING OUT

DI AMBANG KETENARAN

Hidup Katerina akan segera berubah!

B. B. CALHOUN

TABLE OF CONTENTS

<u>Mở đầu</u>	
<u>Chương 1</u>	
<u>Chương 2</u>	
<u>Chương 3</u>	
<u>Chương 4</u>	
<u>Chương 5</u>	
<u>Chương 6</u>	
<u>Chương 7</u>	
<u>Chương 8</u>	
<u>Chương 9</u>	
<u>Chương 10</u>	
<u>Chương 11</u>	
<u>Chương 12</u>	
<u>Chương 13</u>	

MỤC LỤC

[Mở đầu](#)

[Chương 1](#)

[Chương 2](#)

[Chương 3](#)

[Chương 4](#)

[Chương 5](#)

[Chương 6](#)

[Chương 7](#)

[Chương 8](#)

[Chương 9](#)

[Chương 10](#)

[Chương 11](#)

[Chương 12](#)

[Chương 13](#)

Mở đầu

“Katerina Doeskev, gửi đến Ford Model, TP. NewYord, Mỹ”, tôi viết trên tấm thẻ gửi hành lý.

Còn chưa đầy hai mươi tư giờ nữa, tôi sẽ lên sân bay tại sân bay Moscow và bay đến thành phố NewYork!

Tôi ngồi trên giường và nghĩ đến cái ngày cách đây 2 tuần lễ, một nhân viên tuyển người của hãng Ford đã ngăn tôi lại, hỏi tôi có muốn làm nghề người mẫu không. Lúc đó tôi đang trên đường từ trường múa bale Moscow về nhà. Kể từ khi bắt đầu những bài học múa bale khi tôi 6 tuổi, tôi luôn mơ ước trở thành một diễn viên bale. Nhưng đó là chuyện trước khi tôi biết mình lại cao đến thế. Sẽ chẳng có chỗ cho trong vở múa bale cổ điển cho một vũ công cao vượt xa những người khác trên sân khấu.

May mắn thay, Ken Graham, nhân viên tuyển người của hãng Ford cho tôi mấy ngày để quyết định. Cha mẹ tôi đều nhất trí rằng đây là một cơ hội tuyệt vời cho tôi, nhất là vì tầm cao của tôi không cho tôi trở thành một diễn viên múa chính. Chính tôi cũng mơ đến Mỹ từ lâu. Một chi nhánh của gia đình bên ngoại tôi là Vlaznys đã di cư sang đây từ ba năm trước, và tôi luôn cảm thấy ghen tỵ với họ.

Hơn nữa, ý tưởng làm người mẫu làm tôi rất lo lắng, vì tôi chưa từng làm việc này bao giờ. Tôi cũng sẽ phải từ bỏ những mơ ước về bale của tôi, điều đó thật vô cùng khó khăn, dù cho một sự nghiệp như người mẫu. Thật là khó quyết định. Cho đến khi chị Olga tôi lên tiếng. Chị Olga và anh Ivon chồng chị sắp có con và hai người luôn có mặt ở nhà chúng tôi.

- Con không thấy tại sao Katya không thể ở lại Moscow được – chị nói – Em nó có thể làm một giáo viên dạy bale..

Câu nói ấy làm tôi nghĩ ngợi. Ở lại Moscow là điều chị Olga sẽ làm. Nhưng hai chị em tôi rất khác biệt nhau. Tôi cần làm điều tốt nhất cho mình. Tôi biết mình muốn đi Mỹ vậy bây giờ tại sao lại không? Tôi chưa hình dung được tôi sẽ hành nghề người mẫu thay cho làm diễn viên bale ra sao, nhưng có thể tôi không còn cơ hội nào khác.

Và lúc này tôi đang đóng gói hành lý. Đúng lúc ấy mẹ tôi bước vào phòng.

- Katya con đừng quên những thứ này nhé.

Bà đưa cho tôi một chồng nhỏ quần áo: vài cái áo len dày, một cái mũ len màu xanh lá cây, một khăn quàng, đôi găng tay tôi vẫn đi hàng ngày trong mùa đông năm ngoái. Mùa đông ở Nga rất lạnh, tuyết rơi dày, nên mọi người ở Moscow đều ăn mặc kiểu này. Nhưng tôi chắc ở Moscow chẳng ai mặc những thứ đó.

- Ôi không, mẹ ơi – tôi nói và kiên quyết lắc đầu – Con không mang những thứ này đi Mỹ đâu.

Lúc xếp chỗ quần áo ấy lên tủ áo của tôi, tôi nhậ thấy vẻ phiền muộn trên mặt mẹ.

- Thôi được, mẹ ạ - Tôi nói. Tôi cầm áo len và những thứ khác lên – Con sẽ mang đi vậy.

Tôi tự nhủ là mang đi không có nghĩa là tôi sẽ mặc.

Tôi nghĩ đến các chương trình của Mỹ tôi đã xem trên tivi ở Nga. Với tôi, mọi thứ họ trưng ra đều tuyệt vời - những thành phố rộng lớn, rực sáng đầy những con đường bận rộn, ăn mặc rất mát, những tòa nhà lớn có bãi cỏ xanh rờn – rất khác với nước Nga.

Nước Mỹ là nơi tôi hằng khao khát. Và bây giờ, nhờ có hãng Ford tôi đã có cơ hội ấy cho mình.

Chương 1

Tôi liếc nhìn đồng hồ lúc chạy qua cửa trường Đại Học cho các sinh viên Nước ngoài, trường của Tôi ở NewYork. Lúc đó là hai giờ mười phút chiều thứ sáu, và tôi không muốn đến chậm giờ học tiếng Anh.

Tôi vừa kết thúc việc chụp ảnh mẫu cho tạp chí Flair, công việc kéo dài hơn tôi tưởng vì thế tôi chỉ còn đúng một phút để chạy lên thang gác của lớp học. Thật không may, lớp tôi ở tận tầng bốn của tòa nhà không có thang máy. Tôi bước hai bậc một và chạy tuốt vào phòng. Đôi khi cặp chân múa khỏe khoắn hết sức có ích.

Tôi thở dồn dập lúc lên vào chỗ ngồi bên một cái bàn lớn. Ngồi cạnh tôi là Eleni, một cô gái Hy Lạp, còn bên kia là Pia, một trong năm người mẫu mà hãng Ford đã xếp sống cùng tôi. Pia là người Ý.

Trong sáu người mẫu cùng căn hộ, chỉ có Pia và tôi đến trường. Mỗi ngày chúng tôi có hai giờ học tiếng anh ngoài những bài học thông thường. các bạn khác trong căn hộ, Paige, Cassandra, Naira và Kerri đến học Trường cao đẳng giành cho sinh viên biểu diễn, ở đầu kia thành phố.

- Chào Katerina – Cô Wood, giáo viên tiếng anh nói – Cô rất vui thấy em đến học.

Thực ra, cô Wood thừa hiểu tôi không thể đến đúng giờ. Cô và các giáo viên khác trong trường đều biết Pia và tôi đôi khi phải bỏ lớp vì những hợp đồng làm mẫu của chúng tôi. Nhưng đối với tôi, học tiếng anh cho giỏi là hết sức quan trọng, vì thế tôi ghét bỏ giờ học tiếng Anh.

- Buổi chụp mẫu thế nào, Katerina ? – Pia hỏi với từ bên kia bàn.

- Tốt – Tôi nói – Trang phục rất đẹp. Rất nhiều bộ váy dài sáng màu.

- Ai thiết kế ? – cô hỏi. Pia rất mê thời trang. Cô đã tự may lấy nhiều bộ quần áo, và mơ ước một ngày nào đó sẽ trở thành một người thiết kế mẫu

- Mình không biết – Tôi bảo cô.

- Nào, cả lớp – Cô Wood nghiêm khắc nhìn Pia và tôi – chúng ta bắt đầu. Mở cuốn bài tập của Trường Cao Trung Mỹ ra, giở đến bài tiếp theo

Tôi mở sách ra.

Suốt hai giờ sau đó, chúng tôi thực hành tiếng anh, đọc, học ngữ pháp và hội thoại ngắn. Cuối giờ, cô Wood bảo chúng tôi làm một số bài tập ngắn trong sách.

Eleni đọc một trong những bài tập đó thật to:

- Trong một nhóm trên bãi biển, vài chàng trai lướt ván – cô ngừng lại – trong lúc những người khác ...swimmed (bơi) trong đại dương.

- Không, Eleni – cô Wood chữa lại – Đây phải là swam, chứ không phải swimmed – cô nhìn khắp lượt – Các em có hiểu không? Thời quá khứ của swim là swam . Đây là một động từ bất qui tắc. Nào, Eleni, thử làm bài tiếp.

- Eleni cúi xuống quyển bài tập của Trường cao trung Mỹ. Nhưng lộn tóc quần, dài, đen nhánh của cô đổ xuống mặt, tôi có thể nói cô đang ngắc ngứ với các bài tập.

Eleni hắng giọng:

Jan và Mark đến hiệu bán soda và gọi mỗi người một cốc sữa trứng – cô đọc – Họ rất khát, vì thế – cô ngừng lại – họ ...drink (đã uống) hết.

Nghe Pia đọc, tôi ái ngại. Tôi biết “drink” là không đúng. Tối hôm kia, tôi đã đọc rất kĩ bảng các động từ bất qui tắc. Tôi lẩm bẩm trả lời một mình.

Cô Wood ắt phải nhìn thấy môi tôi mấp máy:

- Nào, Karerina ? – Em biết từ này không?

Tôi gật đầu:

- Drank – tôi khẽ nói

Đọc cả đoạn – Cô Wood nói.

Tôi thở dài. Đôi khi, hai giờ học trên lớp là thứ buồn tẻ nhất trên cõi đời này. Tôi muốn nói tiếng anh thạo, vì thế tối nào tôi cũng học trong sách của Trường Cao trung Mỹ rất chăm, nhưng tôi vẫn ước giá mà không phải đến Trường học kiểu này.

Đôi khi tôi thực sự mong muốn được đến một trường cao trung bình thường với các sinh viên Mỹ bình thường, giống như các bài trong sách của Trường Cao Trung Mỹ miêu tả. Một trường học có đội bóng đá, có các cổ động viên, các cuộc dạo chơi, và có mọi trò tiêu khiển kiểu Mỹ khác. Hồi còn ở Nga, tôi đã nghĩ đến việc đi học ở New York, tham dự trường Đại học cho các sinh viên nước ngoài khác hẳn thế này. Rốt cuộc tôi đã có dịp sống một cuộc sống kiểu Mỹ, vậy mà lại chẳng được là một sinh viên bình thường trong trường.

Cô Wood vẫn đợi. Tôi nhìn xuống cuốn bài tập của mình.

- Jan và Mark đến hiệu bán soda và gọi cho mỗi người một cốc sữa trứng – Họ rất khát, vì thế họ drank (đã uống) hết.

- Khá lắm – Cô Wood nói – Nào, các em, hôm nay đọc thể thôi

Cả lớp đứng dậy lên và thu dọn sách vở.

- Ella ! Chà! Mình mừng là đã hết giờ – Eleni thở dài nói.

- Mình biết – Tôi thì thầm đáp – Đôi khi lớp học cứ như một cái xe bò.

- Một cái xe bò ? – Eleni nhắc lại, trông cô rất bối rối

- Nghĩa là chậm rề rề – tôi giải thích – và chán ngắt

“Xe bò” là một trong những thành ngữ Mỹ của tôi. Lần đầu tiên tôi nghe ai đó đã nói từ này trong một bộ phim truyền hình. Tôi cũng không biết nó có nghĩa gì, vì thế tôi hỏi cô bạn cùng nhà Kerri. Kerri giải thích các thành ngữ Mỹ rất dễ hiểu. Tôi cho cô ta là một thiếu nữ Mỹ điển hình. Cô là người Florida, và cô đã từng học ở trường cao trung giống như trường trong cuốn Trường Cao Trung Mỹ. Cô còn là một cổ động viên nữa !

- Tiếng anh của cậu khá lắm, Katerina – Eleni nói.

- Cảm ơn cậu – tôi tự hào đáp.

Sự thực là tôi học tiếng anh rất chăm. Tôi không chỉ học các bài trên lớp, mà bằng nhiều phương pháp khác nữa. Một trong những thứ đầu tiên tôi mua là cái ti vi nhỏ, bằng tiền kiếm được nhờ làm mẫu ở New York. Tôi để nó ở trong phòng Pia và tôi, xem bất cứ lúc nào có thể. Xem ti vi bằng tiếng nước ngoài là một phương pháp thực hành rất tốt. Tôi cũng đọc nhiều truyện cười của Mỹ. Chúng dễ hơn các sách thông thường vì có nhiều tranh, giúp bạn hình dung ra các từ. Bạn cũng có thể học được nhiều thành ngữ Mỹ thông dụng trong các mẫu truyện vui.

Lúc này, Pia đi vòng quanh bàn đến chỗ chúng tôi. Cô mặc áo len cao cổ màu xanh đen, bên trong chiếc váy may bằng một đôi quần yếm cũ. Tối hôm qua tôi đã xem Pia cắt lựa đôi ống quần mà thêm vào bộ váy một chiếc yếm bằng chất liệu thô, màu xanh lơ vàng sặc sỡ. Cô cắt may thật nhẹn, dù tôi biết chắc là không dễ gì. Pia là người rất khéo léo trong đường kim mũi chỉ.

Một điều thú vị nữa của Pia là hầu như lúc nào cô cũng hạnh phúc . Trong hơn hai tháng ở chung phòng với Pia, tôi chưa bao giờ thấy cô quá buồn rầu hoặc lo lắng. Hôm nay cũng không phải là một ngoại lệ.

- Ciao, Eleni, Katerina – cô nói, mỉm cười thật tươi.

- Pia, chỉ được nói tiếng anh thôi đây – tôi nhắc cô.

Đây là một quy định của cô Wood. Vì tất cả chúng tôi cần thực hành tiếng anh, nên ở trên lớp chúng tôi chỉ được phép dùng một ngôn ngữ duy nhất là tiếng anh.

Pia phẩy tay

- *Ma non importa*, chẳng có gì quan trọng – cô nói, hơi chun mũi lại – Chúng mình có ở trên lớp nữa đâu

- Ella, ơn chúa – Eleni thở dài lúc cả ba chúng tôi rời lớp học. Cô lắc đầu – này, bọn mình có thể phân công làm bài luận tháng này.

- Phân công làm luận?- Pia nói. Mặt cô sáng lên – A ha, sì, cậu định nói là chúng mình sắp xếp với nhau chứ gì ?

Tôi rên khẽ. Tôi đã quên bằng việc viết luận. Cô Wood muốn chúng tôi mỗi tháng viết một bài luận về một chủ đề. Tháng trước là tháng đầu tiên, chúng tôi phải viết về một thắng cảnh nổi tiếng ở New York. Tôi đã chọn Tòa nhà Quốc Hội, là nơi tôi và các bạn cùng phòng đã chụp ảnh cho tờ Sauce. Thật buồn cười là bài luận của tôi đạt điểm A. Nhưng tôi chẳng trông chờ gì ở bài luận tháng này.

- Mình ước gì không phải làm bài đó – Tôi nói

Trông Eleni thật sững sốt:

- Nhưng Katerina, với cậu thì có khó gì đâu. Ít ra cậu cũng không phải cắm đầu vào từ điển, tra từng chữ định viết như mình.

- Đã đành nhưng mình nghĩ chủ đề rất tẻ nhạt – Tôi nói. Lúc chúng tôi xuống theo chiếc cầu thang hẹp của tòa nhà ba tầng màu nâu – “Một ngày điển hình ở quê hương tôi”, sao cô Wood lại khoái cái đấy nhỉ?

- Tớ lại cho đây là một chủ đề rất hay! – Pia nói – *Che fortunato*, may quá, mình có thể dùng ngay cuộc sống của mình ở Italy làm bài viết ! Mình thích nghĩ về nhà lắm. Các cậu không thể sao?

Eleni gật đầu:

- Mình rất nhớ Hy Lạp – cô nói, rồi mỉm cười. Mình chỉ ước không phải viết bằng tiếng anh!

Tôi lại thấy ngược lại. Nhất định là tôi nhớ gia đình tôi, nhưng hiện giờ tôi đang ở Mỹ, nên điều cuối cùng tôi muốn nghĩ đến là nước Nga. Theo quan điểm của tôi, những thứ tốt đẹp ở Nga đều xuất phát đầu tiên từ Mỹ – quần jeans, bánh kẹp thịt, nhạc rock. Mọi thứ ở Nga đều già cỗi, suy tàn và chật chội.

Chúng tôi ra đến hành lang tòa nhà và vào một gian rộng, nơi các sinh viên treo áo khoác.

- Này, mình cho là nó sẽ vui – Pia vừa nói vừa rút chiếc áo khoác màu kem xuống – Mình rất thích giờ học của cô Wood. Cô nhìn quanh và mỉm cười – Thích cả trường này nữa. Mình cho là nó rất, nói như thế nào nhỉ, comoda, như ở nhà vậy.

Tôi cho rằng Myelkiy I tyomny là những từ tôi muốn tả, bé nhỏ là tầm tối.

Trường chỉ có bảy mươi năm sinh viên, nên chẳng ra một ngôi trường thực thụ. Một tòa nhà ba tầng màu nâu, đã có thời là nhà riêng của một gia đình giàu có. Các lớp học đều nhỏ, trong các lớp sinh viên ngồi sát cạnh nhau quanh một cái bàn lớn. Nói chung đó là nỗi thất

vọng lớn cho tôi. Chẳng giống một trường học Mỹ tí nào, chẳng có các đội thể thao, chẳng có các cuộc họp sôi nổi, chẳng có các cuộc dạo chơi.

- Pia này, thỉnh thoảng cậu có muốn đến trường cùng các sinh viên Mỹ như Paige, Kerri, Cassandra và Naira không? – Tôi hỏi.

Pia nhún vai:

- Un po, có lẽ cũng hơi muốn – cô nói – Nhưng mình được ở đây, ở New York là đủ lắm rồi.

- Với lại, học ở một trường Mỹ sợ lắm. Cố mà nghe kịp những câu người Mỹ nói sao được? – Eleni vừa nói vừa chui đầu vào chiếc áo cộc bằng vải tuyết. Cô lắc đầu – Mình thấy họ nói nhanh lắm.

Tôi quàng chiếc áo len màu xám ra ngoài bộ váy xanh ngắn và chúng tôi bước ra ngoài.

- Ella, xe đón mình này – Eleni nói. Cô chạy theo các bậc đá xuống hè – Tạm biệt Pia, tạm biệt Katerina. Thứ hai gặp các cậu nhé.

- Ciao, Eleni ! Pia nói to và giơ tay vẫy theo.

Chúng tôi nhìn Eleni chui vào chiếc ô tô màu đen bóng nhoáng. Bố Eleni là nhà ngoại giao neencoo có một lái xe đưa, đón cô đến trường. Trường chỉ cách căn hộ của Pia và tôi cùng những người khác ở chung có mấy khối nhà, nên hàng ngày chúng tôi đi bộ.

Lúc Pia và tôi rẽ quanh góc phố, chúng tôi đi qua một tiệm ăn mà tôi đã chú ý từ khi bắt đầu đến trường. Mặt trước ngôi nhà trông giống một chiếc ô tô màu đỏ bóng nhoáng, cửa xe là lối vào tiệm. Trên nóc xe có những chữ nhấp nháy bằng đèn neon xanh nhạt ROADSTER DELI – MỘT LUỒNG GIÓ TỪ QUÁ KHỨ NƯỚC MỸ.

- Pia – tôi nói đột ngột – Cậu có muốn vào tiệm mua chút gì ăn không?

- Nhưng Katerina, chúng mình sắp về đến nhà rồi – cô nói – Nếu cậu đói, nhất định bà Hill sẽ có thứ cho cậu ăn ngay mà.

Bà Hill là người phụ nữ cùng chung sống với chúng tôi và chăm sóc chúng tôi. Bà nấu ăn rất ngon và lúc nào cũng có những món ăn nguội làm sẵn cho chúng tôi lúc từ trường về. Nhưng đói không phải là lý do để tôi muốn vào tiệm ăn này. Roadster có vẻ là một tiệm ăn Mỹ điển hình tôi chưa từng được thấy, nên tôi rất tò mò muốn vào bên trong.

- Nhưng lúc này mình đói lắm – tôi nài – Mình chắc trong đó có điện thoại, bọn mình có thể gọi cho bà Hill biết. Được không?

- Bên, được thôi – Pia nhún vai, nói – Trông ngộ ra phết.

Chúng tôi vào khách sạn qua cửa xe ô tô. Bên trong, có tiếng nhạc rock and roll. Các ghế dài quanh các bàn đều bọc bằng chất liệu màu đỏ bóng, các cô phục vụ mặc áo ngắn, váy xòe màu hồng, quàng tạp dề trắng muốt. Họ đội mũ trông như những bánh lái màu trắng. Tôi nhận ra phong cách nơi này như trong các bộ phim Mỹ những năm 1950. Ở Nga, các bộ phim này rất phổ biến với lớp trẻ, trong đó có Jean Dean và Elvis Presley.

- Xin chào, các cô muốn gì? – Một cô phục vụ đến gần chúng tôi – Một bàn cho hai người nhé?

- Vâng – Tôi đáp.

Cô ta dẫn chúng tôi đến một ngăn trong góc, chúng tôi ngồi xuống

Pia cởi áo khoác, nhìn quanh và mỉm cười:

- Ái chà, katerina, che buon idea, một ý hay đấy, đến chỗ này ấy mà – cô nói – Trông đẹp đấy chứ?

Tôi không trả lời cô ngay vì đang bận đọc thực đơn. Và tôi hết sức sửng sốt vì những gì nhìn thấy. Xúp lúa mạch nấm hương, thịt bò muối kẹp bánh mì đen, salat khoai tây, toàn là những món đặc Nga ! Thậm chí họ còn đưa món pho mát nghiền vào thực đơn! Ở Nga, bất cứ một bà cụ, bà cố nào cũng có món đặc biệt này cuốn trong bánh kếp. Nhưng tôi chẳng bao giờ ngờ lại thấy món ấy ở Mỹ. Và phải nói rằng tôi chẳng lấy gì làm vì điều này.

Cô phục vụ đến và nhận món:

- Tôi có thể lấy món gì cho các cô đây? – Cô ra nghiêng người và không ngừng nhai kẹo cao su

Tôi sửng sốt đến mức buột nói bằng tiếng Nga:

- Izvinitye, xin lỗi – tôi nói – nhưng cô có thể cho tôi biết, những món ăn này là thế nào?

- Loại nào? – cô hầu nói, hơi nhăn mặt – Đây là những món ăn ngon đúng như tên của tiệm – Cô gõ bút chì lên đầu tờ thực đơn của tôi – Cô có nhìn đây không? The Roadster Deli.

- Món ăn ngon? – Pia nhắc lại – Alora, hay lắm, có vẻ rất ngon đấy. Tôi nghĩ là sẽ -

-Nyet, không – Tôi nói. Tôi gấp tờ thực đơn lại. Tôi cũng chẳng nghĩ đó là món ăn ngon, hoặc vì sao lại giống món ăn Nga, nhưng tôi biết tôi sẽ không gọi một bữa ăn giống hệt những món tôi đã ăn suốt cả đời ở Moscow trong một tiệm ăn của Mỹ – Đi thôi, Pia – Tôi hạ thấp giọng – Mình không muốn ăn nữa.

- Ma che no? Sao lại không, hử Katerina? – cô lúng túng hỏi – Mình nhớ cậu vừa nói là cậu đói lắm cơ mà.

Cô hầu bần hệt nhìn tôi sang nhìn Pia, rồi lại nhìn tôi:

- Có lẽ các cô cần một chút thời gian nữa mới quyết định – cô ta nói – Tôi sẽ chờ thêm vài phút nữa.

- Gì vậy, Katerina? Pia nói lúc cô hầu đi khuất. Cô nhìn xuống thực đơn – Các món này làm sao?

Tôi hoang mang quá nên không kể cho Pia biết sự thực là tôi đã không biết gì về các món mà tiệm phục vụ. Tôi cũng biết nếu tôi giải thích rằng các món ăn ngon này giống hệt các món ăn của Nga, Pia sẽ muốn lưu lại và ăn thử. Pia lúc nào cũng thích thú mọi thứ. Lúc gặp tôi lần đầu tiên ở NY, cô đã hỏi tôi đến một triệu câu hỏi về bản thân tôi và gia đình tôi. Tôi biết cô

làm thế vì thân thiện, nhưng tôi là một người kín đáo.

- Chỉ vì mình hiểu rằng bà Hill đã chuẩn bị bữa ăn cho bọn mình, rồi nghe thấy chúng mình quyết định ăn ở tiệm, có khi bà ấy lại méch lòng – tôi biện bạch.

- Ah, sì, ừ – Pia nói. Cô gật đầu, cặp mắt cô nghiêm nghị. Tôi biết thế là ổn. Pia vốn không thích làm tổn thương đến tình cảm của người khác – Cậu tốt thật, Katerina ạ. Chúng mình đi thôi.

Tôi đứng thẳng dậy và hếch cằm lên để giấu nỗi bối rối lúc đi qua chỗ cô hầu bàn trên đường đi ra. Nhưng hỏng hết hiệu quả vì Pia lại xin lỗi cô hầu bàn và giải thích dài dòng vì sao chúng tôi bỏ đi! Cuối cùng tôi phải kéo Pia ra về.

Chương 2

Mấy phút sau, chúng tôi vào ngôi nhà ở, lên thang máy đến tầng 10 rồi vào căn hộ 10-B. trong nhà, Page đang ngồi bên bàn ăn, quyển sách mở trước mặt, một đĩa bánh xốp ăn dở để cạnh khuỷu tay. Cô mặc quần jean và áo sơ mi, mớ tóc quần dài, đồ rực buộc túm đuôi ngựa. con mèo đen trắng scooter của cô đang ngủ bên chân.

- xin chào – cô ngẩng lên.
- Ciao, Paige! – Pia nói – cậu về sớm thế?

Paige về nhà trước Pia và tôi thật không bình thường, vì trường Cao Trung cho sinh viên biểu diễn (HSPS) ở xa hơn trường tôi. Đôi khi Kerri về sớm vì cô học ở HSPS có nửa buổi và chỉ theo học có ba môn.

- Mình có buổi chụp mẫu – Paige giải thích.
- Thế à – tôi nhớ ra – quần áo tắm! trông thế nào hử Paige?
- Mình thấy khá đẹp – có trả lời.

Tối qua, Paige đã kể với tôi rằng hàng may đồ tắm Mermade đã thuê cô chụp ảnh mẫu vào chiều nay. Cô hơi lo, vì đây là lần đầu tiên làm mẫu áo tắm. nói chung, cả Paige và tôi đều có cảm giác căng thẳng khi làm mẫu.

Paige là bạn thân nhất của tôi ở đây. Cô rất xinh và lần đầu gặp Paige, tôi tưởng cô đã làm người mẫu từ lâu. Thật buồn cười vì cô cũng nghĩ về tôi như thế! Thực ra, cả hai chúng tôi đều là dân mới toanh và đều lo sẽ không làm tốt.

- A áo tắm – Pia nói. Cô lắc đầu – về Italy mình sẽ chẳng bao giờ làm mẫu những thứ này. Gia đình mình không ưng đâu.

- Thực ư?- tôi ngạc nhiên hỏi. Pia đã kể với tôi rằng gia đình cô khá bảo thủ, nhưng tôi không ngờ họ lại nghiêm ngặt về những thứ này.

Paige gật:

- không được mặc đồ tắm, không cả váy ngắn. thậm chí không mặc quần soóc.

Nhưng ở Italy, chuyện ấy chẳng thành vấn đề với mình. ở đây chẳng có nhiều việc cho mình như ở đây, nếu mình xin một việc như thế này chắc sẽ bị từ chối.

- nhưng cậu đã làm mẫu đồ tắm và váy ngắn ngay từ khi đến đất Newyork này – Paige nói thẳng thừng.

Pia gật đầu, mắt cô hơi nheo lại.

- Certo , tất nhiên rồi, và nhiều lần – cô nói. Cô hơi cúi đầu – nhưng mình không kể chuyện ấy với gia đình.

- ồ - tôi nói – mình hiểu.

“ tôi hiểu” là một trong những thành ngữ Mỹ ưa thích của tôi. Tôi học được từ một chương trình trên tivi.

- thực ra cũng chẳng có gì nghiêm trọng lắm nếu không có ông nội mình – Pia giải thích.

- Bây giờ ông sống với gia đình mình, và ông rất giữ truyền thống, kiểu cổ ấy mà. Ông mình không thể chấp nhận mình mặc bikini trên bãi biển, và nhất định là không chịu được cảnh ấy trên tạp chí, ai cũng nhìn thấy.

- Đây, nói về chuyện gia đình – Paige nói Katerina, cậu có bưu phẩm ở nhà gửi cho đây.

- Thế ư? – tôi nói.

Tôi đến bên chiếc bàn nhỏ cạnh cửa ra vào, chỗ bà Hill thường để các thứ gửi qua bưu điện cho chúng tôi. Tôi cầm cái gói giấy màu nâu lên. Cửa mẹ tôi gửi.

Đúng lúc ấy bà Hill từ bếp ra.

- chào các cô – bà nói – hay quá, Katerina, cô thấy cái gói rồi. tôi làm cho mỗi cô một cái bánh xốp 2 lạng rưỡi nhé?

- Certo, được ạ - Pia nói – có vẻ ngon đấy. trên đường về, Katerina đã nói là bà luôn cho chúng cháu ăn những bữa rất ngon, bà Hill ạ. Đúng không hở Kateina?

Tôi rời mắt khỏi cái gói.

- Chto? Gì cơ? ồ vâng, cảm ơn bà Hill. Bây giờ cháu không đói lắm.

Pia thở dài lúc bà Hill ra khỏi phòng.

- Katerina, hôm nay cậu thật là illogica, thật vô lý – cô nói – lúc đầu kêu đói, rồi lại kêu no, rồi lại đói, bây giờ lại no. quái thật.

Tôi không trả lời. tôi vẫn đang xem xét cái gói ở trên tay. Mẹ tôi đã viết nhiều thư cho tôi.

Tôi hẳn không biết là cái gì.

Hình như Paige đọc được ý nghĩ của tôi.

- chỉ có một cách duy nhất để khám phá – cô nói – cậu đi đi và mở ra, Katerina ạ.

Tôi mở lớp giấy màu nâu. Trong có quyển album bằng da màu hạt dẻ đã sờn. tôi mở ra. Trên trang đầu là một tấm ảnh nâu đen cũ, chụp một phụ nữ chắc nịch mặc bộ váy áo dài màu đen, đầu trùm khăn vuông. Một bức thư mẹ tôi cài ở trang đầu. tôi cầm lên.

Katya yêu quý,

Con có khỏe không? mẹ mong là con khỏe. công việc làm mẫu của con ra sao? Mọi việc ở New York suôn sẻ cả chứ?

Ở nhà, mọi người khỏe cả, tuy có lo lắng chờ con của Olga ra đời. chỉ còn 2 tuần nữa thôi.

Một người anh họ của bà ngoại con, ông Sergei Vlazny vừa từ quê lên Moscow thăm. Mẹ không gặp ông từ hồi mẹ còn bé tí; và ông mang lên cho mẹ quyển album cũ có những tấm ảnh gia đình này. Mẹ nghĩ có lẽ bà cô Sofia cũng thích xem. Lần sau đến thăm bà, con nhớ mang quyển này đến. mẹ chắc bà sẽ kể tên tất cả những người họ hàng trong các tấm ảnh này cho con.

Con thật may mắn mới có một người họ gần đang sống ở New York. Con nhớ gọi điện ngay cho bà Sofia nhé. Mẹ cũng viết thư gửi bà ấy và kể con sẽ để thăm bà, mang theo quyển album. Con nhớ giữ gìn, viết thư trả lời sớm cho gia đình biết con sống và làm việc ra sao. Lúc nào bố mẹ cũng nghĩ đến con.

Thương yêu,

Mẹ.

Tôi vội gập quyển album lại. nếu Pia biết có ảnh gia đình trong đó, thế nào cô cũng đòi xem. Và Pige chắc cũng thích thế. Paige ở một thị trấn rất nhỏ ở bang Nebraska. Cô thích tất cả những gì tôi kể về gia đình tôi ở Moscow. Tôi đã cố giải thích với Paige rằng nước Mỹ hấp dẫn hơn nhiều, nhưng cô vẫn cho nước Nga là một chốn đẹp diệu kỳ và đáng thán phục.

Tôi chẳng thấy thú vị gì khi xem ảnh của những người họ hàng mà tôi không biết. và tôi cũng không ngờ phải đưa quyển album ấy đến nhà bà cô. Mẹ tôi lúc nào cũng thúc tôi đến thăm bà Sofia. Tôi đã đến một lần, ngay khi mới đến New York, và tôi không thích chút nào.

Bà Sofia sống trong một khu thuộc New York, tên là Brington Beach ở Booklyn, cách chỗ tôi ở Manhattan rất xa. Đây là một khu lân cận, đầy những người Nga. Trên đường phố, mọi người đều nói tiếng Nga, các cửa hàng bán toàn món ăn Nga, trên các giá có cả sách báo bằng tiếng Nga. Đây là điều tôi không hiểu được. rời nước Nga đến Mỹ, để rồi sống ở một nơi như thế sao?

Pia cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi:

- Ah, che fortuna, cậu may mắn thật đấy Katerina ạ, được nhà gửi quà sang – cô nói mình thích nhận bưu phẩm của gia đình lắm ah, magari, mình ước giá bố mình gửi cho một

bát gnocchi nhà làm – cô thở dài.

- Gnocchi là gì? – Pia hỏi.
- Là một loại mì ống khoai tây – Pia giải thích.
- Không ai làm món này ngon như bố mình. Tiệm ăn của Giovanni nổi tiếng khắp thành Rome vì món này đấy.

Gia đình của Pia có một tiệm ăn ở Rome. Cô hay kể về những món ăn tuyệt ngon ở đây. tôi đã ăn món ăn Italy một lần, khi Jill Murray, người thuê tôi ở hãng Ford đưa tôi đi ăn tại một nhà hàng Italy gần hãng. Ngon thật, nhưng tôi vẫn thích bánh kẹp thịt hoặc xúc xích nóng kiểu Mỹ hơn.

Cửa mở, Kerri và Cassandra bước vào. Naira thường về muộn hơn chúng tôi vì cô tham gia câu lạc bộ của trường là REACH, thường họp sau giờ học. câu lạc bộ làm nhiều việc tốt cho những người khác, như việc đặt nhà bếp nấu xúp cho những người vô gia cư và giúp dọn dẹp môi trường.

Trông Kerri vẫn xinh đẹp như thường lệ. mái tóc vàng hoe óng ả buộc kiểu đuôi ngựa, cô mặc áo cao cổ, quần jean, đi giày đế mềm cao cổ. ngoài cùng, cô mặc áo khoác của cổ động viên trường cao trung Laurel Beach màu xanh dương. Tôi mê chiếc áo khoác đó.

Cassandra mặc một áo khoác da đen, đội mũ nỉ đỏ. Cassandra là người Rio de Janeiro, Brazil. Dù cô không phải là người Mỹ, cô vẫn đến học ở trường cao trung Mỹ vì cô nói tiếng anh gần như hoàn hảo.

- chào các bạn – Kerri vui vẻ nói.
- Chào Kerri là một trong những người dạy tôi thành ngữ này, và tôi thích nói luôn. Thật thoải mái, nhẹ nhõm và rất Mỹ. ở Nga, lúc nào cũng chào Zdrastvuiyye.
- Không bận lắm – Kerri nói.
- Cháu có ai nhắn không, bà Hill? – Cassandra vừa hỏi vừa cởi áo ngoài – Jill Murray có gọi điện cho cháu không?

Bao giờ Cassandra cũng hỏi những người thuê chúng tôi ở hãng Ford có gọi không. Cô hết sức quan tâm đến công việc người mẫu của mình.

- Bà ấy có gọi, nhưng tôi e rằng không phải gọi cô – bà Hill trả lời. bà rút trong túi tạp dề ra một mẫu giấy – Kerri , chín giờ sáng mai cô có việc đấy.
- Exxelent – Kerri nói.
- Sao bà biết? – Cassandra hỏi – thậm chí bà không biết là việc gì cơ mà.
- Không phải việc của cậu, Cass – Kerri nói, cặp mắt xanh biếc của cô sáng ngời – chín giờ nghĩa là mình phải bỏ giờ toán.

Trông bà Hill rất nghiêm trang:

- nhưng cô sẽ trưởng thành trong công việc.

- vâng, đúng thế - Kerri nói – cháu không ngờ lắm việc đến thế. Chá nghĩ chắc là vất vả đây, nhưng chẳng có gì tệ hơn cố giải quyết rắc rối với bà Renford. À mà ai thuê đây ạ? Bà Hill nhìn xuống mẫu giấy trong tay:

- đây là một quảng cáo – bà nói – một công ty đồ Jean tên là Great American.

- Ôi, tuyệt quá! – tôi nói. Kerri có một vẻ “ đặc Mỹ”. cô luôn được thuê làm những việc loại này.

- Thực sao? – Kerri hỏi – các cậu đã nghe về công ty ấy chưa?

- Mình chắc là chưa – cassandra nói.

- ờ, mình định nói là nghe có vẻ tuyệt - tôi đáp ứng. Thực ra tôi chưa nghe nói về công ty này. Nhưng tôi có thể kể tên vì đây là việc tôi thích.

- Đây là một công ty mới – Pia nói – mình vừa đọc một bài viết về họ trên tờ thời trang. Một nhà thiết kế đã từng làm cho công ty đồ Jean Posse sáng lập nên.

- Puxa, chà, Posse – Cassandra nói , thán phục – một công ty rất có tên tuổi.

- Mình đang mặc đồ jean của của công ty Posse đây này – Paige nói – công ty ấy rất quen thuộc ở Nebraska. Ai cũng mặc đồ của họ hết.

- Posse là một công ty rất lớn – Pia nói – có lẽ công ty Great American cũng sớm có tên tuổi thôi. Lúc ấy cậu sẽ rất có ý nghĩa đấy, Kerri ạ.

Kerri nhún vai:

- Nghe có vẻ hay đấy. Bà Hill ơi, liệu cháu còn đủ thời gian chạy ù đến Jolie tập aerobic trước khi ăn tối không?

Jolie là một câu lạc bộ thẩm mỹ gần nhà mà Kerri và Cassandra thích đến tập.

- chắc đủ - bà Hill nói – cứ đi đi. Nhớ về lúc 6h đấy

- Hay quá – Kerri nói – Cass, cậu có muốn đi không?

- Để xem – cassandra nói và nhìn xuống bàn tay cô – nhưng tớ phải sửa móng tay đã.

- Đi đi Cassandra, cậu cứ thử tập một lần xem sao.

Cassandra nhìn Kerri:

- cậu định nói là nhảy lên nhảy xuống suốt một giờ đấm cả mồ hôi ra ấy à? Thôi, cảm ơn cậu.

Kerri cười và lắc đầu. Kerri rất mê thể dục ngày nào cô cũng tập. Tôi cũng tập hàng ngày nhưng không tập thể dục nhịp điệu hoặc mềm dẻo như cô. Tôi tập các động tác bale ngay trong

phòng mình. Và lúc này chính là thời gian tuyệt vời nhất để làm việc đó. Pia đã ngồi xuống bên bàn ăn bánh xốp và nói chuyện với Paige, nên tôi có một mình trong phòng được một lúc. Tôi thích tập kín đáo hết mức có thể.

Kerri và Cassandra cùng đến câu lạc bộ thẩm mỹ với nhau, còn tôi vào căn phòng, tôi sống chung với Pia, tôi thay bộ đồ chèn, giày chật và xoa nóng đôi chân. Rồi cho băng nhạc bale vào chiếc Walkman của tôi, tôi đặt một bàn tay lên nóc tủ quần áo và bắt đầu các động tác liên tục. nhún nhẹ, nhún nhẹ, nhún hoàn toàn...

Lúc tôi tập xong đã năm giờ hai mươi. Còn bốn mươi phút nữa mới đến giờ ăn. Tôi quyết định làm bài tập về nhà.

Tôi khoác chiếc áo sơmi ra ngoài bộ quần áo múa và nằm lên giường. Tôi mở cuốn Trường Cao trung mỹ ra, đọc bài đã được dặn. Đây có tựa đề là “ Buổi khiêu vũ trong ngày Thánh Valentine”, kể một số cô gái trong đội múa của trường cao trung định tổ chức một buổi khiêu vũ trong ngày Thánh Valentine. Vũ hội đặt trong phòng tập thể dục của trường, các cô gái định trang hoàng phòng này bằng những quả bóng, những giấy giấy nhiều đỏ, hồng và trắng và những trái tim cắt bằng bìa màu đỏ và hồng. họ trò chuyện sôi nổi về những chàng trai mong sẽ đến vũ hội cùng họ.

Lúc đọc bài này, tôi hình dung tôi là một trong các sinh viên đang chuẩn bị cho buổi khiêu vũ. Nếu tôi được đến một trường cao trung Mỹ thực sự như thế, tôi biết mình sẽ tham gia nhiều câu lạc bộ và đội. có khi tôi cũng sẽ thành một cổ động viên như Kerri.

Các cô gái trong bài có vẻ rất hạnh phúc và được nhiều người mến mộ, rất Mỹ. Tôi không tránh khỏi hơi ghen tỵ. Họ có những cái tên rất đáng yêu – Jean, Kate và Sam. Thực ra, tôi hơi lạ vì cái tên Sam. Tôi tưởng nó là tên con trai, tên gọi thân của Samuel. Nhưng đặt bài này, tôi biết rằng đó cũng là tên gọi thân của một cô gái là Samantha. Tôi rất khoái khi phát hiện ra điều này vì gần đây tôi đang “ sưu tập” các ví dụ tên thân kiểu Mỹ. Người Nga hay dùng tên thân, ví dụ tên thân theo tiếng Nga của tôi là Katya, nhưng tôi thích tên thân kiểu Mỹ hơn. Chúng ngắn và dễ thương. Anh rể tôi là Ivon, thỉnh thoảng gọi tên thân kiểu Nga là Vanya. Tôi không hiểu vì sao tên thân lại dài hơn tên thường gọi.

Tiếp đó, tôi đọc đến một đoạn làm tôi thực sự sửng sốt. cô gái tên là Jean đang trêu chọc một cô gái khác tên là Kate. Đoạn ấy như sau:

Jean đặt tay lên hông và nhìn Kate: “ Đây, Katherine Ann Wilcox”, cô nói, : mình tin là cậu đang chết mê chết mệt anh chàng Keith Crockett!”.

Lúc ấy tôi hiểu rằng cô gái tên gọi Kate kia thực ra tên là Katherine. Như vậy, Kate là tên thân của Katherine.

Tôi thích thú vô cùng vì Katherine chính là tên Katerina của tôi gọi theo kiểu Mỹ. như vậy, Kate cũng có thể là tên gọi thân của tôi. Tôi nghĩ nếu tôi được gọi là Kate thì tuyệt biết bao. Ngay từ khi đến Mỹ, tôi đã cảm thấy lúng túng vì tên mình. Katerina nghe dài và có vẻ ngoại quốc quá. Mọi người hay đề nghị tôi nhắc lại, hoặc đánh vần lên. Tôi chưa lần nào nghe thấy một cô gái Mỹ có cái tên này.

Nhưng làm thế nào để mọi người gọi tôi là Kate? Tất cả những người ở cùng nhà và ở Trường đều biết tên tôi là Katerina. Tôi cảm thấy ngượng nếu đề nghị mọi người thay đổi. nhưng có một thứ tôi có thể làm là từ nay trở đi, tôi sẽ tự giới thiệu mình là Kate với mọi người. Lúc ấy, sẽ ngày càng có nhiều người gọi tôi bằng cái tên thân mới mẻ, có thể mọi người sẽ quen đi và gọi thế. Biết đâu đến một ngày nào đó, gia đình tôi sẽ thôi gọi tôi bằng tên thân Katya theo kiểu Nga, và bắt đầu gọi tôi là Kate cũng nên.

Tôi đã quyết định. Từ nay trở đi, bất cứ lúc nào có dịp, tôi sẽ là Kate.

Chương 3

Thứ hai sau, tôi mở cánh cửa vào trung tâm Ảnh viện và đến chỗ tiếp tân. Jill Murray đã bảo tôi được tạp chí Appreal thuê chụp mẫu, người chụp ảnh là Andrew Roberts.

Lúc bước vào chỗ tiếp tân, tôi nhớ lại lần đầu tiên được phân công chụp mẫu, tôi đã căng thẳng biết chừng nào. Tôi tin chắc là mình sẽ làm hỏng, và hãng Ford sẽ thấy họ lầm về tôi. Từ ngày ấy, tôi đã học được rằng một trong những điều tệ hại nhất là đến buổi chụp mẫu mà cảm thấy căng thẳng. Càng căng thẳng bao nhiêu, bạn càng dễ hỏng việc bấy nhiêu! Đôi khi thật khó mà thoải mái được, nhưng tôi đã tiến bộ khá nhiều.

Các bức tường trắng muốt quanh chỗ tiếp tân ở Ảnh viện treo kín các bức ảnh người mẫu, một chiếc bàn trắng, cong đặt giữa phòng. Một người đàn ông trẻ, ria mép cắt ngắn ngồi sau bàn.

- xin chào – anh ta nói và ngược nhìn tôi – tôi có thể giúp gì cô đây?
- Tôi đến gặp anh Andrew Roberts – tôi nói.
- Ồ vâng – anh ta nói – vậy cô là... là Kat... Katrina? Hay là Katerina? Tôi gọi thế có đúng không?
- Anh có thể gọi tôi là Kate – tôi nói. Tôi hất một món tóc lên vai và cố tỏ ra bình thản.
- Được, Kate – người đó nói – Andrew đang trong phòng chụp số 3, xuống sảnh lớn, rẽ tay trái. Cô có thể đến ngay bây giờ.

Lúc xuống sảnh, tôi cả thấy khang khác thế nào ấy. tôi biết vì cái tên thân mới mẻ của tôi. Kate – nghe nhẹ nhõm hơn, vui hơn, ít nghiêm túc hơn Katerina.

Tôi đẩy cửa vào phòng chụp số ba. Một người đàn ông đang ngắm qua máy ảnh đặt trên giá ba chân, anh ta có mái tóc đỏ hoe, mặc quần jean và áo len cao cổ màu xám.

Lúc tôi bước vào, anh ta rời máy ảnh và nhìn lên. Anh ta trạc ba mươi tuổi và rất điển trai.

- xin chào- anh ta nói và mỉm cười – cô chắc là người mẫu của hãng ford. Tôi là

Andrew. Còn cô là... tôi xin lỗi, tên cô là gì nhỉ?

- Kate – tôi nói. Mỗi lần nói tên đó lên, tôi càng thấy dễ dàng hơn.

Andrew nhăn mặt:

- thực thế ư? – anh nói – thật kỳ cục...

- sao? – tôi nói. Biết đâu Kate không phải là một tên thân đặc Mỹ thì sao?

- Không , không sao cả - anh ta vừa cười vừa nói – chỉ vì tôi nhớ tên cô trên danh thiếp khác kia, một cái tên khác thường hơn.

- ồ vâng – tôi nói – tên thường gọi của tôi là Katerina, nhưng Kate là tên gọi thân – tôi phẩy tay – mọi người đều gọi tôi là Kate.

- Ừm m m – Andrew nói. Anh ta nhìn tôi, vẻ lạ lùng. Rồi anh nhún vai – thôi được, vậy sao cô không đến phòng đằng sau kia, Kate. Người tạo mẫu và biên tập của tờ Appeal đang ở đấy, chọn trang phục cho buổi chụp.

Tôi vào phòng thay quần áo ở đằng sau phòng chụp. tôi thấy hai người phụ nữ đang nhìn vào những chiếc túi to màu trắng, đầy những quần áo. Một người có mái tóc cắt ngang trán màu vàng hoe, cặp mắt to xanh biếc, một dải băng cắt chéo qua vai. Chị ta mặc áo cao cổ màu đen, áo vét đen, quần jean đen, người kia là một phụ nữ Á Mỹ, tóc đen cắt rất ngắn, đeo kính tròn gọng kim loại. chị mặc áo đen xanh thẫm, quần màu xám.

- chào cô – chị nói – tôi là Sue Takamisshu, biên tập viên thời trang của tờ Appeal.

Chắc cô là Katerina?

- Vâng, nhưng ai cũng gọi em là Kate – tôi nói với chị.

- Ồ, Kate – người phụ nữ kia nói – đứa con gái lên năm cũng tên là Katie! – chị chìa tay – chào cô, tôi là Jane Freeman, nhà tạo mẫu.

- Chào chị - tôi bói và bắt tay chị.

Chị quay sang Sue:

- Chị muốn chụp bức đầu tiên mặc áo dài tay bằng vải bông màu be phải không?

Sue gật:

- chúng ta sẽ chọn thứ gì đi cùng?

- Váy nâu tuyền, quần ống đen – Jane nói.

- Ờ, đúng – Sue nói – sẽ chụp một bức nửa mặt, nhìn xuống đôi giày, đặt tên là “phong cách thế giới cổ” – chị giải thích cho tôi – một kiểu trẻ nãi dựa theo phong cách cổ điển, trông như một thôn nữ Châu Âu.

- Ồ, tôi nói, hơi thất vọng. Đây là “phong cách thế giới cổ”, có vẻ không giống

phong cách của tôi.

- Đây chính là một trong nhiều lý do làm chúng tôi lên trang bìa cho tờ Appeal – Sue nói tiếp – cô có diện mạo hết sức đặc biệt, Kate ạ. Một vẻ đặc biệt hoàn hảo. một khuôn mặt điển hình không Mỹ một chút nào.

-Ồ - tôi lại nói lần nữa. tôi cố tỏ ra thất vọng vì lời nhận xét của chị.

- Còn Andre, một người mẫu khác mà chúng tôi thuê cũng rất khác lạ - Sue nói – tôi chắc cô và cậu ấy chụp cùng nhau sẽ tạo nên ấn tượng phi thường. chút xíu nữa cậu ta sẽ đến đây. Chúng tôi sẽ chụp cô vài bức trước đã.

Tôi thấy vui vui khi biết có một người mẫu nam cùng chụp lần này, tôi không quen biết nhiều thanh niên Mỹ, và tôi hy vọng sẽ gặp một người dễ thương. Nhưng cái tên Andre có vẻ không phải là một cái tên Mỹ. Tất cả những chàng trai trong các bài tập đọc ở quyển Trường Cao trung Mỹ đều có tên là Pete, Scott hoặc John.

Đúng lúc ấy, có tiếng gõ cửa phòng quần áo, một người phụ nữ có mái tóc quăn màu nâu thò đầu vào.

- chào mọi người – chị nói – tôi là Kate Marit. Tôi đến làm đầu và trang điểm.

- xin chào – Sue nói. Chị chìa tay- tôi là Sue Takamishu. Còn đây là Jane, nhà tạo mẫu, và cô là Kate, người mẫu của chúng tôi.

- Một Kate nữa hả? – họa sĩ hóa trang nói.

- Vâng – tôi hài lòng nói. Cuối cùng, hình như tôi đã có một cái tên thân kiểu Mỹ khá phổ biến.

Kate thở dài:

- Được, thật là a dime a dozen.

A dime a dozen, tôi thầm nhắc lại. tôi chưa nghe thấy thành ngữ này lần nào, tôi không biết nghĩa là gì, nhưng hỏi thì ngượng quá.

- Tôi cho là bắt đầu được rồi. Sue, định làm mặt cô ấy ra sao?

- Tôi thích các màu hết sức trung tính – Sue bảo chị ta – nhiều màu nâu sẫm và be.

- Sẽ rất hợp với trang phục – Jane nói.

- Và rất ăn với màu sắc của cô ấy – Kate đồng tình – các màu trung tính đi với bộ tóc nâu sẽ rất đẹp.

Mười lăm phút sau, tôi đã được trang điểm xong và Kate tết tóc tôi thành một bím, buông sau lưng theo kiểu Pháp, vài món loăn xoăn xinh xắn trước trán. Tôi soi gương và rất hài lòng.

Tuy vậy, tôi kém hẳn vui với bộ trang phục Jane bắt tôi mặc, chiếc áo dài tay bằng vải bông rất rộng và lụng thụng, có một dây khuy nhỏ màu nâu dằng trước. chiếc váy vải bông màu

nâu xếp nhiều nếp, dài đến mắt cá chân. Tôi cảm thấy mặc những thứ này, trông tôi chẳng khác gì một cái túi đựng thực phẩm bằng giấy. Nhưng xấu xí nhất là đôi tất dày cộp màu be và đôi giày cao cổ màu đen, buộc dây. Trông chân tôi như chân một trong những bà già lau sàn ở Trường Bale Moscow.

Tuy nhiên, mọi người đều thuyết phục tôi là trang phục này trông rất hay. Jan nhìn tôi khắp lượt:

- Tuyệt – chị nói.
- Đúng vậy – Sue đồng tình.

Tôi không nhất trí vậy. Tôi không biết vì sao cả Jane và Sue có thể thích thứ quần áo này.

Trông chúng thật ... lố mốt, chẳng đúng như tôi nghĩ về thời trang Mỹ chút nào. Nhưng tôi biết tốt hơn hết là không nên nói gì. Khi bắt đầu cuộc đời làm người mẫu, những thứ như quần áo khó ưa thường làm tôi bối rối. sau đó, tôi biết rằng càng bối rối tôi càng khó làm mẫu. vì thế lúc này tôi chỉ thở dài và cố quên đi những thứ tôi đang mặc.

Andrew và người giúp việc cho anh ta, một người đàn ông thấp người tên là Mike đang bố trí những ngọn đèn quanh một bức tường gạch tận cuối phòng chụp. bức tường cũ kỹ và long lở, làm tôi thấy lạ khi nó được dùng làm nền cho các bức ảnh. Nhất là vì những thứ còn lại trong phòng đều mới và đẹp đến thế. Nhưng các nhà nhiếp ảnh và các biên tập viên thời trang thường có những ý tưởng lạ lùng về những tấm ảnh họ muốn chụp. Và tôi biết tốt nhất là chịu đựng mọi thứ họ chọn lựa.

Tôi đến chỗ của tôi trước bức tường gạch, và Jane đưa cho tôi một cái giỏ lớn, đầy những bông hoa tuyệt đẹp màu vàng.

- này – chị nói- em khoác cái này vào cánh tay.
- Tuyệt – Sue nói- có lẽ nên điểm thêm một cái gì đó lên tóc cô ấy – chị quay sang Kate có được không?
- Chắc được – Kate nói.

Tôi cười thầm. “ chắc được” là một trong những thành ngữ Mỹ tôi thích. Tôi học câu ấy của Kerri.

Kate rút một bông hoa trong giỏ, ngắt cái cuống dài đi và cài lên mái tóc tôi.

- thế này này – chị nói.
- Trông tuyệt lắm – Sue nói. Chị quay sang Andrew – sẵn sàng chưa.
- Tớ nữa – Andrew nói và ngắm qua máy ảnh. Anh ta gọi người giúp việc – Mike, quay ngọn đèn bên trái thẳng vào tường chút nữa. tôi muốn chiếu thẳng vào mặt cô ấy.

Mike điều chỉnh ngọn đèn.

- được rồi – Andrew nói - bắt đầu. Kate lùi lại nửa bước, thế?

Tôi nhìn người hóa trang, chị đang đứng sau Andrew. Tôi không biết vì sao anh ta lại muốn chị chuyển động. Hay anh ta thấy chị ấy đứng sát quá chẳng, tôi nghĩ. Một số nhà nhiếp ảnh rất lập dị về những việc thế này.

Nhưng Kate có vẻ phớt lờ anh ta. Hoặc chị không nghe thấy lời Andrew. – Kate – anh lại nói và chăm chú ngắm qua máy ảnh – lùi lại một chút cho tôi nào?

Nhưng Kate vẫn không nhúc nhích. Thậm chí chị chẳng chú ý gì đến Andrew, mà cứ nhìn vào tôi. Hình như mọi người đều nhìn vào tôi. Lúc ấy, tôi chợt hiểu vì sao – Andrew đang nói với tôi. Chính tôi mới là Kate mà anh muốn lùi lại một chút.

- vâng! – tôi nói – tôi xin lỗi.

tôi cảm thấy má mình đỏ bừng lúc bước lùi lại. tôi đã tưởng mình quen với cái tên mới của mình.

- Không sao – Andrew nói.

Tôi mỉm cười. “không sao” là một thành ngữ Mỹ ưa thích khác của tôi.

Andrew chụp mấy bức ảnh tôi đứng, giở khoác trên tay, rồi bảo tôi đặt giỏ xuống cạnh chân, cuối cùng anh bảo tôi rút một cành hoa và giơ lên.

- Tuyệt lắm – Sue nói lúc chụp xong – đến bộ sau.

- Bộ sau tôi cũng không ưng như bộ đầu. một chiếc quần vải bông màu xám rộng thùng thình, dây nịt màu xanh lá cây, áo cánh tay phồng màu trắng. Kate sửa lại kiểu tóc cho tôi, chị gỡ bím tóc ra tết thành hai bím, buộc thông mỗi bên đầu một chiếc. sau đó Jane buộc lên tóc tôi một chiếc khăn vuông màu xanh lá cây trông như dải băng buộc tóc.

- Ôi, trông cô đáng yêu quá – chị nói – thế nào, Sue?

- Rất duyên dáng – Sue đồng tình.

Phải, nếu chị cho một con búp bê bằng giẻ rách là đáng yêu, tôi như tự nhủ. Nhưng tôi không nói gì. Ít ra lần này tôi không phải đi đôi giày ống nặng chịch. Jane đã xắn ống quần tôi lên và để tôi đi chân trần.

Trở lại phòng chụp, tôi đứng vào chỗ trước ống kính. Lần này, Sue đưa cho tôi một cái bao to bằng vải bố. trông nó đầy ắp và nặng trĩu, nhưng nhét toàn bông hoặc cái gì đó, nên rất nhẹ.

Andrew chụp mấy bức tôi vác cái bao lên vai, rồi cái bao để xuống sàn cạnh tôi. Lúc chụp xong vòng hai tôi nghe thấy một giọng nam giới ngoài cửa:

- Xin chào.

- Chắc là Andre – Sue nói, rồi chị gọi – Andre, chúng tôi ở phía sau này.

Một chàng trai dáng cao, mái tóc đen, dài, có bộ râu dê xuất hiện. anh ta mặc áo ngoài bằng vải tuyết màu nâu, bên trong là áo len cao cổ.

- Chào mọi người – anh ta nói, hơi mỉm cười.

tiếng Anh của anh ta hơi khang khác, dường như anh ta có một kiểu nhấn giọng riêng. Thực ra, anh ta làm tôi nhớ đến Pierre, một anh chàng người Pháp học chung lớp tiếng Anh với tôi ở trường.

Andre nhìn máy ảnh và nhìn tôi:

- Ôi, tôi đến muộn sao? Tôi tưởng tôi phải đến đây lúc hai giờ.

- Không, không đâu, anh đến đúng giờ đấy – Sue nói – chúng tôi chụp vài bức cho Kate trước – chị quay sang Andrew – chụp một người thế đã đủ chưa?

Andrew đứng quay lưng lại máy ảnh và gật đầu.

- Nào, bây giờ chụp đôi – Sue ra lệnh.

Lúc tôi rời máy và đi vào phòng thay quần áo, Andre chìa tay cho tôi:

- Chào cô. Tôi là Andre. Rất vui được gặp cô.

- Chào anh, tôi là Kate – tôi nói và bắt tay anh.

Anhdre mỉm cười. trông anh ta điển trai, nhưng không phải loại tôi ưa. Cặp mắt anh ta rất đẹp, sâu thẳm và rất xanh. Nhưng tôi không thấy các loại râu hoặc ria mép hấp dẫn cho lắm. và tôi cũng không thích cái giọng ngoại quốc ấy chút nào.

- Anh người ở đâu? – tôi hỏi anh ta.

- Canada – anh trả lời.

- Ô? – tôi sửng sốt. tôi hầu như tin chắc anh ta là người Pháp. Anh ta gật đầu:

- Tôi ở Quebec, khu vực Canada nói tiếng Pháp.

- Ô, tôi hiểu – tôi nói, được dịp nói cái thành ngữ ấy lần nữa.

- Cô là người Mỹ? - anh ta hỏi.

Tôi nghĩ một thoáng. Tôi định liệu trả lời là đúng, vì Andre có vẻ không nhận ra giọng Nga của tôi. Nhưng tôi biết còn nhiều người khác ở đây, những người Mỹ, nên không thể làm thế. Đây chắc không phải là lúc thuận tiện để nói láo khoét.

- Không – tôi thú nhận – tôi là người Nga.

- Ah, oui, người Nga, là Russe – Andre nói, mặt anh ta sáng lên – vậy chúng ta đều là người lạ trong một đất nước xa lạ. xa nhà thật khó khăn phải không?

- Không – tôi nói dứt khoát – tôi rất thích ở đây. Thực ra, tôi cảm thấy hoàn toàn như người Mỹ.

Trán Andre cau lại:

- C'est impossible! Không thể thế được! – anh nói. Anh nhìn tôi – hãy tin tôi đi,

Kate, không bao giờ có thể rời bỏ hoàn toàn đất nước quê hương mình. Nó sẽ luôn vẫn vương bên bạn, dù chỉ là chút ít.

- Có lẽ với anh đó là sự thực, nhưng không đúng với tôi – tôi nói rần rỏi

Lúc đó, tôi nghĩ đến một thành ngữ Mỹ rất hay và nói thêm: “ chẳng có cách nào!”

Andre nhìn tôi một cách lạ lúc chúng tôi chia tay nhau vào phòng thay quần áo. Tôi biết mình đã phát biểu ý kiến rất mạnh mẽ. có khi anh ta cho tôi là kẻ rất thô lỗ:

Nhưng tôi không còn cách nào khác.

Trong phòng thay quần áo, Jane cho tôi mặc một bộ như một cái túi khác. Nó gồm một chiếc váy xếp nếp màu oliu, dài gần chấm mắt cá chân. Bên ngoài khoác một chiếc áo vét kiểu nam giới màu nâu sẫm. rồi một đôi giày ống khác, đế dày, trông khó coi, lần này màu nâu. Cuối cùng, Kate cởi chiếc khăn trùm đầu ra và ghim hai bím tóc của tôi lên tận đỉnh đầu.

Có cái hay là tôi chẳng thực sự quan tâm gì đến việc thu hút sự chú ý của Andre, vì tôi chẳng hề muốn bất kỳ chàng trai nào nhìn thấy tôi trong bộ trang phục này. Dù bộ quần áo Andre mặc cũng chẳng đẹp hơn của tôi! Lúc ra khỏi phòng thay quần áo, anh ta mặc một chiếc áo somi ấm áp, màu kem, khuy màu nâu cài đến cổ, chiếc quần chạt ống bằng nhung kẻ màu nâu và đi một đôi giày ống màu nâu nặng nề như của tôi vậy.

Lần này Sue đưc cho chúng tôi hai cái giỏ đầy những ổ bánh mì đen có thể nhìn thấy ở khắp mọi nơi trên đất Nga!

- Hừm mm – Andre nói và nhìn chăm chú vào chiếc bánh mì tròn, dày cộp trong giỏ - trông ngon quá.

- Tôi không nói gì. Dường như Andre và tôi bất đồng quan điểm về mọi thứ trên đời!

Cuối cùng, chúng tôi đã xong. Andre và tôi, mỗi người còn mặc mẫu hai bộ đồ khó coi nữa, rồi Sue tuyên bố buổi chụp ảnh mẫu đã xong. Tôi phải nói rằng tôi lấy làm mừng thấy nó kết thúc. Dù làm mẫu khá mệt, song tôi thường thích thú. Những lúc mặc các bộ trang phục tôi thích , tôi luôn cảm thấy buổi chụp ảnh mẫu trôi qua quá nhanh.

Chương 4

Tôi về nhà vào giờ ăn tối. Bà Hill mang lên một đĩa lườn gà nướng và một bát lớn Salat. Lúc tôi ngồi vào chỗ giữa Naira và Kerri, bà Hill thò tay vào túi tạp dề:

- Này Katerina, cháu có thư nhắn của bà cô Sofia đây – bà nói. Bà đưa cho tôi một mẫu giấy. tôi gập đôi lại, không nhìn và nhét vào túi somi.

Bà Hill nhìn tôi:

- Bà ấy dặn tối nay cháu gọi lại cho bà ấy, có việc quan trọng lắm.

- Cảm ơn bà – tôi nói nhanh. Tôi quay sang Kerri ngồi bên trái tôi – cậu đưa dùm bát salat cho mình.

Câu nhắc đến bà Sofia làm tôi lúng túng trước mặt những người khác, dù chưa ai gặp bà.

Bà Sofia thấp và nặng nề, búi tóc hoa râm to tướng sau gáy. Bà mặc bộ váy áo rộng in hoa, làm cho bà giống một cái ghế bành bọc quá dày. Bà nói tiếng Anh đặc giọng Nga nặng chịch, dù bà ở Mỹ đã mười lăm năm. Lần tôi đến thăm bà ở Brington Beach, bà chỉ muốn nói chuyện về những hoạt động của câu lạc bộ Nga mà bà là thành viên. Tôi chắc chắn ai trong những người cùng nhà với tôi có một người họ hàng như bà.

Naira quay sang tôi. Cô mặc áo len đan màu đỏ thắm, một chiếc khăn màu lục pha lam thắt quanh những lọn tóc quăn màu nâu sẫm. màu chiếc khăn làm cặp mắt xanh thắm thắm của cô nổi bật trên làn da nâu sáng.

- Ngày Katerina - cô nói và đưa đĩa thịt gà cho tôi – cô của cậu sống ở New York ư?

- ừ - tôi nói khẽ. Tôi không muốn nói về bà Sofia.

- Thích thật đấy – Naira nói tiếp – mình ước có họ hàng sống gần đây. Như thế chắc mình sẽ thấy ở đây gần với nhà mình hơn.

- Bà ấy là người họ xa ấy mà – tôi nói – một bà cô. Mình mới biết bà ấy thôi – tôi đưa một miếng thịt gà vào miệng – ngon quá, bà Hill ạ.

- Tôi nói để thay đổi chủ đề câu chuyện – có phải chế biến đặc biệt không, bà?

- Ô không – bà Hill nói – chỉ là thịt gà nướng thôi mà. Nhưng tôi rất vui thấy cháu thích.

- Bố mình thường làm món nước sốt cừu kinh khủng cho thịt gà – Kerri nói. Hồi bố mẹ mình còn chung sống, cả nhà lúc nào cũng ăn thịt cừu quay cả con.

Trông Kerri hơi buồn. bố mẹ cô đã ly hôn, và tôi cảm thấy cô rất không vui vì chuyện đó.

- Bố mình cũng làm món thịt gà rất ngon – Pia nói – trong tiệm ở Rome, nhà mình làm món pollo alla diavola, gà sốt gừng. Thật là molto deliciouso!

- Hừm, gà với gừng, nhà mình đã gọi món ấy trong tiệm ăn Tàu gần nhà ở Chicago- Naira nói.

- Mẹ mình cũng làm một món tuyệt ngon gọi là món Kiev. Lúc cắt vào miếng thịt, sốt bơ nóng bắn tung lên như vòi phun nước – tôi xen vào. Tôi rất hài lòng thấy chủ đề câu chuyện đã xoay khỏi bà Sofia, và trong giây lát tôi quên hẳn là tôi thường không thích nói về gia đình trước mặt người Mỹ.

- ừm, nghe ngon quá – Paige nói.

- Có vẻ béo ngậy – Cassandra nói.
- Đúng thế - Kerri đùa, va tất cả chúng tôi cười vang.

Sau bữa ăn, lúc tôi giúp bà Hill và những người khác dọn bàn, bà Hill quay sang tôi:

- Thế được rồi, cháu ạ - bà Hill nói – cháu đi gọi điện đi .
- Gọi điện? – tôi hỏi.
- ừ, gọi cho bà cô ấy – bà nói.

Ồ - tôi nói. Tôi đã hoàn toàn gạt bà Sofia ra khỏi ý nghĩ.. sau một ngày ở trường rồi lại làm việc, tôi thấy không muốn nghe bà cứ nói, nói mãi về các bạn ở Câu lạc bộ Nga – Ở, mà bây giờ không phải là lúc thích hợp để gọi điện cho bà ấy – tôi nói dối – bà ấy... bây giờ bà ấy đi họp ở Câu lạc bộ Nga? – bà Hill nói và nhướn mày lên – hay quá nhỉ. Cháu có là thành viên không?

- Không, không ạ, nó chỉ giành cho người già thôi – tôi lại bịa – những người rất già. Tôi quay sang Paige, cô vừa từ bếp ra, tay cầm khăn ướt lau bàn:

- Sắp xếp Hollywood bây giờ đây – tôi nói – cậu có muốn vô phòng mình xem không?

- Nhất định rồi – Paige nói, đôi mắt nâu của cô sáng lên.

Hollywood High là chương trình ưa thích của Paige. Tôi thích vì chương trình ấy nói về lứa tuổi thanh niên Mỹ. Paige xem vì cô đang mê mẩn một trong những ngôi sao của chương trình, chàng Brad Mullen.

Mười phút sau, Paige và tôi đã ngồi trên giường tôi, trùm chăn hoa xanh – trắng, xem Hollywood High trên chiếc tivi nhỏ, đặt trên nóc tủ áo của tôi. Con scooter cuộn tròn trên lòng cô. Bên kia phòng, Pia nằm sấp trên chiếc chăn len nhiều màu mà cô tự đan lấy, đọc bài trong quyển Trường Cao trung Mỹ, bài về buổi khiêu ngày Thánh Valentine.

- Ah, che difficile! Khó quá! – Pia nói và thở dài. Cô ngược nhìn chúng tôi – này các cậu, bảo mình với, chữ “gym” nghĩa là gì?

- Phòng tập thể dục – Paige trả lời, mắt không rời tivi – là chỗ cậu vẫn chơi thể thao trong trường ấy mà.

- Ah, sì,. Mình hiểu rồi – Pia nói – Una palestra, tiếng Italy gọi thế, nhưng mình không hiểu. các cô gái trong bài định liên hoan ở phòng thi đấu à?

- Trong các trường cao trung ở Mỹ, họ thường làm thế - tôi nói – họ trang hoàng phòng tập thể dục, rồi đưa âm nhạc tới – tôi quay sang Paige – đúng không cậu?

Paige gạt đầu, mắt cô vẫn dán lên tivi. Trên màn hình, nhân vật của Brad Mullen đang hôn cô diễn viên đóng vai bạn gái người bạn thân nhất của anh chàng. Paige thở dài và vuốt đầu con scooter.

Lát sau, Pia lại ngẩng đầu lên:

- Thành ngữ “ have a crush on” là cái quái gì vậy? nghĩa là gì?

- Là lúc cậu rất mê một người nào đó – Paige giải thích, vẫn nhìn lên màn hình – cậu biết không, rất lãng mạn đấy.

- Ah, sì, - Pia nói – như kiểu cậu thích anh chàng diễn viên cậu đang xem trên tivi chứ gì?

Bộ mặt Paige đỏ rực, gần bằng mái tóc của cô. Tôi tin rằng Paige cố giữ kín tình cảm với Brad Mullen. Nhất là với Jordan, bạn trai của cô. Jordan rất dễ thương. Anh chàng mới vào trường đại học ở New York, và làm nửa ngày ở Cocoa Bean, một tiệm cà phê gần nhà chúng tôi. Anh và Paige rất thân thiết, đôi khi anh ta có vẻ ghen tuông.

Lúc chương trình chấm dứt, người bạn trai thân phát hiện ra nụ hôn giữa cô bạn gái của anh ta với nhân vật của Brad Mullen. Đúng lúc anh ta định phản ứng thì hình ảnh đứng lại. chúng tôi phải đợi đến tuần sau mới biết xảy ra chuyện gì.

Đến chương trình thương mại, Paige và tôi đều thở dài. Cô thở dài vì Brad Mullen, còn tôi vì chương trình luôn làm tôi ao ước là một bạn trai người Mỹ tuần tú.

Paige quay sang tôi:

- Mình đi làm bài cho xong đây. Còn cậu, tốt hơn hết là gọi điện cho bà Sofia đi chứ?

Tôi hơi cau mày. Nhưng tôi biết Paige nói đúng. Nếu tôi không gọi cho bà sớm, chắc hẳn mẹ tôi sẽ biết và rầy la tôi. Thôi đành vậy.

May thay, phòng khách vắng người. chẳng ai nghe được cú gọi lúng túng của tôi.

Tôi quay số và đợi.

Bà Sofia trả lời bằng tiếng Nga: “ Zdratsvuitye, kto govorit?”

- Katerina đây ạ - tôi nói bằng tiếng Anh.

- Chà, Katerina – bà nói tiếp, vẫn bằng tiếng Anh – nghe tiếng cháu nói vui làm sao! Cháu biết không, bà đang nghĩ đến cháu!

- Nhưng bà ơi – tôi nói bằng tiếng Anh – sao bà lại trả lời bằng tiếng Nga? Nhờ người Mỹ gọi thì sao?

- Chto? Cái gì? Ya nye pominayu, bà không hiểu – bà nói – nói tiếng Nga với bà đi, Katya.

- Thôi được – tôi thở dài chuyển sang tiếng Nga.

- Cảm ơn cháu – bà đáp, vẫn bằng tiếng Nga – thế này tiện hơn nhiều. Cháu đang làm gì đấy? Bao giờ bà thấy bộ mặt đáng yêu của cháu lần nữa nào?

- Cháu không biết – tôi trả lời – lịch làm việc của cháu rất bận, bà ạ.

- Tất nhiên rồi, bà biết cháu vừa học ở trường vừa làm mẫu là bận lắm, nhưng chắc cháu có thể giành chút thời gian cho bà cô già cả này chứ. Chỉ một hoặc hai giờ thôi. Bà nghe mẹ cháu nói cháu có những tấm ảnh cho bà xem.

- Vâng – tôi nói – nhưng cháu chưa biết chắc khi nào mang đến được.

- Ngày mai được không ?- bà nói – Câu lạc bộ Nga có tổ chức một buổi vũ hội cho thanh niên. Bà nghĩ, nếu gặp may, biết đâu Sasha có ở đấy!

- Sasha? – tôi hỏi.

- Sasha là cháu trai bà Irina thợ uốn tóc cho bà, cháu có nhớ không? – bà Sofia nói.

- À vâng – tôi thở dài.

Lần đến thăm bà Sofia, bà cứ nói mãi về một chàng trai tên là Sasha, nào đấy là một anh chàng Nga lai Mỹ rất dễ thương, nào là bà muốn ghép đôi với tôi. Cứ như bà nói, thì Sasha rất đẹp trai, thông minh, một chàng trai tuyệt vời trên đời này. Nhưng tôi biết thừa đi rồi. nếu anh ta phi thường đến thế, việc gì phải nhờ đến bà ngoại xếp đặt với những cô gái anh ta chưa từng gặp lần nào? Không, chắc tôi chẳng thích khiêu vũ ở Câu lạc bộ Nga, hoặc gặp gỡ cháu trai của bà thợ uốn tóc của bà Sofia.

- Cháu rất tiếc, bà ạ, nhưng ngày mai thì không thể được. Cháu có buổi chụp ảnh mẫu- tôi nói dối.

- Ôi, thật là tiếc – bà nói – nhưng cháu sẽ đến sớm nhé. Bà sẽ làm cho đáng một cuộc đi chơi, cháu cứ tin bà. Cháu có thích một bữa ăn Nga cực ngon không? Hả? với pho mát nghiền và các thứ khác nữa?

- Vâng, vâng, tuyệt lắm, bà ạ - tôi nói, bỗng rất muốn cắt ngay điện thoại – bà ơi, bao giờ thu xếp được, cháu sẽ gọi ngay cho bà.

- Thế nhé, Katya. Đừng quên gọi đấy, cháu có phải người xa lạ đâu! – bà nói.

- Vâng ạ, cháu biết – tôi nói. Nhưng lúc ấy, một người xa lạ chính là tôi muốn.

Thứ tư tuần sau đó, sau giờ học, tôi đang ở trong phòng tập những động tác bale, trên người mặc bộ quần áo múa.

Pia rời trường từ sớm, đến gặp giám đốc quảng cáo công ty vải WorldWear. Cô rất náo nức vì cuộc tiếp xúc này, cô nói WorldWear là bước tiếp cận thú vị đến ngành thời trang. Công ty này sản xuất các loại vải bằng chất liệu thiên nhiên như sau củ và bunn để nhuộm. Kerri đang bơi ở Jolie, còn các bạn cùng nhà khác đang trên đường từ HSPS về nhà.

Tôi vươn thẳng người, duỗi thẳng chân trên sàn phía trước, quay chân rồi đứng trên đầu ngón chân, xoắn chân, khụy gối... xoắn chân, xoắn chân...

Bỗng có tiếng gõ cửa thật đột ngột.

- Katerina, cháu có điện thoại – giọng bà Hill.

Tôi ra mở cửa:

- Bà có biết ai gọi không, bà Hill? – tôi hỏi. Tôi có một cảm giác khiếp sợ là bà Sofia. Nếu đúng thế, tôi sẽ nhờ bà Hill thoát thác là tôi đang bận.
- Bà Jill Murray – bà Hill nói.
- Ôi, cảm ơn bà – tôi vội chạy qua bà. Nếu người điều phối ở hãng Ford gọi đến, chắc có việc quan trọng.

Ngồi trên chiếc đi văng trắng muốt trong phòng khách, tôi cầm điện thoại. con scooter đang nằm trên bậu cửa sổ, mon men đến sát bên tôi và cọ cọ vào mắt cá chân.

- Chào bà Jill – tôi nói, vẫn còn thở gấp với những động tác bale.
- Chào Katerina – rất vui gặp được cô. Cô có sẵn sàng ra khỏi nhà ngay bây giờ không? Tôi đưa tay vỗ nhẹ lên búi tóc trên đỉnh đầu. Sáng nay tôi đã gội đầu, nên bây giờ chỉ phải mặt và thay quần áo.
- Độ mười lăm phút nữa – tôi nói với bà. Có việc gì thế ạ?
- Một cơ hội quan trọng cho cô đây – bà nói có vẻ phấn khởi – tôi đã thu xếp một cuộc tiếp xúc với Hãng may đồ thể thao Generation.
- Bozhe moy! Lạy chúa tôi! – tôi nói.

Generration là một hãng sản xuất lớn. tôi rất mê quần áo của họ - màu sắc rực rỡ, táo bạo, đồ Jean, áo vệ sinh, mũ bóng chày – tất cả trông rất Mỹ. Đây là việc làm mẫu mà tôi hằng ao ước.

- không chỉ đến chơi đâu – Jill nhắc tôi – tôi phải cho cô biết rằng họ đã thuê sẵn một người mẫu, nhưng cô ấy bị gãy tay, và không thể làm việc được.
- Ôi – tôi nói. Tôi thấy hơi lạ lùng khi thấy cơ may của mình là kết quả vận rủi của người khác.
- Cách đây chút xíu, tôi đã fax thẻ của cô sang cho giám đốc quảng cáo, và ông ta ưng – Jill nói tiếp – nhưng tất cả còn tùy ông ta gặp đã, nên cô phải mang hồ sơ của cô theo.
- Vâng – tôi nói và gật đầu. tất cả các người mẫu đều có bản sao thẻ, hồ sơ có các kiểu ảnh, và học có thể mang theo trong các cuộc tiếp xúc.
- Tốt – Jill nói - ở đây đã có sẵn mọi thông tin...

Chương 5

Lát sau, tôi vào thang máy lên tầng mười lăm của tòa nhà cao, nơi đặt văn phòng hãng

Generation. Tay cấp tập hồ sơ và ảnh, tôi mặc một chiếc áo ngắn bằng vải thô, áo len màu thẫm có mũ, rất ăn với tất màu xanh lơ. Tôi đi mượn đôi ủng cowboy của Paige. Tôi hy vọng diện mạo này sẽ hấp dẫn được ông Mark Robbin, giám đốc quảng cáo của hãng Generation.

Một phụ nữ tóc đỏ, chỉnh tề ngồi sau cái bàn rộng ở chỗ tiếp tân. Trên bức tường sau lưng chị ta gắn một biểu trưng của hãng Generation rất lớn, rực rỡ, màu đỏ và trắng.

Chị ra nhắc điện thoại và rì rầm gọi Mark Robbin. Giây lát sau, ông ta xuất hiện. Ông là một người đàn ông phi lai Mỹ rất cao lớn, mái tóc dày xoăn xuyt, mặc bộ comple màu xám, somi trắng muốt, cà vạt đỏ thẫm.

- Chào cô – giọng ông ta trầm trầm. Ông ta mỉm cười và giơ tay ra cho tôi – tôi là Mark. Cô là Katerina phải không?

- Vâng – tôi vừa đáp vừa bắt tay ông ta. Lúc đó tôi nhớ ra và nói thêm – nhưng ông có thể gọi tôi là Kate.

- Được, Kate – ông ta nói – mời cô vào phòng tôi, tôi có thể xem giấy tờ của cô.

Ông ta dẫn tôi vào một phòng làm việc rộng rãi, nhìn xuống thành phố. Ông ngồi xuống sau chiếc bàn lớn, còn tôi ngồi vào chiếc ghế bành bọc da đỏ đối diện. Tôi cảm thấy tim tôi đập mỗi lúc một nhanh. Tôi rất mong được làm việc này.

- Chắc cô đã nghe – tôi nói và gật đầu.

- Do vậy, chúng tôi hơi cật rập một chút, vì chúng tôi dự định bắt đầu chụp vào tuần sau – Mark giải thích.

- Vâng, tôi hiểu – tôi nói, cố tỏ ra thông cảm

- Bây giờ cô cho xem hồ sơ của cô.

Tôi đưa hồ sơ của tôi cho ông ta. Lúc ông ta giở từng trang, tôi cố tập trung đếm ngược từ một trăm bằng tiếng Anh. Đôi khi, tôi dùng mẹo này để đỡ lo lắng. Tôi biết khi căng thẳng, mặt tôi có vẻ cứng lại, mà tôi đang muốn có mặt vẻ ngoài để coi nhất với Mark Robbins.

- Đẹp lắm, Kate – ông nói lúc xem hết các bức ảnh của tôi.

- Cảm ơn ông – tôi nói. Tám mươi tư, tám mươi ba, tôi đếm thầm.

-Ồ, bức ảnh này thật dễ thương – ông nói. Ông ta giơ tập ảnh cho tôi nhìn. Đó là một bức do nhà nhiếp ảnh Marsha Cassidy chụp cho một nhà báo trên tờ Sauce hồi tháng trước. Marsha là một trong những nhà nhiếp ảnh rất biết cách làm bạn thoải mái trước ống kính. Trong ảnh, tôi mặc một bộ đồ len đan màu đen thân trên bó sát, váy rất dài. Tôi đang quay thực hiện một bước vũ bale gọi là plique, xoay trên một chân, cả tấm váy và mái tóc xòe tròn quanh tôi.

- Rất đẹp – Mark nói và lại nhìn vào bức ảnh lần nữa – cô có học múa?

- Vâng. Tôi học bale đã mười năm nay – tôi nói.

- Hồi ở trong nước cô? – ông ta hỏi.

- Tôi gật đầu.

- Cô là người ở đâu, Kate? – Mark hỏi – chắc là một nơi nào đó ở Đông Âu phải không? Chờ một chút, để tôi đoán thử xem. Ba Lan, không, ở Nga. Tôi nói đúng không?

- Vâng – tôi khẽ nói. Tôi đã học tiếng Anh rất chăm, đã vất vả tạo nên hình ảnh của mình cho thật giống Mỹ, nên không thích thấy người ta đoán ra gốc gác của mình dễ dàng đến thế.

Mark tươi nét mặt:

Tôi rất tự hào về khả năng đoán giọng của bất cứ ai – ông nói – tôi là một nhà ngôn ngữ học, ngôn ngữ là môn chính trong trường, cô biết không. Tôi còn biết cả một ít tiếng Nga nữa. Yagovoryu nemnoga po-russki.

- Pozhalusta, rất vui lòng. Chúng ta có thể nói bằng tiếng Anh được không? – tôi nói. Ông ta có vẻ thất vọng. Tôi vội nói nhanh – vì tôi muốn thực hành mà.

-Ồ, tôi hiểu – Mark nói. Ông gấp quyển ảnh lại và đặt cả hai bàn tay lên – thế này, cô Kate, tôi phải nói ngay rằng tôi thích những tấm ảnh này. Cô có một vẻ rất tuyệt.

Tôi mỉm cười:

- Cảm ơn ông.

- Tuy vậy, chiều nay tôi còn xem xét một vài người mẫu nữa, vì vậy tôi sẽ liên hệ với bà Jill và cho bà ấy quyết định cuối cùng của tôi ngay khi nào có thể được – ông ta nói.

Ông ta đứng dậy và tôi cũng thế. Ông đưa trả hồ sơ cho tôi và chìa tay:

- Cảm ơn cô đã đến – ông ta nói và mỉm cười – Da svidaniya!

- Da svidaniya, tạm biệt – tôi đáp.

- Ra đến chỗ tiếp tân, tôi thấy một cô gái khác đang ngồi trên chiếc đi văng đỏ, một tập hồ sơ màu đen cặp dưới cánh tay. Cô ta rất cao, tóc dài, vàng hoe, mắt xanh biếc. cô mặc áo khoác phi công bằng da nâu, quần jean có lỗ thủng đầu gối, đi ủng nâu. Tôi hiểu cô ta chắc phải là một trong những người mẫu Mark nói sẽ gặp. tôi dứt bàn tay rảnh vào túi chiếc váy vải thô và bắt chéo ngón tay cầu may. Tôi rất nuối công việc này.

Về đến nhà, tôi thấy Naira đang ngồi bên bàn ăn, cuốn sổ hẹn mở trước mặt. Naira rất có óc tổ chức, cô không ngừng cập nhật những cuộc hẹn vào lịch. Đôi khi, tôi làm cô nhớ đến chị Olga tôi. Olga là cô giáo, chị lúc nào cũng bận bịu soạn giáo án và lập biểu đồ.

Trong phòng khách, Kerri nằm trên tấm đệm trắng muốt, chân trái giơ cao và đang nói chuyện điện thoại. Tôi không bao giờ hiểu làm sao cô có thể làm việc khác trong cùng một lúc. Khi tôi tập bale, tôi tập trung tư tưởng hoàn toàn. Tôi chưa bao giờ có thể gọi điện thoại trong lúc đang làm những bước nhún.

- Chào Katerina – Naira nói, ngược nhìn lên.

- Chào – tôi nói. Tôi hít một hơi – mùi gà thơm thế.

- Bà Hill đang làm món thịt gà tây trong bếp – Naira giải thích. Cô chép môi – rất nhiều hành, với khoai tây nghiền như. Ái chà...

Tôi mỉm cười. tôi thấy Naira rất thích các món ăn. May mắn cho cô, bản chất cô mảnh khảnh nên thích ăn gì thì ăn nấy. Tôi cũng không phải kiêng cử dè dặt trong ăn uống, nhưng có lẽ vì tôi tập tành đều đặn.

- Nay, cậu có thư đấy – Naira nói và hất đầu về phía bàn để thư.

Tôi nhìn xuống bàn. Một phong bì màu trắng, nét chữ mẹ tôi đề địa chỉ. Tôi nhặt lên và mở ra.

Katya yêu quý,

Mẹ nghĩ con thích có một tấm ảnh này, bố con đã chụp Olga và Ivon lúc anh chị con đến ăn trưa lần gần đây nhất. con trông Olga đã to biết chừng nào! Thế chẳng đáng vui sao. Con đừng băn khoăn, bố mẹ sẽ báo tin cho con ngay khi chị con sinh cháu. Cả Olga và Ivon đều đang cố nghĩ đủ các thứ tên. Con có thích cháu trai se tên là Nikolai hoặc cháu gái tên là Tatiana không?

Lại nói về các tấm ảnh, con đã đến thăm bà Sofia và mang quyển Album đến chưa?

Con đừng quên đấy, Katya, bà đã già và cô đơn, chắc là bà rất thích gặp con. Và con cũng sẽ vui chơi thoải mái, có lẽ con nói với bà làm một bữa ăn Nga đích thực cho con!

Chúc con khỏe mạnh, nhớ trả lời càng sớm càng tốt.

Thương yêu,

Mẹ

Tôi nhìn bức ảnh chụp mẹ tôi, Ivon và Olga đang ngồi trên chiếc xofa màu hồng dày dặn trong phòng khách nhà tôi ở Moscow. Chỉ nhìn tấm ảnh, tôi cũng có thể hình dung ra toàn bộ buổi tối – chị Olga giúp mẹ tôi làm bếp, rồi cả nhà ngồi bên bàn trong chỗ ăn chật chội, mẹ tôi múc xúp củ cải đỏ, một thứ xúp màu hồng nhạt vào một chiếc bát to. Bố tôi sẽ nâng cốc “ chúc cho thành viên mới của gia đình sắp đến!”. mọi người ăn, uống và trò chuyện. tôi gần như thấy buồn nhớ cảnh ấy. Dù căn hộ của gia đình tôi quá nhỏ, dù lúc nấu ăn xong chẳng còn nước nóng cho tôi tắm rửa, dù mọi người chỉ nói chuyện về đứa trẻ suốt buổi tối, nhưng đó vẫn là nhà tôi, và họ là gia đình của tôi.

Tôi nhìn khắp phòng khách rộng rãi trong căn nhà mới của tôi, nhìn đồ đạc trắng muốt đẹp đẽ và một bức tranh lớn cảnh sông Đông treo trên cửa sổ. Gia đình tôi ắt phải sung sướng nếu nhìn thấy nơi tôi đang sống hiện nay. Phòng ăn trong căn hộ này lớn hơn phòng ăn và phòng khách trong nhà tôi gộp lại! làm sao mẹ tôi có nổi cái nhà bếp lộng lẫy của bà Hill, với lò nướng vi sóng Mỹ hiện đại và máy rửa bát đĩa! Dường như việc tôi đang sống ở đây và hưởng mọi thứ tuyệt vời nhất của Mỹ, trong lúc họ kẹt lại ở Nga là một điều không công bằng.

Nhưng , tôi tự nhắc, gia đình tôi yêu quý nước Nga. Mẹ tôi luôn nói rằng chẳng có ai trên

thế giới này có lòng can đảm và nhiệt tình sống như người Nga. Bố tôi long lanh nước mắt mỗi khi nghe những bài dân ca cổ của Nga đệm balalaika, một thứ guitar hình tam giác của Nga. Còn Olga và Ivon thích sống ở Moscow. Những ngày tiết trời ấm áp, sau giờ làm việc anh chị tôi thường tản bộ trên sông Moscow ngắm cảnh hoàng hôn. Thật buồn cười khi tôi biết mọi người đều cho khi chuyển sang Mỹ, tôi là một trong những người thiếu vắng mọi thứ. “Katya tội nghiệp, nó đang thiếu thốn”, cô nói về tôi như vậy, tôi đang sống trên đất Mỹ, không có xúp cù củ cải đỏ, không có món bánh xèo, không có bánh mì đen, và không có đàn balalaika!

Tôi lắc đầu, cất bức thư và tấm ảnh vào phong bì. Đúng lúc đó, Kerri đứng dậy và treo điện thoại.

- Chào Kat, có chuyện gì thế? – cô hỏi và cúi xuống sờ đầu ngón chân.
- Àh, mình vừa tiếp xúc với hãng may đồ thể thao Generation – tôi khẽ nói.
- Hay quá – Kerri sốt sắng.
- Generation! Thật là tuyệt! kết quả ra sao? – Naira hỏi.
- Ông giám đốc quảng cáo Mark Robins rất thích ảnh của mình – tôi nói – nhưng ông ấy còn gặp gỡ một số người mẫu nữa.
- Cậu làm dấu cầu may đi – Kerri bảo
- Mình làm đây – tôi nói và lại chéo ngón tay lần nữa.

Đúng lúc đó, cánh cửa bật mở và Pia bước vào. Cô mặc một chiếc áo ngoài bằng vải bò, thêu hoa hướng dương khắp áo. Bên trong là chiếc áo cao cổ trắng muốt và một váy dài màu nâu và áo nịt trắng. Tôi nhận thấy Pia thường mặc những thứ tôi sẽ không mặc. nhưng Pia có một linh cảm tuyệt vời về phong cách và mọi thứ trên người cô trông rất hấp dẫn.

- Ciao các bạn! hello! – cô véo von, vui vẻ. trông cậu có vẻ đang vui lắm – Naira nói và nhún mày lên.

Đúng thế thật. Pia luôn vui tươi, và lúc này cô còn hạnh phúc hơn bao giờ.

- Sì – cô nói, mắt cô sáng long lanh – mình vừa mới từ cuộc tiếp xúc fantastico nhất trên đời về!- cô thở dài.
- Nghe có vẻ như bạn ấy có việc rồi đấy – Naira trêu.
- Việc ư? – Pia nhắc lại – ờ, cậu định nói là làm người mẫu cho hãng thời trang WorldWear sao?
- Chứ gì nữa, đi tiếp xúc là thế chứ còn để làm gì? – tôi hỏi – sang nay cậu bảo cậu rất phấn khởi vì hãng có phương pháp sản xuất mới. Với các loại vải thiên nhiên mà.
- Àh, sì, sì – Pia ngắt lời, phất tay trong không khí – phải rồi, đây là một việc rất hay, nhưng mình không biết liệu mình có việc làm không.
- Mình cũng chưa có – Kerri nói – sao trông cậu phấn khởi thế?

- Perche, vì... - Pia lại thở dài – vì hôm nay mình gặp một chàng trai tuyệt nhất trần đời ở worldWear.

- Thế sao? – Kerri hỏi, rất quan tâm – Ai thế?

- Anh ấy là Carl Johnson, cũng là người mẫu của hãng Ford – Pia nói.

- Anh ấy cũng đến đây chờ phỏng vấn chắc? – Niara hỏi.

Pia gật :

- Sì, cả hai chúng mình cùng đợi gặp giám đốc quảng cáo, thế là chúng mình nói chuyện.

- Anh ta là người Mỹ? – tôi hỏi.

- Không. Người Thụy Điển. Nhưng các cậu phải nghe anh ấy nói tiếng Anh, thật là hay! Anh ấy bảo ở Thụy Điển, người ta bắt đầu học tiếng Anh trong trường từ khi còn rất bé, và anh ấy molto bello, rất điển trai. Anh ấy có mớ tóc vàng tuyệt đẹp rủ tận vai, cặp mắt rất to, xanh thẳm – cô lại thở dài.

- Có vẻ thú vị đấy – Kerri nói và cười khúc khích – anh ấy có mặc cái loại quần soóc ngộ nghĩnh, có dây đeo và đủ thứ linh tinh không?

Pia nhìn cô:

- Non capisco, mình không hiểu.

Kerri trông rất lúng túng:

- Họ không mặc những đồ ở quê hương sao? Giống những chú bé trên hộp ca cao nóng nhảy múa và ca hát?

Naira lắc đầu:

- Kerri, cậu nhầm sang Thụy Sĩ mất rồi – Pia nói Carl là người Thụy Điển.

- Ô – Kerri nói.

tôi nhận thấy một số người Mỹ, nhất là Kerri, không nắm vững địa lý. Thỉnh thoảng Kerri lại nhầm lẫn nhiều thứ ngay trên nước mình! Có lần cô lẫn lộn bang Idoha với bang Iowa.

Bà Hill từ bếp bước vào:

- Chào các cô. Tôi không biết cháu đã về Katerna, cháu có mấy thư nhắn đấy – bà rút trong túi tạp dề ra và bắt đầu đọc mẩu giấy Jill Murray gọi đến báo Mark Robbins dặn cô đến làm cho hãng Generation.

- Bozhe moy! Chúa ơi! – tôi phần khởi nói.

- Ôi Katerina, thật là một tin tuyệt diệu – Naira nói.

- Bà Hill mỉm cười:

- Buổi chụp mẫu đầu tiên vào sáng thứ sáu – bà nói – còn một tin nhắn nữa của bà cô Sofia.

- Thế ư – tôi nói – vâng ạ.

Nghe tin được làm ở hãng Generation. Tôi vui mừng đến mức không nghĩ gì đến bà Sofia nữa. tôi không thể tin được! tôi sắp trở thành người mẫu cho hãng Generation, một hãng sản xuất lớn ở Mỹ! đây là loại công việc tôi mong muốn ngay từ khi đặt chân đến New York. Giờ đây tôi sẽ là một người mẫu của Mỹ.

Bà Hill cắt ngang dòng suy nghĩ của tôi:

- Bà cô của cháu nhắn cháu gọi cho bà ấy ngay bây giờ.

- Vâng – tôi nói và đến chỗ điện thoại. tôi có thể nhận được một cú kiểu này nữa. ngay lúc này. Thậm chí nói chuyện với bà Sofia cũng không thay đổi được tâm trạng vui vẻ của tôi.

Tôi ngồi xuống đi văng và quay số.

Bà Sofia trả lời điện thoại bằng tiếng Nga như thường lệ:

- Zdrastvuitye, kto govorit?

- Zdrastvuitye, chào bà – tôi nói, cũng bằng tiếng Nga.

- Katya, cháu đấy ư? Nghe giọng cháu thật tuyệt quá! – bà nói.

Tôi thở dài. Cứ làm như từ lúc nói chuyện lần cuối cùng đã mấy năm, chứ không phải mấy ngày.

- Vâng, cháu đây – tôi nói – bà khỏe không ạ?

- Khỏe, khỏe lắm – bà trả lời – nhưng lẽ dĩ nhiên là bà nhớ cô cháu gái bé bỏng của bà lắm lắm. Cháu biết không, đã một tháng nay bà không gặp cháu rồi!

- Vâng, cháu rất tiếc. nhưng cháu bận quá – tôi nói – chương trình đặc kín nào học, nào làm mẫu và đủ thứ bà ạ.

- Tất nhiên, tất nhiên rồi – bà nói – nhưng lần này bà không cho cháu trả lời “không” đâu đấy. lần này bà cháu ta sẽ hẹn ngày cháu đến ăn trưa với bà cho chắc chắn. Cháu nhớ mang theo những bức ảnh gia đình, ta sẽ cùng xem.

- Vâng, mà... - tôi bắt đầu nói. Tôi có nghĩ ra một cái có. hình ảnh cuốn album cũ sòn tôi đã nhét xuống dưới giường hiện ra trong trí tôi. Nếu tôi không mang đến sớm cho bà Sofia, mẹ tôi sẽ rất phiền lòng vì tôi. Có khi tôi đến thăm bà, bà sẽ thôi gọi điện luôn cho tôi – vâng, cháu sẽ đến ăn trưa.

- Hay quá! – bà nói – chủ nhật nhé.

- Được ạ - tôi nói, chẳng nhiệt tình.

- Cháu cứ đợi mà xem, bà sẽ nấu cho cháu một bữa ăn Nga ngon tuyệt! – bà

Sofia nói tiếp – có món xúp củ cải đỏ, bánh xèo, bắp cải cuốn, chắc ở đây, ở đất Mỹ này cháu rất nhớ những món ngon lành đó. Hay cháu muốn đưa người bạn đến. có khi rủ các cô bạn đáng yêu ở cùng nhà với cháu đi.

- Nyet! Không! – tôi cắt lời bà. Tôi sẽ không bao giờ đưa bất cứ một cô bạn nào đến chơi với bà Sofia, hoặc thậm chí đến gặp bà. Đối với tôi, bà chẳng là gì ngoài việc làm cho tôi lúng túng – cháu định nói là họ không thể đi được vì tất cả đều bận – tôi nói.

- Bạn? ôi, dở thật – bà vừa nói vừa chặc lưỡi – thôi, để lần sau vậy.

- Vâng, tôi nói.

Tôi sẽ không nói gì trên điện thoại nữa. về phần tôi, sẽ chẳng có lần sau. Tôi sẽ đến thăm bà Sofia, đưa những bức ảnh cho bà để mẹ tôi vui lòng, và chỉ thế thôi. Tôi không định biến việc đó thành một thói quen.

- Được, Katya của bà, chủ nhật bà sẽ gặp cháu! – bà Sofia véo con vui vẻ.

- Vâng ạ, chào bà – tôi thở dài nói – hôm ấy cháu sẽ gặp bà.

Chương 6

- Kak zamechatelna videt tebya! Gặp cháu thật tuyệt quá, Katya! – bà Sofia kêu lên lúc tôi đến nhà bà hôm chủ nhật. Bà quàng đôi tay mập mạp quanh tôi và ghì thật chặt.

- Zdrastvuitye, chào bà – tôi cố nói.

Bà buông tay ra và lùi lại một bước, rồi mỉm cười thật tươi với tôi. Mớ tóc hoa râm của bà búi lại như thường lệ, bà đeo đôi hoa tai to tướng bằng nhựa, hình những bông hoa màu hồng.

- Để bà ngắm cháu nào! – bà la lên – mặt thì xinh đấy nhưng sao cháu cao và gầy thế!- bà chặc lưỡi – tại đồ ăn kinh khủng của Mỹ đấy mà! Nhưng bà có cách rồi. suốt cả ngày nay bà nấu nướng cho cháu, cháu Katya của bà – bà cười và vẫy ngón tay về phía tôi.

- Vâng, cháu ngửi thấy mùi rồi – tôi nói yếu ớt.

Mà thế thật. căn nhà sặc những mùi, như kiểu một cái gì đấy đang sôi sùng sục nhiều giờ rồi, và các cửa sổ không mở đã nhiều năm.

- Bắp cải đấy – bà Sofia vừa nói vừa vẫy một bàn tay to tướng – nó có mùi là lạ, nhưng vị rất ngon.

- Nói thực là cháu không đói bà ạ - tôi nói. Mùi bắp cải làm tôi hoàn toàn mất cảm giác muốn ăn.

- Ô, yerunda, thật vớ vẩn! – bà nói.

Bà dẫn tôi vào phòng khách tối mờ mờ, đầy những đồ đạc cũ kỹ.

- Chúng ta phải đắp thịt lên bộ xương còm nhom của cháu mới được – bà Sofia tiếp – có anh chàng nào muốn nhìn một cô gái như thế này chứ?

- Rất nhiều anh chàng thích dáng vẻ của cháu – tôi nói, về đề phòng.

- Thế ư? – bà Sofia vừa nói vừa nhướn mày lên – cháu chưa kể với bà, cháu có bạn trai rồi sao?

- Chưa, chưa có ạ... - tôi nói.

- Thế thì tốt – bà nói về hài lòng – có một anh chàng Sasha tội nghiệp vỡ tim là đủ lắm rồi.

- Sasha? – tôi nói. Rồi tôi nhớ ra- à phải rồi, cháu bà thợ uốn tóc.

- Đúng rồi – bà Sofia nói, hớn hờ - anh chàng đẹp trai nhất trên đời, bà đã kể với cháu rồi, Katya. Bất kỳ cô gái nào may mắn mới có được phần thưởng như thế. Cháu cứ đợi đến lúc gặp cậu ta mà xem! Bà đang thu xếp với bà Irina.

- Kia bà – tôi ngắt lời – cháu mang album đến cho bà đây!

Tôi rút quyển album trong balo ra. Thà ngắm những tấm ảnh cũ, chán ngắt của gia đình cũng còn hơn để bà cứ nói mãi về Sasha. Dù anh chàng có tuyệt vời như bà nói, tôi có cảm giác bà Sofia và tôi không có chung thị hiếu về các chàng trai.

- Ái chà, ảnh, cháu có trí nhớ tốt quá! – bà nói.

Nhớ ư? Làm sao cháu có thể quên nếu cả bà lẫn mẹ cháu cứ hai ngày lại nhắc cháu một lần? – tôi nghĩ.

- Nhưng để ăn trưa xong, chúng ta sẽ xem – bà nói – cháu xem bà đã làm những món gì cho cháu này, Katya.

Tôi ngồi bên bàn ăn phủ tấm vải nhựa màu đỏ, trên bày những cái đĩa màu xanh lá cây, viền vàng.

- Bà dọn bộ đồ sứ đẹp nhất cho cháu đây – bà Sofia nói. Bà cầm một chiếc đĩa lên – bà mang những thứ này theo, suốt trên đường từ Nga sang đây.

- Đẹp quá bà ạ - tôi nói, cố tỏ ra có ấn tượng.

Bà Sofia vào bếp và mang ra những đĩa đầy thức ăn. Tôi không thể tin nổi sao mà nhiều đến thế! Có bánh kẹp phết pho mát, bánh kẹp phết dâu. Có bắp cải nhồi, cá, khoai tây luộc, bánh mì đen, trứng cá, và xúp củ cải đỏ đủ nuôi cả một vùng! chỉ nhìn cũng đủ làm tôi no ứ.

Tôi cố nếm nấp vài thứ để bà Sofia cảm thấy đỡ Mechanics lòng. Về phần tôi, tôi đã ăn bánh kẹp và xúp củ cải suốt một phần đời. phần đời còn lại, tôi sẽ rất vui về ăn xúc xích nóng và bánh mì kẹp thịt kiểu Mỹ.

Thật không may là bà Sofia không hài lòng. Món nào bà cũng lấy vài lần, và bà mong tôi

cũng làm như thế! Tôi nói với bà là tôi no lắm rồi nhưng bà vẫn sẻ đầy tú ụ vào đĩa của tôi. Cuối cùng tôi phải đứng khỏi bàn và đi vào phòng khách.

Ít phút sau, bà Sofia theo tôi vào phòng khách tay bưng một cái khay. Trên khay là một bình lớn trà xanh, hai cái chén, một đĩa pirozhnay, loại bánh ngọt đặc biệt của Nga.

- Bây giờ chúng ta xem ảnh – bà nói và đặt khay xuống bàn nước trước mặt tôi.

Bà ngồi xuống cạnh tôi trên chiếc xofa bọc nhung xanh đã sờn, và rót trà vào chén. Cách bà rót trà làm tôi nhớ đến Eileen Ford, người đứng đầu hãng Ford model thường uống trà được thảo trong phòng bà. Với từng trạng thái bà có một loại trà được thảo riêng – hạnh nhân làm bạn trẻ lại lúc mệt mỏi, bạc hà giúp bạn gỡ rối mọi vấn đề. Nhưng trà của bà Sofia đâu phải thứ trà được thảo tinh tế, nó chỉ là Russki chai, một thứ trà đen của Nga, đậm đặc và căn phòng của bà Sofia tù túng, ẩm mốc đầy những đồ gỗ cũ kỹ làm sao sánh với phòng làm việc tráng lệ của bà Eileen, có những đồ gỗ màu nhạt và những đi văng nhiều màu thanh nhã.

- Ồ, xem này – bà Sofia nói lúc mở quyển album thấy bức ảnh đầu tiên – bà tin rằng đây là cô em họ Nina.

- Mmm – tôi nói. Lúc này chẳng gì làm tôi chán bằng ngắm những người họ hàng tôi chưa gặp bao giờ.

- Nina là người trong họ Vlazny, như bà và mẹ cháu ấy – bà Sofia tiếp tục – bà tin rằng bà ấy là cô em họ thứ hai của mẹ cháu, bà ngoại Anna của cháu...

Lúc bà giở các trang và tiếp tục chuyện phiếm về gia đình, tôi thấy mình đang làm cái việc mà gọi là “đuổi ra”. Tôi bắt đầu nghĩ đến công việc sắp tới ở Generation hôm thứ sáu. Nhưng không khí ẩm mốc, ẩm áp của căn hộ và cái dạ dày no căng làm tôi thấy chóng mặt. tôi biết tôi phải ra khỏi đây, ít nhất là một lúc.

Tôi quay sang bà Sofia, bà đang chỉ vào một bức ảnh màu đen trắng đã mờ xỉn, chụp một người đàn ông mặc quần có dây đeo, để ria mép.

- ... vì thế ông bác Vladimir nói với người đàn ông: “tôi sẽ không bán con ngựa của tôi lấy tất cả số tiền trên đời này. Nhưng nếu ông muốn đổi con bò khỏe khoắn, béo tốt của ông thì”.

Tôi ngắt lời bà:

- Izvinitye, cháu xin lỗi, nhưng sao bà cháu ta không đi dạo một lát? Hôm nay trời rất đẹp.

- Được, tất nhiên là được – bà nói rồi vừa cười vừa gấp quyển album lại – một cô gái trẻ như cháu mà bị nhốt trong nhà ngắm những tấm ảnh cũ trong một ngày như thế này sao được. cháu cứ đi đi, Katya, trong lúc ấy bà rửa bát đĩa.

- Thật hờ bà? – tôi hỏi.

- ừ, cháu đi đi – bà nói – đường ven biển gần ngay đây thôi. Lúc về, cháu sẽ uống trà và ăn ít bánh ngọt nhé.

- Vàng, được ạ - tôi60 chẳng muốn ăn thêm chút gì lúc quay lại, nhưng được ở riêng một mình ít phút thật dễ chịu. tôi hứa – cháu sẽ về sớm.

Ra đến bên ngoài, tôi đi xuyên qua đám cây của bãi Brington, lên con đường lát ván chạy dài ven biển. tôi thích con đường này. Tôi lấy làm lạ thấy bãi biển và con đường là một phần của thành phố New York.

Đã là cuối thu nên chẳng thấy ai trên bãi biển, nhưng hôm đó là một ngày đẹp nắng, nhiều người đang đi dạo trên đường. Ngọn gió britzol thổi tung mái tóc bao quanh mặt tôi. Tôi nhìn những quầy bán đồ ăn sẵn đã đóng cửa đến mùa hè sang năm, và nghĩ đến hồi tôi đã nhồi nhét quá nhiều xúc xích nóng, bánh mì kẹp thịt, bánh rán kiểu Pháp ở Florida.

Tôi và các bạn cùng nhà được gửi đến bãi biển Miami để chụp mẫu cho tờ Style. Tôi náo nức vì chuyến đi đầu tiên trên đất Mỹ. nhưng té ra nó chẳng đem lại cho tôi điều gì tốt đẹp. Ban đầu, tôi lặn ra ốm vì ăn quá nhiều đồ ăn sẵn của Mỹ, sau đó tôi bị cháy nắng vì phơi quá lâu trên bãi biển. cháy nắng rất nặng, và Jackie Bennet, biên tập viên thời trang của cuộc chụp mẫu rất bực mình vì sự tắc trách của tôi. Thật là ngượng. tôi được một bài học, và bây giờ tôi không lần nào ở dưới nắng gắt mà không có tấm che nắng.

Tôi đến bên lề con đường, tỳ xuống hàng chắn song và nhìn ra đại dương. Những con sóng nhấp nhô xanh thẫm, trắng xóa lên vì sỏi bọt. Bên kia đại dương này là Châu Âu, và xa nữa là nước Nga. Tôi nhìn đồng hồ, hai giờ rưỡi. Ở Moscow là mười giờ rưỡi. chắc lúc này bố mẹ tôi đã đi ngủ.

Đúng lúc đó, tôi nghe có tiếng nói phía sau:

- Bãi biển vắng ngắt thế này trông lạ quá phải không?

Tôi quay lại và thấy một chàng trai trạc tuổi tôi, đứng trên con đường, phía sau tôi; anh chàng đẹp trai quá mức. Anh ta cao hơn tôi, mái tóc nâu sáng, mắt xanh thẫm. Anh ta mặc áo chơi bóng chày màu xanh nước biển, quần jean và đi giày đế mềm. Anh mỉm cười với tôi, và tôi thấy tim đập dồn. chắc hẳn anh ta là một trong những người ông đẹp nhất tôi từng thấy.

Tôi cố mỉm cười đáp lại, và gật đầu:

- Mùa hè bãi biển vui lắm; người ta bơi lội, chơi Frisbee và nhiều trò khác, cô có nghĩ thế không? – anh ta nói.

- Tôi lại gật. Tôi không thể làm khác, hơi bẽn lẽn vì giọng nói của mình. Nhưng tôi không muốn anh ta tưởng tôi không thân thiện. Tôi phải nói câu gì mới được.

- Thực ra tôi chưa nhìn thấy bãi biển này trong mùa hè – tôi nói bằng thứ tiếng Anh trau chuốt nhất – nhưng tôi chắc nó vui lắm. Tôi rất thích các bãi biển.

- Tôi cũng thế - anh ta nói. Anh dựa vào chắn song cạnh tôi và nhìn ra đại dương. Bãi biển này đẹp, nhưng chưa là gì so với nơi tôi đã từng sống ở California.

- Thế sao? – tôi nói – Anh là người California? Tôi chưa đến đó bao giờ - tôi hình dung California đúng như đã nhìn thấy trong chương trình Hollywood High.

- Vàng, nơi đó tuyệt lắm. Tôi đã sống ở đó cả đời, đến năm ngoài mới chuyển đến đây. Tôi chẳng muốn đi chút nào. Nhưng ông bà tôi sống ở đây, ông tôi khá già nên con cháu phải chuyển đến ở gần, để có thể đỡ dần bà tôi trông nom ông.

- Ra thế, tôi nói và gật.

- Cô ở quanh đây chứ? – anh ta hỏi, tôi lắc đầu:

- Không, tôi ở Manhattan, nhưng tôi đến thăm một người họ hàng.

Anh ta thở dài:

- Những cuộc họp mặt gia đình. Chẳng có gì giống thế, nhỉ? Thật là tra tấn, nếu cô hỏi tôi.

Tôi toét miệng cười:

- Vàng, đúng như tôi cảm thấy.

- Bố mẹ tôi bắt tôi và em trai tôi chủ nhật nào cũng phải đến ăn trưa với ông bà tôi. Thật là lễ mễ.

- Tôi hiểu ý anh rồi – tôi nói và nghĩ đến phòng khách ngọt ngào của bà Sofia. Tôi không thể hình dung nổi chủ nhật nào tôi cũng đến thăm bà. Nhưng tôi chắc những buổi họp mặt gia đình của anh chàng Mỹ đẹp rạng rỡ này không thể tệ ngắt như bữa ăn trưa của tôi với bà Sofia.

Anh ta giơ tay:

- Tôi là Alex.

- Chào Alex – tôi nói và bắt tay anh – tôi là Kate.

Alex lại mỉm cười, và tôi thấy tim mình lại nháy lên.

- Rất vui được gặp Kate – anh ta nói.

- Tôi cũng rất vui được gặp anh – tôi nói và mỉm cười đáp lại.

- Bây giờ tôi phải về, trước khi bố mẹ tôi nổi cáu – anh ta nói và thở dài – thực ra tôi chỉ muốn ra ngoài uống một cốc soda.

- Ồ, vâng – tôi nói. Tôi không cảm thấy gì ngoài nỗi thất vọng.

- Nhưng có thể đến chủ nhật sau, tôi sẽ gặp cô. Tôi định nói là nếu cô lại đến đây thăm họ hàng lần nữa.

- Nhất định rồi – tôi nói. Rồi chưa kịp hiểu mình nói gì, tôi đã thêm – chắc là tôi sẽ đến đây.

Nói xong, tôi thấy mừng. Ngay cả việc ăn trưa với bà Sofia cũng đáng, nếu được gặp Alex lần nữa.

- Tốt quá – anh ta nói, tươi nét mặt – có lẽ chúng ta gặp may là đã gặp nhau.

Tôi sẽ không bỏ mất cơ may này. Tôi biết để chủ nhật sau, tôi sẽ đến thăm bà Sofia và đúng hai giờ rưỡi đi dạo trên con đường này.

Chương 7

- Jan đánh mất cuốn sổ tay. Sổ tay của Jan đã bị mất – Masumi đọc trong quyển bài tập của Trường Cao Trung Mỹ.

- Đúng – cô Wood nói – Eleni đọc tiếp.

Eleni đọc:

- Pete ăn miếng Sandwich. Miếng sandwich của Pete đã được ăn.

- Đúng – cô Wood nói – Pierre, đọc tiếp...

Lúc đó là trưa thứ hai, tôi đang ngồi trên lớp ở trường. Chỉ còn ít phút nữa là hết giờ, nhưng tôi không thể để tâm trí vào việc học. Tôi nghĩ đến Alex, anh mới để thương làm sao, và đến cuộc gặp gỡ hôm trước trên con đường ven biển. Tôi thầm ôn lại từng lời trong cuộc trò chuyện. Tôi cho rằng mình không mắc một lỗi tiếng Anh nào, nhưng không dám chắc.

Tôi nghĩ đến cặp mắt xanh thẳm và nụ cười của Alex, và tôi thấy hạnh phúc vô chừng. dường như chúng tôi rất ăn ý với nhau. Chỉ ít là tôi cảm thấy thế. Tôi hy vọng anh cũng nghĩ như tôi.

Tôi cũng rất mong đến chủ nhật sau, anh sẽ đến nơi ấy. Thực ra, chúng tôi chưa thực sự ấn định một kế hoạch gặp gỡ, nhưng với tôi, có vẻ như chúng tôi đã có một thỏa thuận ngầm là sẽ gặp nhau lúc hai rưỡi trên con đường ven biển. đó là lý do làm tôi sẽ lại thăm bà Sofia, dù lúc hẹn tuần sau lại tới, tôi cũng thấy khá dễ chịu là bà rất hài lòng. Và tôi biết cả mẹ tôi cũng vậy. Được dịp, bà Sofia càng thuyết phục tôi rằng tôi đang khổ khổ vì chế độ ăn kiêng kiểu Mỹ, tôi cần những loại bánh kẹo của bà mới vui , mới khỏe lên được.

Hình như mọi sự trong đời tôi đều đi đúng hướng thật bất ngờ. Tôi được hãng Generation thuê suốt bốn ngày, cuối cùng tôi lại gặp một chàng trai Mỹ tôi ưa và hình như anh cũng thích tôi.

Đúng lúc ấy, tiếng cô Wood cắt ngang ý nghĩ của tôi:

- Katerina! Katerina, em có nghe tôi nói không?

Tôi ngồi thẳng lên trên ghế:

- Dạ, à có ạ, thưa cô Wood – tôi nói.

- Được, bây giờ chúng ta sang câu tiếp theo – cô giáo nói. Tôi tuyệt vọng nhìn xuống quyển bài tập. Tôi không biết đến câu nào.

Lúc ấy, tôi nghe Pia ngồi cạnh tôi nói rất khẽ:

- Mười – cô thì thầm – số mười.

Tôi lại nhìn xuống sách và bắt đầu đọc:

- Paul làm bài tập. Bài tập của Paul đã làm xong.

- Đúng – cô Wood nói.

Tôi thở ra, nhẹ cả người. Pia liếc nhìn tôi và cười mủm mỉm. Tôi cười đáp lại và chồm miệng nói” cảm ơn”. Đúng lúc ấy, tôi thấy Pia liếc vào sách của tôi và cười khúc khích. Tôi cũng nhìn xuống và rất lúng túng.

Trong lúc mơ màng, tôi đã vẽ nguệch ngoạc vào sách bài tập. Bên lề trang giấy là những trái tim và nhiều bông hoa bao quanh cái tên “ Alex”. Tôi vội lấy tay che đi.

Vài phút sau, cô Wood cho lớp tan học.

- Hôm nay học đến đây – cô nói – ngày mai sẽ đọc bài tiếp trong Trường Cao trung Mỹ, và đừng quên trong hai tuần phải viết xong bài luận.

Tôi thở dài. Tôi chưa thể bắt mình bắt đầu viết bài đã phân công. Tôi chẳng có chút nhiệt tình để miêu tả tỉ mỉ một ngày điển hình ở Nga. Nhưng tôi còn những hai tuần để làm việc ấy.

Lúc thu dọn sách vở, Pia quay sang tôi:

- Alora, Katerina – Pia nói, cặp mắt cô long lanh tinh nghịch – Alex là ai thế?

Đôi khi Pia quá tò mò. Tôi nhớ đến một thành ngữ Mỹ gọi thế là “ người thóc mách”.

- Chẳng có ai đâu, thực đấy – tôi nói.

- Ma che ridicolo! Vô lý! – Pia nói – thế sao cậu không viết chẳng có ai lên khắp vở bài tập của cậu?

- Anh ấy chỉ là người mình mới gặp – tôi nói và cảm thấy má mình nóng bừng.

- Alora, tốt, cứ cái kiểu cậu vẽ quanh tên anh ta toàn là những hoa với trái tim, chắc hẳn anh ấy phải molto speciale, một người rất đặc biệt – cô nói.

- Ella, mình nghe thấy gì thế này? – Elen vừa nói vừa đến chỗ chúng tôi – Katerina có một anh chàng đặc biệt ư? Anh ấy là, tiếng Anh nói thế nào nhỉ, một boyfriend?

- Không, không phải đâu. Mình chỉ vừa mới gặp anh ấy. Anh ấy không phải là bạn trai của mình.

- Chà, có lẽ chỉ bây giờ là không phải thôi – Pia vừa nói vừa phẩy tay trong không khí – nhìn mặt cậu thì biết rồi sẽ đến ngày ấy thôi, Katerina.

- Mình cho rằng mình rất thích anh ấy – tôi thú nhận – mình thấy anh ấy cũng thích mình nhưng chưa chắc lắm.

- Tên anh ấy là gì? – Eleni hỏi lúc ba chúng tôi rời lớp học.

- Alex – tôi nói. Hằng ngày tôi là người kín đáo, nhưng tôi phát hiện ra rằng tôi thích nói chuyện về Alex, thích nhắc đến tên anh – anh ấy là người Mỹ, ở California.

- Ô, California – Eleni thở dài – giống như trong quyển Trường Cao trung Mỹ. Ella, vậy tối nay nhé?

- Tám giờ - tôi gật đầu.

Eleni lại thở dài:

- Cứ như một giấc mơ ấy, gặp một chàng trai người Mỹ ở California. Mình đánh cược là anh ta biết lướt sóng và đủ thứ khác nữa.

- Các anh chàng Mỹ không phải để cho mình, xin cảm ơn. Mình hoàn toàn hạnh phúc với Carl của mình – Pia nói.

- Có phải anh chàng Thụy Điển cậu gặp trong hôm phỏng vấn không? – tôi nói.

Pia gật đầu:

- Bọn mình gặp nhau lần đầu ở đây, sau rồi cả hai chúng mình đều được hãng WorldWear thuê, chúng mình lại có dịp trò chuyện trong lúc chụp mẫu – cô mỉm cười- anha ấy rất dịu dàng. Anh ấy đã hẹn gặp mình tối thứ sáu tới.

- Tuyệt thật đấy, Pia – tôi nói – mình mừng cho cậu.

- Còn mình thì ghen với cả hai cậu! – Eleni rên rỉ - cha mình rất nghiêm khắc và cổ lỗ. Ông không cho phép mình hẹn hò! – cô bĩu môi – dù mình phải thú nhận là chẳng ai mà hò hẹn. A, xe đến đón mình kia rồi. Mình đi đây. Tạm biệt Pia, tạm biệt Katerina.

Cô vẫy và chạy xuống cầu thang, đến bên chiếc ô tô đang đậu bên lề đường.

Đêm hôm ấy, Paige, Scooter và tôi ngồi trên giường xem Hollywood High, trong lúc Pia nằm bò trên giường làm bài tập. Chương trình đến hồi kết thúc, nhân vật của Brad Mullen nói với bạn gái của người bạn thân nhất rằng việc xảy ra giữa họ tuần trước chỉ là một sai lầm.

- Này, Megan, chỉ là một cái hôn thôi mà – anh ta nói – chẳng có gì quan trọng đâu, đáng lẽ chẳng bao giờ nên xảy ra. Với lại, em là bạn gái của người bạn thân nhất của anh. Anh không bao giờ có thể làm một việc như thế với Keith.

- Cô gái đóng vai Megan nhìn vào mắt chàng ta, và hình ảnh dừng lại trên khuôn mặt của Brad Mullen. Lúc ngẩng nhìn mái tóc nâu sáng và cặp mắt xanh của chàng, tôi chợt nghĩ.

- Cậu biết không anh ta hao hao giống Alex đấy – tôi nói. Tôi đã kể cho Paige nghe tôi gặp Alex ra sao, chúng tôi trò chuyện những gì.

- Anh ấy giống thế? – Paige nói, đôi mắt nâu của cô mở to – cậu đang sợ mình! Ôi, Katerina, cậu may mắn đến thế!

Pia rời khỏi bài vở, mắt cô lấp lánh:

- Katerina thấy mặt của anh chàng Alex này ở tất cả mọi người, viết tên anh ta lên khắp mọi nơi. Có lẽ cậu ấy đang crunch.

Paige cười phá lên:

- Cậu định nói crush phải không? – cô lại cười khúc khích – mình xin lỗi, Pia, nhưng nghe buồn cười quá.

- Non importa, cậu chẳng phải lo – Pia phẩy tay – nói thực, bây giờ hể nghe mình nói tiếng Anh si, cậu sửa ngay cho mình nhé. Vì tiếng Anh là cách duy nhất để mình giao lưu với Carl mà – mặt cô rạng ngời lên – có lẽ bao giờ cậu hiểu rõ anh chàng Alex này hơn, các cậu có thể đi chơi với mình và Carl. Tiếng Anh nói thế nào nhỉ?

- Một cuộc hẹn hò kép – tôi nói và nhớ đến một bài đọc trong cuốn Trường Cao trung Mỹ của chúng tôi, tên là “ cuộc hẹn hò kép”. Jan và Pete đi xem phim vào hiệu xôđa với Nancy và Scott.

- Nay, có khi Jordan và mình cũng đi cùng đấy – Paige nói – nếu thế là một cuộc hẹn bộ ba.

Một cuộc hẹn hò bộ ba với Paige và Pia, nghe có vẻ buồn cười quá. Kate và Alex, tôi thầm nhắc lại, Kate và Alex, những cái tên ấy có vẻ rất hợp với nhau, giống mọi thứ trong quyển Trường Cao trung Mỹ vậy. và hầu như đến lần thứ một trăm trong ngày, tôi bắt chéo ngón tay, cầu cho Alex sẽ lại đến nơi đó, trên con đường ven biển vào chủ nhật tới.

Chương 8

- Chào Kate, rất vui được gặp cô – Mark Robbins chìa tay – hay là nói zdrastvuitye?-Ông ta mỉm cười.

- Chào ông Mark – tôi nói và bắt tay ông.

Đó là sáng thứ sáu, tôi đến chụp mẫu cho hãng Generation, tại một sân thể thao ở Central Park. Nhìn quanh, tôi nhận ra là một sân bóng mềm. giống như cái sân mà đội bóng chày của vai Brad Mullen chơi trong chương trình Hollywood High. Tôi không biết chơi bóng chày ra sao. Nó khác bóng mềm những gì, nhưng tôi biết cả hai trò chơi này đều dùng gậy đánh một quả bóng trong lúc chạy vòng quanh.

Gần chỗ mấy xe mooc đang đỗ, một người phụ nữ thâm thấp mặc áo khoác kiểu đi săn màu nâu nhạt, quần Jean, cổ quàng một chiếc khăn nâu có họa tiết đang chăm chú ngắm máy ảnh đặt trên giá ba chân và điều chỉnh.

- Đây là Fran Stein, nhà nhiếp ảnh của chúng tôi – Mark nói – Fran, đây là Kate, một trong những người mẫu.

Fran lùi khỏi máy ảnh.

- Chào Kate, rất vui được gặp cô – chị nói và mỉm cười – Kia và Collin, trợ lý của tôi ở đằng kia kìa – chị chỉ một người đàn ông nhỏ bé, dẻo dai, đeo kính đang chiếu một tấm phản quang lớn vào hàng rào.

- Nào Kate, cô đến chiếc xe kia để Tony bắt đầu sửa soạn cho cô – Mark nói – hôm nay Tony phụ trách việc hóa trang và làm tóc.

Trong chiếc xe, tôi thấy hai người mẫu nữa, một nam một nữ. cô gái là người A-Mỹ, có diềm tóc phủ ngang trán và mái tóc đen, thẳng, dài đến vai; một người đàn ông thấp đậm mặc áo phong màu xanh lá cây, quần jean đang chải tóc cô thành một cái đuôi ngựa ngắn.

- Xin chào – cô nói và cười với tôi – tên tôi là Liz, Liz Kim.

- Tôi là Jose – người mẫu nam nói. Anh ta có mái tóc đen rất ngắn và nước da nâu sáng.

- Xin chào – tôi nói – tôi là Kate.

- Còn tôi là Tony – người đang chải tóc cho Liz nói – được rồi đấy, Liz. Cô sang xe tiếp theo để họ lấy quần áo cho cô. Cậu cũng vậy, Jose – anh cười toe toét – nào Kate, tôi đoán cô là nạn nhân tiếp theo của tôi đây.

Tôi bật cười lúc ngồi xuống ghế trước mặt anh thật dễ chịu được làm việc với những người luôn làm bạn cười vui. Nó làm bạn thoải mái trước ống kính.

- Nào Kate – Tony nói lúc Liz và Jose đã đi ra – cô là người ở đâu?

- Nước Nga – tôi khẽ trả lời.

- Phải, tôi cho là tôi biết nghe giọng nói – anh nói.

Một lần nữa, tôi lại thấy buồn. Tôi đã học tiếng Anh bao lâu nay rồi, vậy mà tôi vẫn là người nước ngoài hiển nhiên đến thế sao?

Nỗi thất vọng của tôi ắt phải hiện rõ trên mặt, vì Tony bắn khoăn nhìn tôi:

- Này, tôi mong là không nói điều gì thất thổ - anh nói. Anh cầm một ống làm ẩm và phết một chất gì đó lên đầu ngón tay.

- Không – tôi thở dài – không sao đâu. Chỉ vì tôi học tiếng Anh vất vả quá – tôi giải bày.

- Ô, vâng, tôi hiểu – Tony nói. Anh thoa chất làm ẩm lên khắp mặt tôi – chẳng việc gì phải lo, cô bé ạ. Chúng ta ai chẳng có một chất giọng này hoặc giọng khác.

tôi nhìn anh:

- Anh định nói gì vậy?

- Chắc chắn mọi người Mỹ đều nói không giống nhau. Ví dụ như tôi chẳng hạn. tôi có cái giọng mà người ta gọi là giọng Brooklyn – anh vừa nói, vừa dùng một miếng bọt biển

nhỏ thoa phấn nền lên mặt tôi.

- Brooklyn? Tôi có một bà cô sống tại đó.

- Một bà cô hả? bà ấy là người Nga như cô – anh hỏi.

- Tôi gật đầu.

- Giữ nguyên nào – anh nói và quét phấn phủ dưới mí mắt tôi – nếu bà ấy là người Nga, tôi đánh cược là bà sống ở bãi biển Brington.

- Đúng thế - tôi nói – bà cô tôi sống ở đó.

- Đây là Brooklyn của người Nga – Tony nói – nhắm mắt lại – tôi nhắm mắt lại và anh bắt đầu đánh bóng quầng mắt tôi – còn tôi ở khu Brooklyn của người Italy.

- Tôi có một cô bạn cùng phòng là người Italy – tôi bảo anh- cô ấy là Rome.

- Gia đình mẹ tôi ở đây – Tony nói – còn gia đình bố tôi ở D'Amicos, tận Sicily. Cô mở mắt ra.

tôi mở mắt và Tony chải mascara lên lông mi.

- Tôi không biết có khu Brooklyn của người Italy – tôi nói.

- Có một vài khu phố gần chỗ tôi ở, cô chẳng nghe thấy thứ tiếng nào ngoài tiếng Italy. Thật là một điều hấp dẫn ở New York. Giống như nhiều đất nước thu nhỏ ở khắp mọi nơi mọi chỗ. Cô sẽ thấy tiểu Ấn Độ ở phía Tây, và khu hoa kiều ở trung tâm thành phố...

- Còn những người gốc New York thì sao? – tôi hỏi anh – những người Mỹ ấy mà.

- Không có những người như thế đâu – anh dùng bút chì tô lên lông mày tôi. Anh cười – tất cả mọi người đều có gốc gác hoặc có gia đình ở nơi khác. Tất nhiên là trừ những người gốc Mỹ. Họ là những cư dân đầu tiên ở đây.

- Ồ - tôi nói. Tôi chưa bao giờ nghĩ như thế nhưng tôi tin rằng đó là sự thực.

- Đúng thế - Tony nói và kẻ viền môi tôi bằng bút màu hồng – ví dụ như Liz và Jose, những người mẫu vừa ở đây chẳng hạn. Gia đình cậu ta gốc Mỹ LaTinh. Hình như cậu ta nói là ở Venezuela. Còn ông bà của Liz từ Triều Tiên đến đây.

Tôi phải thú thực là tôi hơi ngạc nhiên, tôi phải tin rằng rất nhiều gia đình Mỹ như bà Sofia hoặc như tôi đều từ một nơi nào khác đến

- Được rồi – Tony nói và lùi lại ngắm – trông cô đẹp lắm. Bây giờ đến tóc.

Một giờ sau, tóc tôi đã chải và uốn quăn. Tôi đến chiếc xe tiếp theo, ở đó tôi thấy Linda, nhà tạo mẫu cùng Liz và một cô mẫu nữa là người Phi-Mỹ, nước da nâu sẫm, mắt nâu rất to, khắp đầu là vô vàn những bím tóc nhỏ xíu.

Tôi hơi ngỡ ngàng khi thấy Linda, vì tôi nhận ra trước đây tôi đã làm việc với chị một lần, lúc chụp mẫu cho tờ Style khi tôi mới chân ướt chân ráo đến New York. Tôi và các bạn cùng phòng chụp mẫu các kiểu áo khoác mùa đông trên một nóc nhà, tôi thực sự căng thẳng vì đây

là một trong những buổi chụp đầu tiên của tôi. Tôi cho mình là một người quá nhạy cảm, vì tôi tưởng chừng như nhà nhiếp ảnh Simone Grey đang rất lúng túng và làm tôi bối mặt trước mọi người. Thậm chí tôi bỏ buổi chụp trước khi kết thúc, để không ai nhìn thấy tôi tràn trề nước mắt! Bây giờ thì tôi hiểu Simone cố hướng dẫn tôi, giúp tôi thể hiện tốt hơn trước ống kính. Còn tôi sẽ không bao giờ bỏ buổi chụp mẫu nữa!

- Xin chào, lại đây kia – Linda nói và mỉm cười.

- Xin chào – tôi đáp.

Tôi tưởng chị cười là có thể không nhớ ra tôi. Các nhà tạo mẫu làm việc với nhiều người mẫu như thế, ắt khó lòng mà nhớ hết được mọi người.

- Chào Kate – Liz nói.

- Nghe thấy tên Kate, Linda bối rối ra mặt. Có lẽ chị đã nhớ ra tôi. Hoặc có thể chị tưởng là nhớ ra tôi trong khi thực ra chị đang nghĩ đến một người mẫu khác hẳn, một người mẫu non nớt đã lao khỏi cuộc chụp mẫu một người mẫu có tên là Katerina, tôi thoáng cười và nghĩ.

- Xin chào – cô người mẫu kia nói – tôi là Latisha.

- Xin chào, tôi là Kate – tôi nói.

- Có ngay – Collin nói và từ một chiếc xe đi tới.

Fran xếp Latisha đứng, tay cầm một chiếc gậy to, còn Hal ngồi xổm, hơi lui lại phía sau một chút, một bàn tay đi găng chơi bóng mềm.

- Nào Latisha, tôi muốn cô đứng theo tư thế một người đang đợi phát bóng – đứng sau máy, Fran hướng dẫn.

Latisha hơi dẹt chân, giúi sâu đôi giày vào trong đất và nâng gậy gác lên vai. Nhìn cô, tôi nhẹ cả người vì thấy mình không phải là người chụp đầu tiên. Tôi chưa bao giờ biết phải làm gì. Nhưng tôi ngắm nghía cô kỹ lưỡng, để đến lượt mình không đến nỗi lố bịch.

- Đẹp, đẹp lắm – Fran kêu lên và bấm thật nhanh – bây giờ hơi quay sang phía tôi nào, Hal. Tôi biết tư thế này không phải trong cuộc chơi thực sự, nhưng chúng ta đánh lừa tý chút mà.

Hal chỉnh lại tư thế ngồi.

- Như thế đẹp lắm- Fran nói và bấm thêm nhiều lần. Chị ngừng lại nhìn Mark – anh thấy thế nào?

- Đẹp – Mark gật đầu nói- họ chụp đôi rất đẹp. nhưng...

- Nhưng sao? – Fran hỏi.

- Không sao. Tôi không rõ nữa, nhưng tôi cứ có cảm giác thiếu một cái gì đó – Mark nói.

- Hay lắm, bây giờ thử kiểu khác nhé – Fran gợi ý – tôi sẽ cho anh biết là thiếu cái gì. Kate, cô đứng vào chỗ kia nhé?

- Tôi? – tôi hỏi, giọng hơi chột lên.

- Chứ sao.

Lúc bước đến chỗ Hal và Latisha, tôi thềm đếm ngược từ một trăm lại bằng tiếng Anh để giữ bình tĩnh. Nhưng tôi không tránh khỏi hơi lo lắng. Nếu Fran muốn tôi làm một động tác gì đó trong một cuộc đấu bóng mềm, tôi biết làm thế nào? Tôi ước mình không quá lúng túng.

... Chín mươi năm, chín mươi tư, chín mươi ba...

- Tốt – Fran nói, cắt ngang ý nghĩ của tôi.

- Bây giờ cô hãy dựa vào hàng rào đằng kia ??? vào hàng rào bao quanh bằng kim loại làm như cô đang xem thi đấu.

Tôi thở một hơi nhẹ nhõm. Xem đấu là việc tôi có thể làm dễ dàng. Tôi dựa lưng vào hàng rào.

- Tuyệt – Fran nói và bấm máy – trông đẹp lắm. Bây giờ, Liz đứng với tư thế sẵn sàng, đợi phát bóng. Liz, cầm lấy gậy.

Liz rút một chiếc gậy trong túi dụng cụ và giữ đúng tư thế, cách Litisha vài mét. Một tay giữ gậy trên mặt đất, cô nghiêng người trên gậy.

- Tuyệt – Fran nói.

Tôi lại thở phào. Trong thâm tâm, tôi không biết sẽ phải làm gì khi Fran nói “sẵn sàng”.

- Bây giờ đến Jose – Fran bảo – cậu đến cạnh Kate, đứng bên hàng rào. Cứ như cậu đi phát phơ và nói chuyện với cô ấy.

Jose đến chỗ tôi đang đứng.

- Xin chào – tôi nói.

- Tuyệt vời – Fran nói, bấm máy lia lịa – bây giờ nói chuyện đi.

Thật chẳng dễ gì phải nói chuyện một cách ngẫu nhiên với một người vừa gặp, nhất là khi bạn đang lo lắng vì tiếng Anh của mình. Nhưng Jose và tôi đã thể hiện rất tốt. chúng tôi nói chuyện đôi chút về trường học – té ra anh ta học ở HSPS, và Naira học cùng lớp với anh ta sau đó chúng tôi nói chuyện vài phút về gia đình. Anh ta kể bố mẹ đã đưa anh ta từ Venezuela sang Mỹ lúc anh mới lên năm. Nghe anh nói, tôi thực sự ngạc nhiên vì anh ta sinh trưởng tại một nước khác. Anh nói tiếng Anh giỏi tuyệt vời! tôi tin rằng anh ta đã thực hành thứ tiếng đó nhiều năm nay. Có lẽ đến một ngày nào đó, tôi cũng có thể nói giỏi như vậy.

Tiếp theo, Fran muốn chụp vài bức tất cả chúng tôi, làm như chúng tôi vừa chơi xong một trận bóng mềm. Chị bảo Collin đưa cho tôi một chiếc găng và Hal một quả bóng, rồi bảo tất cả chúng tôi đứng, tay khoác tay.

- Tony! Linda! – chị gọi – làm tóc họ hơi bù lên được không? Giống như vừa chơi xong.
- Được – Tony nói. Anh và Linda đến hàng chúng tôi, xoa tóc Liz hơi bù lên, bôi ít đất lên má Jose, xoay chiếc mũ xanh lơ của tôi lệch sang một bên.
- Rất hay – Fran nói. Chị quay sang Mark – có chuyện gì thế? Trông anh không được vui. Mark lắc đầu:
- Chỉ vì tôi chẳng phải động đến một ngón tay. Nhóm người mẫu này đứng cạnh nhau trông thật rục rỡ, giống hệt chiếc cầu vồng Mỹ thực sự, nếu muốn dùng hình ảnh.
- Một chiếc cầu vồng Mỹ, tôi nghĩ, mình không hiểu ý ông ta định nói gì?
- Anh có muốn thử vài loại quần áo khác không? – Linda tình nguyện hỏi.
- Không, những thứ này đẹp lắm – Mark nói – tôi cho mọi thứ đều rất tuyệt. nhưng không hiểu vì sao, tôi vẫn thấy hình như có một cái gì đó chưa ổn. cứ như đang thiếu một khái niệm tổng thể vậy.
- Trong giây lát, tôi cảm thấy lo lắng. Hay là tôi đã có gì sơ sót trong lúc chụp? nhưng rồi tôi tự trấn an mình. Vả lại, Mark nói ông ta cảm thấy có một cái gì đó thiếu thiếu, chứ chưa rõ là cái gì, hoặc là ai.
- Vậy anh có muốn tôi ngừng buổi chụp lại không, Mark? – Fran hỏi – tôi nghĩ các em trông rất khác thường, nhưng nếu anh muốn tôi sẽ dừng lại và chúng ta sẽ suy tính lại toàn bộ.
- Không- Mark nói – cứ làm tiếp đi. Chắc là chỉ tại tôi thôi. Có lẽ đúng vào một ngày xui xẻo của tôi. Chị nói đúng. Trông họ rất khác thường- ông mỉm cười.
- Nào, tắt cả lại đây – Fran nói và ngấm qua máy – Nào, thử làm như các bạn đang vui đùa.

Chương 9

- Ăn nữa đi Katya, ăn thêm một miếng bánh xèo nhân dâu nào – bà Sofia đẩy đĩa bánh cho tôi.
- Bà ơi, nói thực là cháu không thể ăn được nữa – tôi nói. Tôi đặt tay lên bụng – cháu no lắm rồi.
- Đó là chủ nhật tiếp đó, tôi sắp ăn xong bữa trưa với bà Sofia. Bà làm một bữa ê hề như thường lệ, và tôi no khủng khiếp vì cố tỏ ra lễ phép.
- Tôi lén nhìn đồng hồ. Hai giờ. Chỉ một lúc nữa là đến giờ ra con đường ven biển. Cứ nghĩ

đến điều đó là tôi lại thấy lo lắng. Nhớ Alex không đến đây thì sao? Nhớ anh ấy quên? Hoặc mình hiểu lầm, và anh chẳng thực lòng gợi ý đến việc sẽ gặp nhau thì sao?

Còn nếu anh ấy đã ở đây? chúng mình sẽ nói chuyện gì nhỉ? Tôi bồn chồn đến mức tưởng chừng như sẽ quên hết tiếng Anh ngay khi nhìn thấy anh.

Bà Sofia cắt ngang mọi suy nghĩ của tôi:

- Liệu bao giờ cháu mới cho bà một trong những bức ảnh lạ lùng ấy của cháu, hờ Katya? Bà hỏi.
- Những bức ảnh lạ lùng?- tôi lập lại – bà định nói những ảnh chụp mẫu của cháu sao?
- Tất nhiên rồi – bà nói và chồng cái đĩa còn gần đây của tôi lên cái đĩa sạch trơn của bà . cháu vẫn kể là cháu thường bận chụp ảnh mẫu. Vậy mà bà chưa được nhìn lấy một cái nào. Những ảnh ấy đăng trên tạp chí nào vậy? bà có thể tìm được một tờ không?
- Trên nhiều tạp chí lắm bà ạ - tôi nhún vai nói – Appeal, Ttyle, Sauce...
- Bà chẳng nghe thấy những tên ấy bao giờ - bà nhạo báng – Sauce, nghe cứ như một công thức món ăn vậy..

Bà mang chồng đĩa vào bếp.

Tôi cười khúc khích.

- Toàn là những tạp chí thời trang lớn đấy, bà ạ; bà tin cháu đi – tôi gọi với theo bà.
- Bà trở ra mang theo ấm trà, hai cái chén và một đĩa bánh ngọt pirozhnaye.
- Thế còn tờ bạn gái thì sao?- bà vừa hỏi vừa ngồi xuống – cháu có ảnh ở đây lần nào chưa?
- Bạn gái ? – tôi nhắc lại – bây giờ đến lượt cháu chưa nghe thấy tên ấy bao giờ.
- Chà, đây là một tạp chí rất hay- bà Sofia nói. Bà rót cho tôi một tách trà – chúng có đầy ở thẩm mỹ viện, bà đọc trong lúc đến sấy tóc. Có nhiều câu truyện hay và lãng mạn, lại có cả những công thức nấu ăn ngon nữa.
- À, vâng – tôi nói.

Giờ thì tôi biết loại tạp chí mà bà Sofia định nhắc đến rồi. tôi đã thấy chúng trong siêu thị, gần quầy thu tiền. đó là những tạp chí có hình bánh ngọt hoặc trẻ con chơi với chó trên trang bìa thay cho người mẫu . chúng không hẳn là tạp chí thời trang, dù trong đó có nhiều thời trang cao cấp.

- Nếu bà muốn xem một bức ảnh mẫu của cháu, cháu có thể gửi cho bà một trong những thẻ nghề nghiệp của cháu, bà ạ - tôi tự nguyện nói.
- Thẻ nghề nghiệp, nghe lạ hoắc! Katya, cháu nhớ rằng bà cô tội nghiệp của cháu

không phải là một người mẫu thời trang như cháu. Cháu thử giải thích xem nó là cái gì vậy?

Tôi mỉm cười.

- Đây là thẻ hành nghề của bọn cháu, trong đó có một số ảnh đẹp nhất.

- Nghe hay đấy – bà nói. Bà đưa một iếng bánh ngọt vào miệng – cháu cứ cho là một cái, Katya ạ, để bà có thể đưa cho bà Irina.

- Irina nào? – tôi hỏi.

- Bà Irina, thợ uốn tóc của bà, cháu nhớ chưa. Cháu cho bà một cái thẻ để Irina có thể cho cháu trai bà ấy xem.

Tôi thở dài. Hình như chưa lần nào bà quên ý tưởng ghép đôi tôi với anh chàng cháu của bà thợ uốn tóc. Tôi phải cố ngăn bà lại, trước khi bà dự tính một đám cưới linh đình theo kiểu Nga cho chúng tôi, tiếp khách tại câu lạc bộ Nga, có dàn balalaika và bánh xèo cho tất cả mọi người!

- Bà ạ, bà đang cố giúp cháu bước vào đời thật là hay, nhưng quả thực cháu không thích thú gì việc gặp gỡ Sergei.

- Sasha – bà sửa lại

- Vâng, Sasha- tôi vừa nói vừa thở dài – nhưng dù anh ấy có tên là gì đi nữa, cháu cũng chẳng thích.

Mặt bà Sofia xịu xuống.

- Cháu chắc anh ấy là một chàng trai tuyệt vời – tôi nói – và cháu mong có lúc quen biết anh ta, thực đấy. Nhưng lúc này, cháu quá bận bịu với việc học hành và làm mẫu, bà ạ.

Bà Sofia gật đầu buồn bã:

- Ờ, ờ, bà hiểu – bà thở dài – tất nhiên rồi. Bận như thế, cháu khó mà có thời gian ăn uống cho tử tế. nhìn cháu mà xem, toàn xương là xương! bà biết mà; bà đã xếp cho cháu mang về hà một giỏ tương thức ăn, bánh xèo, xúp củ cải đỏ, đủ thứ. Đủ để cháu chia cho các bạn gái ở cùng nữa!

- Vâng, tuyệt quá, bà ạ - tôi nói. Gì cũng được, miễn là bà không đả động đến Sasha.

Bà Sofia vào bếp, còn tôi lại liếc nhìn đồng hồ. Đã gần hai giờ rưỡi. Tôi phải ra ngoài ngay bây giờ, nếu không sẽ nhớ hẹn với Alex mất.

- Bà ơi! – tôi gọi với theo bà – có lẽ trong lúc bà chuẩn bị đồ ăn, cháu đi dạo một lát, có được không bà?

- Tất nhiên là được rồi, cứ đi đi, Katya – bà nói vọng từ bếp ra. Tôi có thể nghe thấy tiếng những chiếc túi bóng sột soạt.

Ra đến bên ngoài, tôi gần như chạy qua hai khu nhà đến con đường ven biển. Lại một ngày đẹp trời nữa. Không khí sáng khoái và mát mẻ, mặt trời rạng rỡ. Nhiều người đang tản bộ bên bờ biển.

Tôi xuống con đường ven biển, nơi tuần trước anh đã gặp Alex. Tôi nhìn bóng nắng và nhìn quanh, nhưng chẳng thấy Alex đâu.

Tim tôi như chìm xuống. Thật thất vọng! Tôi hầu như tin chắc anh sẽ đến đây. Nhưng có lẽ tôi đã mong ước quá nhiều. Với lại, chúng tôi chưa thực sự thỏa thuận sẽ gặp lại nhau cơ mà. Ít ra, cũng không phải là những lời hò hẹn thực sự.

Tôi dựa vào chần song bằng gỗ và nhìn xuống mặt nước. hôm nay ít gió hơn tuần trước, đại dương phẳng lặng và sẫm lại. Một đôi mòng biển đang lao xuống bắt cá.

Đúng lúc đó, tôi nghe thấy một giọng nói quen thuộc:

- Lại trốn nhà hả Kate?

Tôi quay lại và thấy Alex, anh vừa nhìn ánh nắng mặt trời vừa mỉm cười với tôi.

- Chào Alex – tôi nói và mỉm cười đáp lại. Gờ đây, mặt đối mặt với anh lần nữa, sự bồn chồn của tôi như tan biến ngay lập tức.

- Tôi đang nghĩ liệu có thể gặp cô ở đây không – anh nói. Anh dựa vào cահ61n song, ngay bên tôi.

- Thế à – tôi khẽ nói- tôi cũng đang nghĩ liệu có thể gặp anh không.

- Chắc là chúng mình đều ra ngoài để uống xoda – anh nói.

- ồ - tôi nói, hơi thất vọng.

tôi những mong Alex đến đây để gặp tôi. Nhưng hình như anh ra ngoài chỉ là để thoát khỏi gia đình.

- tôi đã phải uống gần một gallon một mình để tin chắc sẽ gặp cô- anh nói và cười tươi tắn. Anh vỗ vào bụng.

Tôi cười vang. Như thế nghĩa là anh ấy đã đến gặp tôi. Tôi không thể ngăn được nụ cười.

- Nó làm cả hai chúng ta đều đầy bụng – tôi bảo anh – anh thì vì xoda, còn tôi vì bữa trưa ở nhà bà cô.

- Tôi đoán xem nhé – anh nói – bánh xèo? Xúp củ cải đỏ?

Tôi lại cười phá lên:

- Đúng, đúng thế, cả bắp cải cuốn và Pirozhnaye nữa!

- Chà! Tôi ghét món bắp cải cuốn lắm. nó có mùi rất kinh! Anh ngừng lại – à mà thôi, tôi xin lỗi.

- Vì gì kia?- tôi hỏi.

- Tôi không có ý xúc phạm cô – anh nói- tôi định nói vì cô là người Nga và tất cả mọi thứ.
- Anh bảo tôi là người Nga? – tôi hỏi.
- Không phải mọi người đều ở đây sao? – anh nói.
- Nhưng anh đâu phải là người Nga – tôi nói – anh là người Mỹ, ở California cơ mà?
- Đúng thế, nhưng gia đình tôi gốc Nga – anh nói – tôi có thể cô là người nước nào nhờ giọng nói.
- Ồ - tôi khẽ nói. Tôi tưởng mình nói tiếng Anh hoàn hảo, song một lần nữa lại khám phá ra giọng nói của mình làm lộ hết bí mật.
- Này, nói thế nào nhỉ - anh hỏi. Anh nói, hơi uốn tròn miệng lên- Zee-drass-tee-vooeey-the!
- Cái gì?- tôi hỏi.
- Zee-drass-tee-vooye-the! Anh lại nói.
- Tôi xin lỗi – tôi nói, cảm thấy má nóng bừng – nhưng tôi không biết tiếng Anh đó.

Mặt anh ngó ra:

- Nhưng đây không phải tiếng Anh, mà là tiếng Nga!- anh nói.
- Là gì vậy?- anh nói. Tôi không thể nhận ra từ gì.
- Tôi định nói “xin chào”, chí ít là tôi tưởng thế.

Khó khăn lắm tôi mới nhận được cười:

- Ra anh định nói “zdrastvuitye!” – tôi nói.
- Đúng, đúng –anh nói – đúng là tôi định nói thế.

Lần này, tôi không thể nín được cười.

- Không , anh nói không đúng- tôi cười khúc khích.
- Thôi được rồi, có lẽ tôi mới sử dụng được vài từ thôi – anh nói. Anh nhìn tôi – cô thử nói xem “ rất vui được gặp bạn” như thế nào?
- Ochen’ priyatna s’vami paznakomita – tôi khẽ nói.
- Hay lắm. cô đúng là một cô giáo cừ -anh nói.

Tôi ngược nhìn anh và anh nhìn lại tôi. Trong giây lát, chúng tôi hoàn toàn lặng lẽ, chỉ nhìn vào mắt nhau. Tôi có thể nghe tiếng đại dương vỗ bập bềnh, nhẹ nhàng nơi xa và cảm thấy tim mình đập thình thịch trong lồng ngực.

- Kate – anh nói- Kate, tôi thực lòng muốn gặp lại em...

Chuyện là thế này đây – tôi tự nhủ - anh ấy sắp hỏi số điện thoại của mình.

Nhưng đúng lúc ấy, tôi nhìn thấy một thứ ở xa hơn Alex và tôi không thể tin nổi. Ở tận cuối con đường, là bà Sofia mặc áo choàng màu vàng nhạt to sù, váy áo xanh- vàng sặc sỡ đang bươn bả đến chỗ tôi! Bà chưa nhìn thấy tôi, nhưng bà đang nhìn ngược ngó xuôi theo con đường, kiểu này bà đến thấy tôi mất.

- Alex!- tôi nói.

- Gì cơ? –anh hỏi và giật mình – chuyện gì vậy?

Tôi nghĩ thật nhanh. Tôi không thể để Alex gặp bà Sofia được! tôi biết không một người họ hàng nào của anh có thể gây rắc rối như bà Sofia. Quần áo của bà, giọng nói của bà – mọi thứ như đều nhắm nhe làm nhục tôi.

Ngoài ra, tôi đã nói với bà Sofia là tôi không thời gian cho các chàng trai. Không thể để bà trông thấy tôi nói chuyện với Alex như thế này. Chắc chắn bà sẽ hỏi anh ấy một lô những câu hỏi thóc mách rồi xua anh đi. Tất cả chuyện này quá rắc rối.

- Alex, tôi phải đi thôi – tôi nói nhanh.

- Ngay bây giờ ư? – anh hỏi.

- Vâng – tôi nói – Tôi xin lỗi nhưng ... tôi ...tôi chợt nhớ đã để quên một thứ quan trọng ở nhà bà cô, bà ấy lại sắp đi nên tôi phải về ngay, kéo kho6gn kịp mất.

Tôi không thích phải nói dối Alex như thế, nhưng lúc này đây có lẽ là cách duy nhất. tôi nắm chặt cánh tay anh lần nữa, thật nhanh rồi quay người đi.

- Gượm đã, tôi sẽ gặp lại cô lần nữa chứ? – anh gọi với theo tôi.

- Tuần sau nhé! – tôi cố đáp – tôi sẽ gặp anh ở đây, được không?

- Được – anh kêu to và vẫy – tạm biệt Kate!

- Da svidaniya! Tạm biệt, Alex! – tôi vẫy trả.

- Tim tôi đập dồn trong lồng ngực lúc tôi chạy biến, tránh bà Sofia.

Chương 10

- Chuyện với Alex đến đâu rồi. kể cho mình nghe đi – Paige đề nghị.

Tối hôm đó, hai chúng tôi đang ở trong phòng của Paige và Cassandra. Cassandra đang tắm, còn Paige và tôi đang ngồi trên giường của Paige.

- Anh ấy con đường ven biển đúng giờ - tôi kể.

- Và? – Paige vừa gợi ý vừa mỉm cười.

- Và chúng mình nói chuyện – tôi nói. Tôi nhìn cô – Paige, mình thực sự thích anh ấy. và mình cho rằng anh ấy cũng thích mình.

- Anh ấy có hỏi số điện thoại của cậu không? – cô hỏi. Cô vỗ nhẹ con Scooter vừa nhảy tót lên giường.

- Không hẳn thế - tôi nói – nhưng mình khá tin là anh ấy sắp hỏi.

- Hỏi gì?- Paige lặp lại – cậu định gì?

- Anh ấy vừa nói là muốn gặp lại mình lần nữa, thì mình phải ngắt lời anh ấy – tôi giải thích – mình nhìn thấy bà cô mình lấp ló phía cuối đường, đang tiến thẳng tới chỗ chúng mình.

- Thì sao?- Paige nói.

- Thì mình phải ngăn bà ấy lại. Mình phải cáo biệt vì không muốn Alex gặp bà mình.

- Ôi Katerina, cậu ngốc quá thể. Có gì ghê gớm đâu nếu Alex gặp bà cậu?

Tôi thở dài và lắc đầu:

- Cậu nói thế vì cậu chưa bao giờ gặp bà Sofia.

- Chỉ vì cậu không cho mình gặp thôi – cô nói toạc ra- mình thích gặp bà ấy. mình cho là bà ấy rất tử tế. Bà ấy gọi điện luôn cho cậu, lại cho cả quà nữa.

- Nay Paige, nếu đây là bà cậu, cậu sẽ không cho là bà ấy là tử tế. Cậu sẽ thấy bà ấy là đầu mối đủ thứ rắc rối. và mình biết cậu sẽ không muốn giới thiệu bà với Jordan của cậu.

- Tớ hiểu cậu định nói gì rồi – Paige nói – đôi khi bà ngoại mình cũng gây ra nhiều chuyện phiền nhiễu.

- Thực sao?- tôi hỏi.

- Ừ. Bà mình suốt ngày kể về những nhân vật trong phim truyền hình suốt mướt bà đã xem, cứ như họ là bạn chí thân vậy!

- Cậu đùa! – tôi nói.

- Không, mình nói thực. Rồi bà mình còn mang cả ảnh mình trong ví. Không phải là một tấm ảnh thông thường cỡ bằng cái ví như hầu hết các bà hay có, mà là một trang tạp chí có ảnh mình, cậu có nhớ hồi mình ở Miami, bọn mình chụp cho tờ Style không? Có một

chiếc mình mặc áo choàng ngủ của Rudolfo ấy?

- Bức ảnh cận cảnh? – tôi hỏi. Paige gật đầu – nhưng đấy là một bức ảnh đẹp!

- Bức ảnh đẹp thật, nhưng chẳng bình thường chút nào nếu bà cậu mang cả một tờ tạp chí gấp lại trong ví rồi khoe với bất cứ người nào ở trạm bán xăng và những người bán hàng trong thành phố rằng cháu gái bà là một người mẫu! – Paige thở dài và lắc đầu.

- Mình hiểu – tôi nói.

- Tuy vậy, mình biết bà làm thế chỉ vì bà yêu mình – cô nói. Cô lại thở dài – sự thật là mình cũng yêu bà, thế mới khổ chứ. Thực ra, nếu không vì Nana, mình đã chẳng ở đây.

Tôi gật. Paige trở thành người mẫu của hãng Ford vì bà của Paige đã gửi một bức ảnh của cô cho hãng.

Tôi day dứt nghĩ đến cái làn nhựa to đầy ắp thức ăn của bà Sofia gói cho tôi, tôi đã cố tình “để quên” ở nhà bà, không mang về cho tiện. Cũng một kiểu như bà của Paige, bà Sofia gây nên những chuyện rắc rối nhưng trong lòng bà rất ân cần với tôi. Bà gói một làn đầy thức ăn vì bà thực sự lo lắng về chuyện ăn uống của tôi. Tôi cho rằng việc nhỏ nhất mà tôi có thể làm là mang làn thức ăn ấy về cùng.

Lúc đó, Cassandra về phòng, cô mặc một chiếc áo choàng tắm ngắn bằng satin trắng muốt, đầu quấn một chiếc khăn bông. Tôi nhìn Paige, cô gật đầu với tôi, ra hiệu hiểu là tôi không muốn nói tiếp chuyện về bà Sofia trước mặt Cassandra. Đây là một đặc điểm của Paige mà tôi rất ưa. Cô hiểu tôi muốn giữ kín một số điều. Và cô là một người bạn đáng tin cậy; cô chưa bao giờ kể những suy nghĩ riêng tư của tôi cho bất kỳ ai.

- Chào các cậu – Cassandra ngồi lên giường cô và bắt đầu tìm bới trong cái đồng lộm xộn trên bàn – này Paige, cậu có thấy lọ thuốc đánh móng tay “Color Me Crimson” của mình đâu không?

- Có phải trên nóc tủ áo của cậu kia không? – Paige hỏi và chỉ một cái lọ ngất ngưởng trên mép tủ áo của Cassandra.

Cassandra đứng dậy và nhìn thấy:

- Không, đây là lọ “Ruby red” – cô đặt cái lọ xuống, vẻ bối rối – “Color Me Crimson” màu sáng hơn lọ này.

- Mình chị - Paige nói và nhún vai.

Có tiếng gõ cửa, Kerri thò đầu vào.

- Chào các cậu – cô nói – này Cass, mình có thể mượn bộ áo đen của cậu được không? Ngày mai mình cần nó.

- Cậu định mượn bộ áo mới của mình? – Cassandra hỏi. cô vào phòng tắm và rút bộ váy áo đen treo trên mắc xuống – được thôi.

Nhân dịp gì vậy?

- Mình có một buổi tiếp xúc với hãng quảng cáo của Chloe Dahl – Kerri nói.
- Chloe Dahl, Puxa, chà, vĩ đại thật – Cassandra nói.
- Đúng thế - tôi đồng ý – chúc cậu may mắn, Kerri.
- Này, Chloe Dahl là ai?- Paige hỏi khẽ.

- Một nhà thiết kế lớn – tôi bảo Paige, rồi nói thêm để cô thấy thoải mái hơn – mình chỉ biết bà ấy vì bà ấy là một trong những nhân vật Pia hâm mộ - Đôi khi Paige ngượng vì biết quá ít về giới thời trang. Thực ra tôi cũng thế, nhưng tôi biết một số thứ nhờ ở cung phòng với Pia.

- Ừ, nhưng mình chưa chắc đã có việc làm- Kerri nói – Chloe Dahl hay dùng những người mẫu hoàn toàn mới, trông rất thanh lịch – cô quay sang Cassandra – may ra bộ áo này sẽ giúp mình. Cảm ơn Cass rất nhiều. sáng mai gặp các cậu nhé- cô cầm chiếc áo từ tay Cassandra và đi ra cửa.

- Mình cũng về đây – tôi nói – sáng mai mình có buổi chụp mẫu thứ hai với hãng Generation.

- À này, công việc ở hãng Generation ra sao, Katerina? – Cassandra hỏi.
- Rất tốt. buổi đầu tiên chụp ở Central Park, còn ngày mai ở Times Square.

- Mình đã chụp ở đấy một lần – Cassandra nói – cho chuyên san của tờ City Magazine.

- Còn mình chưa đến đấy lần nào. Bây giờ mình đi ngủ thôi. Chúc ngủ ngon, Cassandra, Paige.

Ban đêm , những ngọn đèn này chắc đẹp lắm, tôi nghĩ lúc đến Times Square để chụp ảnh. Times Square là một khu rất sầm uất , ngay giữa Manhattan. Đại lộ Broadway của thành phố New York danh tiếng chạy qua đây. Rất nhiều người hối hả đi đâu đó, còn các tòa nhà treo kín những tấm biển quảng cáo khổng lồ, sáng rực ánh đèn. Thậm chí có cả một chân dung vĩ đại của Bettina Bacall, một trong những siêu mẫu của hãng Ford, chụp mẫu cho hãng đồ Jean Posse.

Một phần đường Broadway được ngăn lại để chụp, có nhiều xe móc đỗ ở đó. Có cả một chiếc xe bỏ mui của Mỹ, loại xe từ những năm 1950 đỗ trên phố. Nó làm tôi rất nhớ đến phía trước của Roadster Deli, chỉ khác là màu hồng sáng thay cho màu đỏ. Fran và Collin đang bận tít tít bố trí những ngọn đèn, tấm phản quang, một cái quạt cạnh ô tô, và tôi đoán họ sắp dùng cho buổi chụp ảnh.

- Chào Kate! – Mark Robin nói lúc phát hiện ra tôi. Ông mỉm cười – hay là zdrastvuitye!

Tôi mỉm cười , nhớ lại Alex đã phát âm từ này buồn cười biết chừng nào.

- Zdrastvuitye! –tôi vui vẻ đáp lại.

Mark dẫn tôi đến một chiếc xe có Tony đang làm việc, và tôi vào trong xe. Tony đang bận tô son lên môi Latisha.

- Chào Kate – cô nói.

- Đừng mấp máy môi – Tony ra lệnh. Anh quay sang tôi và nháy mắt – ngồi đây, Kate. Cô là nạn nhân tiếp theo của tôi đấy.

Vài phút sau, Tony trang điểm xong cho Latisha và bảo cô đến xe chứa trang phục gặp Linda. Sau đó anh bắt đầu trang điểm cho tôi. Trong lúc anh làm, tôi hỏi anh nhiều chuyện về nơi anh đã lớn lên và Brooklyn.

Tony kể cho tôi biết ba năm về trước, một số người Italy đã đến đây định cư, rồi bảo lãnh họ hàng ở Italy sang. Sau này, ngày càng có nhiều người Italy ở New York quyết định dọn đến đó, cho đến lúc tạo thành một khu vực của người Italy. Đến đấy xong, họ mở cửa hàng và những doanh nghiệp y hệt như họ đã làm ở Italy. Hiện giờ khu vực ấy đầy những hiệu bánh, tiệm ăn Italy, các nhà thờ và cả một câu lạc bộ Italy giống như Câu lạc bộ Nga ở Brighton Beach. Trên thực tế, khu vực đó giống hệt như bãi biển Brighton, chỉ khác là người Italy thay cho người Nga.

Tôi bắt đầu hiểu vì sao đôi khi người ta từ một nước khác đến Mỹ, chỉ vì muốn sống ở một nơi có những người họ đã quen biết. Ất hẳn thật khó khăn khi chuyển đến một nước mới, hoàn toàn không có chút gì của mình. Ít ra tôi còn có hãng Ford, có bà Hill, có các bạn cùng phòng làm tôi thấy dễ chịu hơn nhiều. còn biết bao thứ khác khó mà làm quen được, như tiền Mỹ chẳng hạn. Ở Nga chúng tôi tiêu bằng tiền rúp, tiền giấy và tiền xu hoàn toàn khác hẳn với dola.

Sau khi Tony trang điểm xong, anh cuốn tóc tôi thành một cái đuôi ngựa cao tón sau đầu. lúc vừa xong, Liz Kim bước vào xe.

- Được rồi đấy, Kate – Tony nói, vỗ nhẹ lên vai tôi – cô xong rồi – anh nhìn Liz – nào, mời nạn nhân tiếp theo.

Tôi ra ngoài và đến xe để quần áo, nơi Latisha đang mặc trng phục. cô mặc một váy mini màu vàng chanh, áo thể thao Generation màu hồng sẫm. Linda, nhà tạo mẫu, đang buộc một dải băng màu vàng nhạt quanh những bím tóc đen xinh xắn của cô.

- Lần này chúng ta mặc các màu sáng – Linda giải thích – vào đây, Kate. Tôi đã để sẵn một số thứ trên ghế cho cô mặc thử.

Tôi đến bên chiếc ghế chỉ chỉ. Trên cùng là một áo vệ sinh của hãng Generation àu vàng nhạt, một chiếc quần xooc đi xe đạp màu xanh vàng. Tôi mặc vào và Lida lúc đó đã sửa sang cho Latisha xong xuôi, chị thắt một dải ruy băng màu hồng sẫm lên mớ tóc đuôi ngựa của tôi. Lúc Liz xuất hiện, Linda đưa cho cô một đôi xà cạp màu hồng sẫm, một áo vệ sinh Generation màu xanh vàng, một cái mũ màu hồng sẫm có chữ “G” màu vàng. Một lần nữa, tôi nghĩ tất cả chúng tôi trông rất tuyệt vời.

Lúc đi ra ngoài, tôi thấy trang phục của các người mẫu nam vô cùng hài hòa với quần áo của chúng tôi. Hal mặc áo phong Generation màu vàng, mũ bóng chày màu xanh lá cây, quần

jean xanh, còn Jose mặc áo phong Generation màu xanh lá cây, tay áo xắn lên, quần jean. Trên đầu Jose là cặp kính râm gọng vàng.

Một đám đông tụ tập bên ngoài rào chắn xem chụp mẫu, nhưng tôi cố lờ họ đi. Mỗi khi làm việc mà có nhiều người ngắm nhìn đều làm tôi căng thẳng.

- Đẹp – Fran vừa nói vừa ngắm vào máy - chiếc xe trông hay lắm. Bây giờ Hal và Liz ngồi ghế trước, còn ba người kia lên ghế sau. Chúng ta bắt đầu nhé, anh thấy thế nào?

- Tôi thấy được – Mark nói.

Tôi trèo vào xe và chúng tôi yên vị. tôi ngồi ghế sau, giữa Latisha và Jose.

- Đẹp lắm, rất đẹp – Fran nói – Collin, sao anh không đi lên phía trước, bật quạt lên xem nào?

Collin bật chiếc quạt to tương đặt trước mũi xem, một luồng gió mạnh thốc vào chúng tôi.

- Chà! – Liz kêu ré lên, rụt cổ lại – tôi sắp bay mất mũ đây.

- Đừng mạnh thế, Collin – Fran gọi to – giảm đi.

Một tràng rộ lên trong đám đông đứng xem phía ngoài rào chắn. Tôi ngược nhìn và thấy mỗi lúc một đông. Lúc đầu chỉ có vài người thôi. Tôi càng thấy lo lắng hơn và bắt đầu thầm đếm ngược để thư giãn: một trăm... chín mươi chín... chín mươi tám...

- Nào, tôi sắp chụp một kiểu Polaroid để chúng ta xem thử - Fran nói. Chị cầm lấy máy và bấm – được lắm, Collin, có thể tắt quạt đi.

Collin tắt quạt, và ngọn gió lịm dần. Tony đến chỗ chúng tôi, tay cầm bàn chải, lược, miếng mút đánh phấn.

- Tôi làm vất vả như thế, mà họ đến rồi cho quạt thốc vào cô – anh lẩm bẩm rồi vừa chải vừa quần những món tóc quăn của tôi quanh bàn tay anh.

Vài phút sau, bức ảnh Polaroid đã xong.

- Anh thấy thế nào ? – anh hỏi lúc chị và Mark cúi xem bức ảnh – Trông khá đẹp đấy chứ?

- Tôi chắc thế - Mark nói và ngắm nghía tấm ảnh.

- Đừng bảo tôi là có cái gì đang thiếu nhé- Fran nói và thở dài.

- Tôi xin lỗi – Mark nói và lắc đầu – Dù sao thì những bức ảnh dễ dãi không phản ánh hình ảnh của Generation. Tôi không biết nó là gì. Thôi được, cứ bắt đầu chụp đi. Có khi tôi sẽ nghĩ ra.

- Được – Fran nói- chỉ cần anh cho tôi biết thôi – Chị quay sang người trợ lý – Collin, bật quạt lần nữa, chuẩn bị chụp. Nào các bạn, tôi muốn tất cả làm như trong một chiếc xe đang trên đường. Sẵn sàng chưa? Tươi lên nhé!

Jose vươn người về phía tôi và quàng tay lên vai tôi.

- Thế đẹp lắm! – Fran nói – Nào Hal, để tay lên vô lăng, làm như đang lái vậy. Tốt. Bây giờ, tất cả cười lên. Đẹp lắm.

Fran bấm máy. Lúc chị chụp, tôi có thể nghe thấy tiếng rì rào trong đám đông bên ngoài rào chắn. Tôi cố thoải mái và lơ lửng đi, giả vờ như tôi đang cười trên xe, còn các người mẫu kia đều là bạn tôi.

Đúng lúc ấy, tôi nghe thấy một giọng quen thuộc phía sau rào chắn:

- Katya!Katya!- giọng nói ấy gọi tướng lên. Tôi nhìn quanh, sửng sốt. Thật không thể tin nổi.

Nhưng không thể nhầm được. Đứng sau rào chắn, mình mặc chiếc áo khoác màu vàng nhạt, tay vẫy về phía tôi, rồi rít như một người điên chính là bà Sofia!

Chương 11

Tôi không thể tin nổi điều đó! Thế là cơn ác mộng khủng khiếp nhất đang trở thành hiện thực.

Có khi tôi phớt lờ bà Sofia, bà sẽ đi. Trời đất ơi, bà đang làm gì vậy? Làm tôi bẽ mặt trước Mark, Fran, trước mọi người mẫu khác và toàn thể dân chúng ở Times Square chẳng? Bà không hiểu rằng tôi đang làm việc sao? Tôi có thể đám đông nhìn bà mà phá lên cười. bà vừa vẫy vừa gọi và làm trò cười cho thiên hạ.

Ngay khi nhìn thấy bà, những người mẫu trong xe cười khúc khích. Tôi cố nở một nụ cười, nhưng trong lòng tôi thấy vô cùng khổ sở.

Cuối cùng, Fran bỏ máy xuống, hoang mang:

- Có ai biết người đàn bà kia không? – chị hỏi.

- Có, tôi biết – tôi cố rên lên.

Jose nhìn tôi ngạc nhiên.

- Katya!Katya!Katya! – bà Sofia lại gọi trong đám đông.

- Bà ấy là bà cô tôi – tôi thú nhận.

- Bà cô của bạn? – Jose nói – đừng có đùa!

- Bà trẻ của tôi thực mà – tôi vừa nói vừa lắc đầu khổ sở.

- Ra vậy, nếu bà ấy có họ hàng với cô, cứ để bà ấy vào trong- Mark vui vẻ nói.

Vì tôi mất hết tinh thần, nên ông đến chỗ đám đông và nhích rào chắn ra để bà Sofia có thể vào trong. Bà rẽ đám người để đi, nhưng không thể vào qua khe hở nhỏ bé, nên Mark phải gọi Collin giúp nhắc rào chắn rộng thêm nữa ra. Cuối cùng, lúc bà lách được vào, cả đám đông vỗ tay ầm ĩ.

Tôi chỉ muốn chui xuống chiếc xe màu hồng và trốn, nhưng bà Sofia thích toàn bộ quang cảnh này. Bà vẫy tay đáp lại đám đông và gửi nhiều cái hôn gió. Tôi cảm thấy mình có thể chết vì ngượng, ngay giữa Times Square này.

- Spasiba, cảm ơn anh, anh bạn – bà Sofia nói với Mark.

- Khorosho, xin chào mừng bà – Mark trả lời.

- Vy govorite po-russki! Anh nói tiếng Nga! – bà Sofia tuyên bố, mặt bà rạng lên.

- Ia govoryu nemnoga po-russki, chỉ một ít thôi – Mark cười và đáp – Tôi là Mark Robbins, giám đốc quảng cáo của Hãng đồ thể thao Generation.

- Ochen priyatna, tôi rất vui được gặp anh – bà nói – Tôi là Sofia Vlazny, bà cô của Katya.

Bà quay sang Tony và Linda đang đứng gần đấy, và tự giới thiệu. rồi bà nhìn sang chỗ tôi và vẫy tay. Tôi cảm thấy muốn bỏ chạy, nhưng cố vẫy trả.

-Katya! Hôm qua cháu quên mang bữa trưa! – bà gọi. Bà giơ cái làn nhựa to tướng lên.

Một vài người phía sau rào chắn phì cười, và hai má tôi cháy bỏng. sao bà lại chọn đúng chỗ này mà nói tiếng Anh với tôi? Ít ra bà cũng nên nói bằng tiếng Nga để chẳng ai hiểu bà nói gì chứ. Có lẽ trừ Mark.

- Bà ấy lạnh lợi đấy chứ - Latisha nói

- Phải, rất lạnh lợi – tôi lẩm bẩm khổ sở. không phải chỉ vì tôi để quên cái làn đồ ăn ấy ở nhà bà. Nhưng sao bà biết tôi ở đây, lại đúng lúc này?

- Tôi không biết tên Kate lại gọi là Ktya – Mark nói lúc hai người để chỗ chúng tôi – cái tên ấy nghe hay lắm đấy chứ?

- Còn tôi lại không biết tên nó gọi là Kate – bà Sofia nói và nhướn mày lên – Katya! Katya! Chào cháu, bà đây, bà đây cơ mà!

- Bà làm gì ở đấy thế? – tôi rít khẽ bằng tiếng Nga.

- Katya, xấu hổ chưa kìa, sao cháu cục cằn thế? – bà kêu lúc cục – cháu nên nói tiếng Anh vì có những người Mỹ này – bà quay sang Mark, vẻ tạ lỗi – có lẽ cháu tôi lo lắng vì vốn tiếng Anh của nó – bà giơ ngón tay dọa tôi – Katya, cách duy nhất để nói giỏi là thực hành, thực hành, thực hành!

Tôi thở dài và rúc đầu vào hai bàn tay. Tôi không thể tin được chuyện này. Liz và Hal đang cười rúc rích trên hàng ghế trước.

- Bà ơi, bây giờ cháu đang làm việc – tôi nói – bà không thể đến đây và cắt ngang thế này được.

- Ồ không, không sao, đừng lo – Mark nói và phẩy tay – cứ để cho bà ở lại và xem chúng ta làm việc.

- Mà sao lại không cơ chứ? – Jose nói.

Kinh khủng thật, tôi nghĩ. Bây giờ chúng tôi sẽ phải dính lấy bà suốt buổi sáng mất thôi. Chúng ta chỉ có chiếc xe này đến trưa.

- À vâng, tôi hiểu – bà Sofia nói – tôi cũng không muốn làm gián đoạn. Chỉ vì cháu Katya yêu quý của tôi quên mang đồ ăn theo lúc nó đi hôm qua.

- Vâng, bà ạ - tôi nói – bà có thể để nó vào một chiếc xe mooc gần nhất hộ cháu.

- May quá, sáng nay lúc bà gọi cho cháu, cô gái đáng yêu ở cùng với cháu, cô Kerri ấy, đã bảo cho bà biết cháu ở đâu. Thế là bà nghĩ, sao mình không đến đấy nhỉ? Cháu biết không, bà ở New York đã nhiều năm mà vẫn chưa thấy Times Square lần nào! Nay Katya, bà mang cho cháu cả bánh xèo với đủ mọi thứ đã gói trong này – bà lại giơ chiếc làn lên.

- Bánh xèo? – Fran nói – ôi chao, bà tôi hay làm thứ này lắm.

Thật lạ lùng, tôi nghĩ. Với tôi, Fran chẳng có vẻ Nga chút nào. Lúc ấy tôi nhớ đến điều Tony nói: mọi người ở New York đều có gốc gác ở đâu đó.

- Tôi thích bánh xèo lắm – Mark nói – cô thật là may mắn, Katya ạ.

Ôi, tuyệt quá, tôi nghĩ. Bây giờ ông ấy cũng gọi mình là Katya. Mình cho rằng đã đến lúc chấm dứt cái tên Kate.

Latisha quay sang tôi để tin chắc :

- Tên thật của cậu là Katya? Tên ấy đẹp đấy chứ.

- Pozhalusta, xin mời ông – bà Sofia nói với Mark – ông cũng sẽ có phần. Tất cả các vị nữa. tôi làm nhiều lắm. nhưng tốt nhất là để nóng lại.

- Vâng được, chúng tôi có lò vi sóng trong chiếc xe kia – Mark nói. Ông lắc đầu và cười vui vẻ - nhưng thực lòng tôi không thể nhận những món ăn của bà, bà Vlazny ạ.

- Pozhalysta, ông cứ gọi tôi là bà cô – bà mỉm cười nói – tôi rất vinh hạnh được mời ông nếm món bánh xèo. Xin mời tất cả mọi người. Tôi có thể làm thường xuyên , làm nhiều hơn cho Katya và các bạn của cháu.

- Bánh xèo là món gì vậy? – Hal hỏi.

- Đây là một loại bánh kẹp – Liz nói – một thứ bánh kẹp có nhân cuốn bên trong – Từ ghế trước, cô ngoảnh lại nhìn tôi – Gia đình tôi đã từng sống ở phía trên một hàng ăn đặc

sản lớn ở East Side, Roadster. Bạn có biết chỗ ấy không?

- Có – tôi nói nhỏ - tôi đã đến đấy.
- Thật là một cửa hàng đặc sản lớn – Fran nói.
- Gì vậy? – bà Sofia nói – món ăn ở khách sạn đấy à? Nhưng không thể so với thứ nhà làm được – bà mỉm cười với Liz – cô cứ đợi nếm thử món bánh xèo của tôi xem.
- Cháu cũng thích món ấy lắm – Liz nói và cười.
- Hay lắm. Vậy lát nữa, đến lúc nghỉ ăn trưa, chúng tôi sẽ để nóng bánh xèo của bà cô và tất cả sẽ thưởng thức – ông quay sang bà – bánh nhân đậu hay pho mát hơ bà?

Bà cười sung sướng:

- Tôi làm cả hai thứ.
- Zamechatel'na! tuyệt quá! – Mark nói và nín cười. ông quay Collin- Lấy hộ chiếu ghế cho bà cô của Katya nhé?
- Có ngay – Collin nói. Anh chạy vội đến một chia61c xe và trở lại, tay cầm chiếc ghế gấp rồi đặt ngay phía sau Fran và chiếc máy ảnh.
- Nào, các bạn, sẵn sàng chưa? – Fran nói.
- Đừng bận tâm về bà – bà Sofia nói to – cháu cứ tiếp tục làm mẫu đi, giả vờ như không có bà ở đây nhé, Katya!

Tôi không thể tin chuyện này có thể xảy ra. Làm sao tôi có thể phớt lờ bà? Tất cả mọi người đều không thể làm lơ bà Sofia, với chiếc áo khoác màu vàng sáng, bộ váy áo hoa hoét màu hồng và xanh lá cây của bà thò ra phía dưới. và tôi biết bà không thể giữ trật tự được.

- Nào mọi người – Fran nói và nhìn vào máy – tiếp tục. Các bạn nhớ thể hiện đang vui chơi thoải mái với nhau.

Lúc ngọn gió nhẹ nhẹ từ chiếc quạt thổi vào mớ tóc đuôi ngựa của tôi, tôi cố tỏ ra thích thú, nhưng có bà Sofia ngồi kia, tôi không vui chút nào. Tôi vẫn nghe thấy những lời oang oang của bà bằng tiếng Nga.

Sau ít phút chụp mẫu, Fran hít một hơi dài và rời mắt khỏi máy:

- Bây giờ thử một kiểu khác – chị nói – Hal và Liz ngồi tại chỗ, còn ba người khác, sao không trèo ra sau và ngồi lên thành ghế? Làm như các bạn sắp ra khỏi xe.

Jose, Latisha và tôi leo lên phía sau, để chân lên ghế, mắt tôi thoáng bắt gặp bà Sofia. Bà mỉm cười và gật đầu, hơi vẩy tay với tôi. Tôi thở dài. Tôi ước giá bà về nhà thì hơn.

Đẹp lắm, đẹp lắm – Fran nói và bấm máy. Chị ngừng lại và nhìn Mark – Anh thích kiểu này không?

Nhưng Mark không nhìn. Ông đang chăm chú ngắm bà Sofia. Tôi thầm mong ông thôi nhìn bà. Nó làm tôi hết sức khó chịu. Tôi những muốn Mark và mọi người quên hẳn bà Sofia đi.

- Mark – Fran gọi lần nữa – Anh Mark?

Mark nhìn lên.

- Anh có thích kiểu này không? – Fran hỏi, hất đầu về phía chiếc xe.

- Ô, tôi không biết nữa – Mark nói, vẻ rối trí – này tôi nảy ra một ý – ông xoa xoa cằm và hơi mỉm cười; rồi ông nói, mắt ông vẫn nhìn bà Sofia – tôi cho có thể làm thế này. Thử xem nhé. Tất nhiên nếu bà cô của Katya vui lòng.

- Bà đang nói chuyện về gì vậy? – Fran hỏi.

- Ai cơ, tôi ấy à? – bà nói.

- Tim tôi như rơi xuống. Tôi không biết ý ông định nói gì, nhưng nếu dính dáng tới bà Sofia thì không thể hay ho được.

- Bà Vlazny ông nói và quay sang bà Sofia – tôi định gọi là bà cô, bà có thích chụp ảnh mẫu không?

- Chụp mẫu? – bà nhắc lại – Boze moy, Chúa ơi, anh định nói là chụp chân dung?

Tôi thở hổn hển. Mark đề nghị thế thực sao? Ông có nghiêm túc không?

- Đúng thế - ông nói và mỉm cười – chị biết không Fran, ngay từ khi bắt đầu chiến dịch quảng cáo này đã có một cái gì đó thiếu. nó không phản ánh thực chất của Generation – ông nhìn bà cô của tôi – tôi cho rằng bà chính là điều đó.

- Tôi nghe cứ như vịt nghe sấm – bà nói – nhưng nếu các vị muốn, tôi rất vui được lên ảnh của các vị.

Mark quay sang Fran:

- Chị nghĩ sao?

- Tôi nghĩ đây là một chuyện lạ lùng – Fran trả lời.

- Anh có muốn tôi lấy cho bà ấy ít quần áo trong xe không, Mark? – Linda hỏi.

- Không , không, bà ấy như nào cứ giữ nguyên mới tuyệt – Mark nói- trông kìa, bà ấy mặc đúng những màu đó. Có lẽ mang cho bà ấy chiếc mũ, nhưng chỉ thế thôi.

- Vâng – Linda nói rồi trở lại xe chứa quần áo.

- Chà chà , hay quá đi mất – Jose

- Đúng thế - Latisha nói- bà của cậu sắp lên ảnh đấy, Kate. Hay cậu thích gọi là Katya hơn?

Nhưng trước khi kịp trả lời, Mark đã dẫn bà Sofia đến và giới thiệu với tất cả nhóm người mẫu.

Rồi Tony vội vã chạy tới trang điểm cho bà, còn Linda đội một chiếc mũ có chữ “G” màu

hồng sẫm lên đầu bà Sofia.

Nhìn này Katya, bà cũng sắp thành người mẫu đây! – bà nói, tràn trề hạnh phúc.

- Vâng, ai ngờ được – tôi nhắc lại vì sửng sốt.

- Nào, bây giờ để bà cô ngồi ghế trước, chỗ tay lái, còn tất cả chen chúc trên ghế sau – Mark nói.

- Ôi trời, nhưng toi không biết lái xe! – bà Sofia nói.

- Không sao, bà đừng lo – Mark nói – bà chỉ giả vờ thôi mà.

- Ồ, thế thì được – bà nói và trèo vào ghế lái xe – Giả vờ thì được.

Jose, Latisha và tôi vẫn yên vị, vắt vẻo phía sau xe. Liz và Hal ngồi vào ghế sau, chỗ chúng tôi đặt chân.

- Chị thấy thế nào, Fran? – Mark hỏi.

- Tôi thích! – chị nói to sau chiếc máy ảnh – thực phi thường! anh là một thiên tài!

Tôi không đồng ý. Tôi không hiểu làm sao một bà già Nga ăn mặc lỗi mốt như thế lại có thể phản ánh hình ảnh của hãng đồ thể thao Generation?

- Các vị bảo cho biết các vị muốn tôi làm gì nào – bà Sofia nói oang oang từ ghế lái xe.

- Bà làm như đang lái xe rất vui – Fran vừa hướng dẫn vừa bấm máy.

- Ồ, dễ ợt! – bà Sofia reo lên – tôi làm đây!

Suốt một giờ sau đó, Mark sắp đặt thế cho năm chúng tôi và bà Sofia trong xe, còn Fran chụp lia lịa. Buổi chụp kéo dài vô tận. Có bức chụp bà Sofia ngồi trên ghế lái xe, có bức chụp năm chúng tôi ngồi trong xe còn ba Sofia ngồi trên mui xe, năm chúng tôi và bà Sofia sát vai nhau dựa vào xe, cuối cùng là từng người trong chúng tôi chụp riêng với bà Sofia trên ghế đằng trước.

Về phần tôi, tôi thấy toàn bộ sự việc thật nực cười. nhưng mọi người dường như đều thấy vui vẻ thoải mái. Bà Sofia là vui nhất, bà vừa sửa tư thế vừa cười vang. Thật lạ là ai cũng có vẻ mến bà. Mark nói chuyện với bà bằng tiếng Nga, còn Fran nói bà rất tự nhiên trước máy ảnh.

Lúc chúng tôi nghỉ ăn trưa, bà Sofia như đã quen biết tất cả chúng tôi từ bao năm rồi. mọi người nói mãi là bánh xèo của bà ngon tuyệt vời. Họ cười vang khi nghe những câu chuyện tràng giang đại hải của bà về gia đình Vlazny. Liz và Latisha còn ôm ghì lấy bà để chào biệt lúc chia tay.

Sau khi tôi mặc lại áo khoác jean, áo cao cổ trắng và quần đen ở trong xe và bước ra ngoài, bà Sofia đến chỗ tôi:

- Ôi Katya, bà không ngờ làm mẫu lại vui thế! – bà nói oang oang.

- Vâng, nhưng không phải mọi thứ chỉ là chuyện vui và trò chơi đâu, bà ạ - tui nói, gắt gỏng. Dù mọi việc đều rất suôn sẻ, tui vẫn không thấy vui vì cách bà thể hiện.

- Ừ, ừ, dĩ nhiên rồi – bà nói nhanh – Cháu là dân chuyên nghiệp, bà biết cháu làm việc rất vất vả, Katya. Bà định nói là bà thử có một ngày nên thấy vui.

- Vâng, bà ạ - tui cắn cẩu – Cháu vui khi thấy bà thoải mái. Bây giờ cháu phải đi đây, kéo muộn giờ học buổi chiều mất.

- Dĩ nhiên , dĩ nhiên rồi – bà lại nói- còn một việc nữa.

- Dạ, - tui thở dài. Chịu đựng bà Sofia một ngày là quá đủ cho tui.

- Đây là về Sasha... - bà bắt đầu.

- Nyet, không! – tui giận dữ nói – về Sasha thế là đủ rồi, bà. Cháu đã nói là cháu không thích thú gì gặp anh chàng này mà.

- ừ, bà biết, Katya. Nhưng cháu chỉ nhìn ảnh cậu ấy một cái, có lẽ cháu có thể thay đổi ý định đấy. Cậu ấy thật là anh chàng điển trai!

Bà thò tay vào túi áo khoác và rút ra một bức ảnh chụp nhanh.

- Đây này, cháu nhìn xem – bà vừa nói vừa giơ bức ảnh ra trước mặt tui – cháu cho bà biết, cháu đã thấy một chàng trai nào đẹp như thế này chưa?

- Bà ơi – tui thở dài – cháu đã nói với bà rồi, cháu không...

Nhưng lúc ấy, tui ngừng bật. Nhìn xuống bức ảnh trước mặt, tui không thể tin vào mắt mình nữa. Trong bàn tay duỗi ra của bà Sofia là ảnh của Alex!

Chương 12

- Bà Sofia! – tui gần như hét lên – Đây là Sasha ?

- Đúng thế - bà hãnh diện nói – đây chính là nó, là Sasha của bà Irina, Alexander Nikolaiovich Wollensky. Bà đã bảo cháu là nó rất điển trai mà.

- Tôi chợt nhớ ra – Sasha chính là tên gọi thân kiểu Nga của Alexander! Chắc là bà ngoại người Nga Irina của anh đã gọi như thế. Nhưng vì “Sasha “ đã tự giới thiệu với tôi là “Alex”, nên tôi không liên hệ ra. Alex thực ra là cháu trai bà thợ uốn tóc Irina!

- Boze moy! Chúa ơi! – tôi nói và lắc đầu hoài nghi. Cứ nghĩ đến lúc nào bà Sofia cũng tìm cách ghép đôi tôi với Alex, trong khi ấy tôi lên ra con đường ven biển để gặp anh ấy! câu chuyện bỗng trở nên buồn cười quá thể, làm tôi bật cười.

- Thế chứ! – bà Sofia mãi nguyên nói – cháu xem, nó đã làm cháu vui lên đấy, Katya ạ. Bây giờ cháu sẽ nói sao nếu bà thu xếp cuộc gặp vào chủ nhật tới? lẽ dĩ nhiên là cháu lại đến ăn trưa, và bà có thể mời nhà Wollensky đến với chúng ta . Cháu thấy thế nào?

Bà háo hức nhìn vào mặt tôi, cặp mắt xanh của bà mở to hào hứng. Nhìn bà đứng đó, mặc chiếc áo vàng to tướng màu vàng, cái mũ bóng chày Generation màu hồng vẫn ngất ngểu trên đầu, tôi hiểu ra ý Latisha muốn nói – bà Sofia thực là lanh lợi theo cách của riêng bà.

- Cháu thấy là một ý tưởng tuyệt diệu, bà ạ - tôi vừa nói vừa vòng tay ôm ghì lấy bà.

Bốn ngày sau, tôi ngồi trong văn phòng của Jill Murray tại Hãng người mẫu Ford, ngắm những bức ảnh trong hồ sơ của tôi.

- Ảnh mẫu của cô thực sự rất đẹp – Jill nói lúc chúng tôi giở qua các trang – Thực ra, chúng tôi nghĩ đến việc cập nhật thẻ cho cô và dùng một vài ảnh mẫu này. Tôi đặc biệt thích bức ảnh này.

Bà chỉ một mảnh giấy xé trong tạp chí từ mấy tháng trước. Bức ảnh chụp tôi đội một chiếc mũ của chú bé bán báo bằng len xám, áo sơ mi vải bông trắng, cà vạt lụa xám thắt lỏng lẻo. Tôi nhìn vào máy ảnh rất thoải mái. Dù bộ quần áo chẳng đúng với phong cách của tôi, tôi biết đó là một bức ảnh tuyệt đẹp. Tôi có thể thấy vì sao Jill lại thích nó.

- Vâng – tôi nói.

- Tốt ! tôi sẽ đặt cho cô một số thẻ mới ngay lập tức - bà nói và ghi vào cuốn sổ tay. Tôi đứng lên định đi.

- Còn một việc nữa – Jill nói.

Tôi lại ngồi xuống , hơi ngạc nhiên.

- Mark Robbin của Hãng Generation gọi đến, nói ông ấy rất hài lòng vì kết quả của ccac1 buổi chụp mẫu – bà nói và rút ra hai bức ảnh trong một phong bì lớn, dày cộp ra – Ông ấy gửi để làm maket quảng cáo – bà đưa cho tôi bức ảnh thứ nhất.

Tôi nhìn bức ảnh bà đưa cho tôi. Trên đầu là biểu trưng của hãng Generation màu đỏ tươi. Phía dưới là bức ảnh cận cảnh Latisha đứng , gậy vác lên vai, hai ngời xồm ngay phía sau, còn Liz đứng bên cạnh, chống vào gậy. Nền là Jose và tôi đứng dựa vào hàng rào nói chuyện với nhau. Bên dưới bức ảnh là chú thích “ sân chơi Generation”.

- Bà nói đúng – tôi nói. Đó là một bức ảnh đẹp, nhưng tôi không phải là người

mẫu chính.

- Tôi biết – Jill nói và gật đầu – Đẹp, nhưng không có gì đặc biệt. Ít nhất là về phần cô – Bà mỉm cười – nhưng bức sau thì thật phi thường.

Bà đẩy bức thứ hai qua bàn cho tôi, và tôi nhìn xuống.

- Boze moy, Chúa ơi – tôi nói khẽ.

- Cô thấy không?- Jill sôi nổi nói – không tuyệt vời sao?

Tôi không biết “uyệt vời” có phải là từ tôi sẽ dùng không. Dưới biểu trưng của Generation, trên đầu trang là bức ảnh bà Sofia và tôi đứng trước mũi chiếc xe màu hồng. bà Sofia đang nháy mắt với máy ảnh. Bên cạnh bà, tôi đang làm một bộ mặt phụng phịu, biểu lộ trọn vẹn cảm nghĩ hôm ấy của tôi. Dưới bức ảnh là chú thích “ sự phân ly của Generation”.

- Đây là một bức ảnh phi thường – Jill nói – tôi không biết họ kiếm đâu ra bà già tuyệt diệu này. Nhìn mặt cô thật ngộ quá, Katerina. Trông cô thật đúng như cô bé con đang đối với bà ngoại hoặc với một người họ hàng già cả nào đó. Có lẽ cô nghĩ như thế lúc làm bộ mặt này.

- Vâng, có thể - tôi yếu ớt nói, vẫn nhìn xuống bức ảnh.

- Tin hay nhất là hãng Generation cũng rất thích bức ảnh này – Jill nói tiếp – Vì thế tôi chắc Mark Robbin sẽ muốn làm việc với cô lần nữa. tôi nghe tin họ sẽ đặt bức quảng cáo này ở khắp mọi nơi. Thậm chí họ còn có kế hoạch đặt biển quảng cáo trên xe buýt. Thế không vĩ đại sao? Cô sẽ thấy mặt cô khắp New York!

- Vâng, vĩ đại thật – tôi lặp lại. và mình cũng sẽ thấy mặt bà Sofia ở khắp nơi nữa chứ, tôi thầm nhủ và lắc đầu. dường như chẳng có cách gì thoát khỏi bà.

- Tốt lắm, thế đấy – Jill nói và gập hồ sơ của tôi lại – tôi sẽ cho thêm những bức ảnh này vào hồ sơ của cô. Mà đây có một số bức có hai bản, cô có thể mang về nhà làm hồ sơ cá nhân được đấy. Tôi sẽ đặt làm thẻ mới cho cô vào ngày thứ hai.

Lát sau, lúc trong thang máy lên tầng mười của ngôi nhà tôi ở, tôi lại nghĩ đến những bức ảnh trong chiếc phong bì tôi cầm trên tay. Tôi biết đáng ra tôi phải vui vì việc quảng cáo của Generation. Mark Robbins hài lòng và có thể lại muốn làm việc với tôi, và cuối cùng tôi đã có một hồ sơ quảng cáo sáng giá. Đó thực sự là điều tôi hằng mơ ước. Nhưng những mơ mộng của tôi về một sự nghiệp người mẫu thành đạt ở Mỹ chưa bao giờ có cả bà Sofia!

Chắc rằng tôi chẳng bao giờ ngờ Mark Robbins lại muốn mời cả bà.

Nhưng những người mà ngành thời trang Mỹ ưa thích làm tôi thường sửng sốt. Ví dụ, bức ảnh chụp cho Appeal mà Jill định dùng làm thẻ mới cho tôi. Tôi chẳng bao giờ nghĩ bức ảnh lại đẹp đến thế lúc tôi lấy tư thế, mặc bộ váy áo xấu xí đứng trước bức tường gạch cũ kỹ.

Lúc ra khỏi thang máy và nhìn xuống phòng lớn, tôi bỗng nảy ra một ý. Nếu Jill sắp đặt làm thẻ mới cho tôi, có lẽ đây là cơ hội để tôi chính thức lấy tên Kate cho mình! Tôi có thể đề nghị Jill cho in tên “Kate” vào thẻ mới, để ai cũng nhìn thấy và gọi tôi là Kate. Tôi quyết định

gọi cho Jill ngay lúc về đến phòng.

Khi tôi mở cửa phòng, Kerri đang gọi điện. Nhưng thay cho vẽ tập tành lúc nói chuyện, có sôi nổi nói vào ống nghe:

- Không, không phải, đây không phải là tôi. Chắc ông nhầm người. Tôi cho rằng có thể ai đó ở văn phòng lẫn lộn hồ sơ.

Lúc đó, Paige vào phòng, tay bế con Scooter.

- Chào Katya - cô nói – cuộc gặp Jill ra sao?

- Mình cho là tốt – tôi đáp.

Cô nhìn chiếc phong bì trong tay tôi:

- Ảnh mới à?

Tôi gật:

- Ừ, hôm chụp cho Generation – Tôi nói. Rồi tôi quyết định – cậu có muốn xem không? Bà Sofia của mình là một trong những người mẫu đấy.

- Cái gì? – Paige hỏi, để con scooter nhảy xuống đất – trên một trong những bức ảnh để quảng cáo ư?

- Ừ. Bà ấy đến trong một buổi chụp, thế là cuối cùng họ đưa bà lên ảnh.

Tôi kể cho Paige nghe thật nhanh. Tôi không nói với cô về sự chịu đựng của tôi với bà Sofia hôm ấy, vì tôi rất muốn quên hẳn điều đó đi.

Ngay lúc này, điều làm tôi bối rối đến thế bỗng trở nên ngớ ngẩn. với lại, mọi người trong buổi chụp đều mến bà Sofia, ắt bà phải là điều gì đó cho công cuộc quảng cáo, mới làm Mark Robbins hài lòng đến thế. Hơn nữa, nếu không có bà Sofia, chắc gì tôi đã sớm thấy mặt mình trên các biển xe quảng cáo chạy khắp New York!

- Ảnh đây- tôi nói. Tôi ảnh ra khỏi phong bì và đưa cho Paige.

- Ôi đẹp quá! – Paige nhiệt tình nói. Cô nhìn tôi – Quý ạ, Katerina, trông cậu lúng túng thế nào ấy.

Tôi mỉm cười. Paige luôn hiểu đúng những cảm nghĩ của tôi.

Cô nhìn lại bức ảnh.

- Nhưng đây là một bức ảnh tuyệt diệu – cô nói – mình có thể hiểu vì sao người ta muốn dùng nó – cô cười vang – sự phân ly của “ Generation”, buồn cười thật đấy. giống như sự khác biệt của thế hệ. Đây, bà Sofia của cậu đáng ra phải gặp Nana của mình. Mình cực kỳ rằng họ sẽ rất ăn ý với nhau.

Đúng lúc ấy, cửa bật mở, Pia và Naira bước vào. Paige nhìn tôi và đưa trả bức ảnh. Cô hiểu rằng tôi không thích đưa bà Sofia ra cho tất cả mọi người xem.

- Ciao, ragazze! Chào các bạn! – Pia véo von vui vẻ. Cô mặc áo khoác jean thêu hoa hướng dương, quần soc.

- Chào – tôi nói – có chuyện gì thế?

- Bọn mình vừa đi chụp ảnh mẫu, chủ đề là “ Bó hoa mùa xuân” hoặc một tên gì đại loại như thế - Naira nói, cô mặc áo len dài tay và quần jean loang lổ.

- Sì, rất thú vị - Pia nói – Họ mặc cho bọn mình đủ thứ bằng vải hoa, kể cả nam giới cũng vậy. có lẽ là một phong cách bình dân mới mẻ.

- Chà, cả các chàng trai cũng thế à? – Paige nói, vẻ hoài nghi.

- Ừ - Naira nhún vai nói – họ bắt các người mẫu nam mặc áo sơ mi hoa, thắt cà vạt hoa, cả quần cũng bằng vải hoa.

Paige cười khúc khích:

- Mình chưa thấy một anh chàng nào ở Wheeler High mặc quần hoa hết.

- D'accordo, mình đồng ý với cậu đấy, Paige – Pia nói – mình cho rằng nam giới không nên mặc vải hoa – Cô thở dài – Mặc dù Carl của mình mặc thứ gì trông cũng rất fantastico.

- Này, thế bây giờ thì ai trông thấy bộ mặt của anh bạn ở một nơi thế nhỉ? – tôi trêu.

- Pia chứ ai – Paige cười phá lên và thêm – Hình như mình thấy cậu hơi “ mê mẩn” anh chàng này quá đấy.

Pia hơi đỏ mặt:

- Mình nhận là mình đang totalmente inamorata, yêu say đắm!

Cassandra từ phòng cô bước vào đúng lúc nghe thấy câu nói ấy của Pia.

- Có vẻ nghiêm túc đấy – Cassandra nói – vẫn là anh chàng Carl lừng lẫy ấy ư, Pia?

Pia gật, cười chúm chím:

- Mình cho rằng bọn mình rất molto compatibile, hoàn toàn hợp nhau. Mình chưa bao giờ thấy như thế với chàng trai nào.

Tôi nghĩ đến Alex, người tôi sẽ gặp vào ngày kia. Thực ra, chúng tôi chưa ai biết ai, song có lẽ đến một ngày nào đó chúng tôi sẽ hẹn gặp bộ ba với Paige và Pia cùng các bạn trai của họ.

Lúc đó, Kerri gác máy.

- Hừ! – cô nói – thật bực cả mình!

- Có chuyện gì thế, Kerri? – Cassandra hỏi.

Kerri lắc đầu:

- Các cậu chắc chẳng bao giờ tin chuyện này, nhưng mình vừa nói chuyện với văn phòng Jolie. Họ cứ khẳng định rằng thẻ hội viên của mình hết hạn.
- Không thể được – Cassandra nói – cậu và mình cùng ký làm hội viên từ tháng tám, hạn tròn một năm cơ mà.
- Mình biết – Kerri nói – nhưng họ cứ khẳng định rằng theo hồ sơ của họ thì mình chỉ còn có một tuần nữa thôi. Cuối cùng, mình đã phát hiện họ nhầm hồ sơ của mình với một người tên Kelly Gould.
- Ồ - Naira nói – mình cho rằng có thể xảy ra lắm chứ. Kerri Gold và Kelly Gould hơi giống nhau – cô lắc đầu – thật khó hiểu là hồ sơ của mình lại lẫn lộn với của một người nào đó.
- Hệt như mình hồi ở Brazil – Cassandra kể - trong trường mình có một cô Cassandra nữa, Cassandra Romeo. Giáo viên cứ nhầm bài vở và đủ thứ của bọn mình. Đã có lúc, mình không chịu nhận tên Cassandra, mà chỉ gọi những chữ đầu là CC.
- CC, cậu láu thật, Cass ạ - Kerri nói.
- Ừ, có thể - Cassandra nói – nhưng mình thực sự thấy nhớ tên mình. Cuối cùng gia đình Cassandra Romeo chuyển đi, và mình vẫn là Cassandra như cũ.
- Mình thì chẳng bao giờ có chuyện như thế với cái tên của mình – Naira sốt sắng kể - Người ta hay đề nghị mình đánh vần tên lên, hoặc lúc nhìn thấy chữ lại hỏi phát âm ra sao, song chỉ ít mình cũng biết mình là người duy nhất có cái tên ấy.
- Naira không phải là một tên Mỹ thông thường sao? – tôi hỏi.

Naira lắc đầu và bật cười:

- Cậu không thể tìm thấy tên nào hiếm hơn. Nhưng mình lại thích thế. Mình chưa bao giờ phải xưng tên đệm hoặc họ ra khi gọi điện thoại. Mình chỉ cần nói “ xin chào, Naira đây” là người ta biết ngay ai đang gọi.
- Mình cũng đã nhận thấy tên mình y như thế - Pia nói - ở Italy, Pia là một cái tên quá phổ biến, nhưng vì mình đang ở Mỹ nên mình chưa lần nào phải xưng tên đệm ra hết. hiện giờ có lẽ mình nên dùng Pia làm tên nghề của mình.
- Thế cậu định chỉ ghi tên ấy trong thẻ sao? – Naira hỏi – nghe thế ngộ lắm. Có khi mình cũng làm thế mất – cô quay sang tôi – cậu biết không Katerina, có lẽ cậu cũng làm thế đi. Chẳng có nhiều người có tên như cậu đâu.

Tôi háng giọng:

- Thực ra , bà Jill Murray định làm một sổ thẻ mới cho mình, và mình định đổi tên luôn.
- Thực sao? – Paige hỏi.

-Ồ - tôi nhìn các bạn cùng nhà khắp lượt – mình đang nghĩ, có lẽ mình sẽ dùng tên Kate.

Không ai nói gì trong giây lát.

Rồi Cassandra nói buột ra:

- Kate? Sao lại thế?

- Vì mình thấy cái tên ấy Mỹ hơn – tôi nhẹ nhàng nói.

- Nhưng thật ra cậu không nên làm thế! – Naira bùng lên. Cô nhìn tôi – mình xin lỗi. Kate ạ, nhưng tên tuổi là một trong những điều lớn về cậu. nó phải là thứ độc nhất vô nhị!

- Nghĩa là ? – tôi hỏi.

- Đúng thế - Kerri nói – nó là thứ hoàn toàn riêng biệt. Một thứ như giọng nói của cậu vậy. Nó làm cho người ta nhận biết ngay cậu là người ở đâu.

- Nhưng vấn đề chính là ở chỗ đó – tôi cãi – Mình cho rằng ở Mỹ thì tốt nhất là có một cái tên Mỹ, như Amy hoặc Beth hay Kate chẳng hạn?

Paige lắc đầu:

- Nay, Katerina. Mình biết cậu nghĩ gì. Hoặc mình cho rằng mình biết chút ít. Hồi mình còn bé, mình ghét cái tên Paige vì mình không thấy ai có tên ấy. bọn con trai hay lôi ra làm trò đùa, chúng nói bao thứ ngu ngốc về những trang giấy trong sách và đủ thứ linh tinh.

Tôi mỉm cười. Trước kia tôi nghĩ tên của Paige lại có nghĩa này. Cô nói tiếp:

- Song dù thế nào thì thời gian cũng qua đi, mình đã học được cách đánh giá những cái tên kỳ quặc. Bây giờ mình sẽ không bán tên mình lấy bất cứ thứ gì.

- Đúng – Kerri nói- những cái tên này khác đẹp thật đấy, nhưng có hàng đồng người có. Chúng thành a dime a dozen.

A dime a dozen, tôi thầm nhắc lại. Câu ấy nghĩa là gì nhỉ. Ai đã dùng cái thành ngữ ấy với tôi? Rồi tôi chợt nhớ ra, chính là một Kate khác, người hóa trang trong buổi chụp mẫu cho tờ Appeal. Và nhà tạo mẫu ở đấy đã chẳng nói rằng tên con gái chị cũng là Kate đó sao? Hay là Katie, à đúng thế. Rồi tôi lại nhớ đến một trong những cô con gái của Eileen Ford cũng có tên Katie. Có khi Kerri và những người khác nói đúng. Có khi một cái tên như Kate là quá đổi thông thường.

Tôi nhìn lên điện thoại trên bàn, bên cạnh đi văng trong phòng khách. Tôi đã định gọi cho Jill Murray ngay lập tức để nói với bà đổi tên tôi trong thẻ mới, nhưng lúc này tôi không dám chắc. Nhiều điều người khác nói làm ta phân vân. Thôi được, tôi nghĩ, Jill bảo sẽ đặt làm thẻ cho mình vào thứ hai. Có nghĩa là mình còn hai ngày nữa để cân nhắc việc này.

Chương 13

- Cháu ăn nữa đi, thêm một miếng bánh xèo nữa nào – bà của Alex nói và đẩy đĩa bánh xèo trên tấm khăn trải bàn bằng nilon màu đỏ cho tôi.

Tôi liếc nhìn Alex ở bên kia bàn, anh ngồi đối diện tôi. Anh đảo tròn mắt, còn tôi cố nín cười.

- Không ạ, cảm ơn bà Wollensky, cháu không thể ăn thêm miếng nào nữa – tôi thở dài, đặt tay lên bụng.

- Cháu cứ gọi ta là bà Irina – bà nói với tôi – chỉ thêm một miếng nữa thôi. Đây là bánh nhân dâu, loại bánh đặc biệt đấy.

Tôi lắc đầu:

- Cháu xin phép, thưa bà Irina.

- Bây giờ ăn một miếng của bà nhé, cháu yêu quý – bà Sofia đẩy đĩa của bà về phía tôi. Tôi đưa tay lên miệng và cố không cười phá lên.

- Mẹ ơi! – Michael, em trai của Alex mách – anh Alex làm mặt ngáo kìa.

- Cái gì? – mẹ Alex từ trong bếp hỏi vọng ra.

- Misha, Misha – bà Irina gọi Michael bằng tên thân kiểu Nga – cháu muốn gì, bánh xèo nhân dâu nữa nhé?

- Hay bánh phó mát? – bà Sofia gợi ý.

- Thôi, để cho bọn trẻ tội nghiệp ấy yên – ông của tôi nói – các bà định làm gì thế, biến chúng thành cái thùng chắt?

- Nhưng nhìn xem cháu nó gầy còm nhom thế kia kìa – bà Sofia nói và gật đầu về phía tôi – chẳng khác gì một cái túi.

Đúng lúc ấy, chuông điện thoại reo vang.

- Ồ, ai nhỉ? – bà Sofia nói. Bà đến nhắc máy lên – Zdrastvuitye, kto govorit? Chào Mara! – bà lấy tay che ống nghe và giơ tay vẫy tôi, vẻ xúc động – nhanh lên, cháu, mẹ cháu gọi từ Moscow! – bà nói bằng tiếng Anh.

Tôi ngồi ngẩn ra vì ngạc nhiên. Mẹ tôi không gọi đến NewYork thường xuyên vì rất đắt. Và làm sao mẹ tôi lại biết tôi đang ở nhà bà Sofia?

- Chà Mara, thật là những tin tuyệt diệu – bà Sofia nói tiếp bằng tiếng Nga – đợi một chút, nó đây, chị có thể nói với nó.

Tôi đứng lên và đứng bên máy.

- Chào mẹ? – tôi nói – mẹ đấy ạ?

- Mẹ đây, Katya! – mẹ tôi nói. Mẹ có vẻ xúc động – mẹ có nhiều tin tuyệt vời. mẹ gọi đến nhà con với một trong những cô bạn cùng phòng con là Paige. Cô ấy bảo con đang ở nhà Sofia.

- Tin gì thế, mẹ? – tôi hỏi – có chuyện gì thế ạ? Mọi người khỏe cả chứ?

- Con nghĩ gì thế, Katya?- mẹ tôi nói – Olga đã sinh cháu!

- Ôi mẹ ơi – tôi reo lên – hay quá! Trai hay gái ạ?

- Cháu gái – mẹ tôi đáp – một bé gái rất xinh, tên là Sonya. Mẹ muốn báo ngay tin cho con. Chị Olga khỏe, chị và anh Ivon rất hạnh phúc.

- Tuyệt quá, mẹ ạ. Cho con gửi lời chúc mừng anh chị ấy nhé.

Lúc đặt máy, tôi thấy bàn đã dọn sạch và mọi người đã vào phòng khách. Tất cả, trừ Alex.

- Anh có đoán ra chuyện gì không? Bây giờ em thành dì rồi đấy.

- Xin chúc mừng –anh nói – mẹ em gọi điện báo tin ấy phải không?

Tôi gật:

- Chị gái em mới sinh con gái.

- Bà Sofia lướt qua chúng tôi, tay bung một đĩa bánh *pirozhnaye* chất cao ngất.

- Hay quá, nào mọi người, món tráng miệng đây – bà nói. Bà quay sang Michael, em trai của Alex – Misha, ăn bánh ngọt nào. Mời mọi người ăn bánh ngọt trong lúc tôi đi lấy ảnh.

- Ảnh nào?- bà Irina hỏi.

- Những bức ảnh gia đình – bà Sofia nói – cháu gái tôi đã mang đến cho tôi một tập album rất thú vị, đầy những ảnh của gia tộc Vlazny – bà lại quay sang Michael – Misha, đợi mà nghe câu chuyện về ông bác Vladimir của bà và bầy ngựa. Tôi còn một bức ảnh hết sức đặc biệt để đưa ra nữa cơ. Irina, tôi đánh cược là chị không biết tôi đã bắt đầu sự nghiệp làm người mẫu thời trang – bà cười phá lên.

Alex huých khuỷu tay vào sườn tôi:

- Này Kate – anh hạ thấp giọng – anh nghĩ là đến giờ rồi.

- Giờ gì? – tôi nói.

- Chúng mình chẳng đã hẹn gặp nhau trên con đường ven biển lúc hai giờ rưỡi là gì? – anh nói và cười toét miệng.

- Gì kia? Bỏ lỡ cả *pirozhnaye* và những bức ảnh sao?

Anh nhìn tôi:

- Em đang chơi khăm đấy à?

Tôi cười đáp lại anh:

- Anh nói đúng, em đang chơi khăm đây. Chúng mình đi thôi.

Vài phút sau, chúng tôi đứng ở địa điểm thường lệ trên con đường ven biển, dựa vào hàng chắn song và nhìn ra đại dương. Trời mát mẻ và nhiều mây nên xung quanh không nhiều người lắm. Chúng tôi đứng lặng lẽ vài phút, rồi Alex cầm lấy tay tôi trong tay anh. Nhìn những đám mây xám xịt phía trên làn sóng, gió đùa nhẹ trong tóc tôi và nhìn tay tôi trong tay Alex, tôi cảm thấy vô cùng hạnh phúc.

- Hay thật – Alex nói và xiết nhẹ tay tôi – nói thế nào nhỉ? Zdrastvuitye.
- Xin chào – tôi nói và nhướn mày lên – anh đang thực hành sao?
- Mới được có một tuần - anh nói.
- Bây giờ giọng anh khá hơn rồi đấy – tôi bảo anh – em có thể hiểu anh.

Anh nhìn tôi và nói:

- Anh không biết nữa. anh nghĩ là anh rất cần một gia sư. Em có biết một gia sư giỏi không?
- Em tin là em biết một người có thể làm được – tôi đáp – nhưng sao anh lại thích học tiếng Nga thế?
- Vì anh vừa gặp một người nói thứ tiếng đó – anh nói – và anh thực lòng muốn hiểu cô ấy tường tận hơn.
- Thế ư? – tôi nói. Tôi ngược nhìn anh – người ấy là ai vậy?
- Là một cô gái rất đáng yêu - anh đáp và nhìn đắm đắm vào mắt tôi – tên cô ấy là Kate.
- Tên thực cô ấy là Katerina – tôi nhẹ nhàng sửa cho anh.
- Một cái tên tuyệt đẹp – anh nói – Katerina – anh thì thầm. và anh cúi xuống hôn tôi.

Bài luận – Tháng Mười.

Lớp B tiếng Anh, giáo viên: cô Wood.

Học viên: Katerina Doeskev

Nhận xét: Katerina mở bài rất hay! Điểm: A+

MỘT NGÀY DIỄN HÌNH Ở QUÊ HƯƠNG TÔI

Tôi đã nghe một câu ngạn ngữ Mỹ tương tự như sau: “ sự thiếu vắng làm trái tim trồi mẩn hơn”. Tôi không biết câu đó đã diễn đạt chính xác cảm nghĩ của tôi về đất nước quê hương tôi chưa. Song có một thực tế là đôi khi rất khó đánh giá được những điều tốt đẹp về nơi mình sinh ra, lớn lên và đã sống gần hết đời mình. Gần đây, một người quê ở Canada bảo tôi: “ bạn sẽ không bao giờ rời bỏ hoàn toàn đất nước quê hương mình. Nó sẽ luôn vẫn vương bên bạn dù chỉ là chút ít”. Và tôi nghĩ, đây mới chính là điều tôi đã thực sự học được.

Trong một ngày diễn hình ở quê hương tôi, tôi ra khỏi giường và đi tắm, lòng thầm mong còn đủ nước nóng để gội đầu. Rồi đến bữa sáng, tôi bắt đầu bằng một lát bánh mỳ đen của Nga, thái dày và ngon lành...

HÃNG NGƯỜI MẪU FORD

KATERINA DOESKEV

Quê quán: Moscow, Nga

Màu tóc: Nâu sáng.

Màu mắt: xanh da trời.

Tuổi : 15

Cao: 1m83

Nhận xét: Thí sinh dự thi siêu mẫu Thế Giới, nguyên là diễn viên ba lê, phong thái cực kỳ thanh lịch.

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>